LAURIE FORD

Drumul care duce în trecut

ALCRIS

Capitolul 1

La Heathrow, aeroportul londonez, Celia așteptase cinci ore lungi ca decolarea avionului să fie posibilă; întârzierea se datorase „condițiilor atmosferice defavorabile“, un eufemism pentru a desemna viscolul care făcea ravagii de la anul nou, adică de cincisprezece zile. Când comandantul de bord anunță cu o veselie enervantă că acesta va fi ultimul zbor al zilei, Celia, epuizată, de-abia reuși să se bucure că reușea totuși să părăsească Anglia.

Escala la Singapore dură două ore; când în sfârșit avionul ateriză la Sydney, Celia avu impresia că această călătorie durase o săptămână întreagă, timp în care nu putuse închide ochii.

Cu urechile vâjâind, trebui să înfrunte o serie de formalități de debarcare care i se părură interminabile, după care află că valiza i se rătăcise undeva pe drum. Celia renunță s-o recupereze; pierduse deja prea mult timp pentru a mai începe niște demersuri complicate de reclamare. Îndreptându-se

spre cea mai apropiată ieșire, regretă că nu i se rătăcise și mantoul gros din piele întoarsă, de oaie, care îi părea la fel de greu ca un sac de cartofi.

Celia îi zâmbi unui tânăr bărbat în uniformă care-i deschise ușa, apoi fu înghițită de o mulțime densă și zgomotoasă. Sunetele, culorile, lumina, parcă înnebuniseră. Era vară! Uitase! Părăsind Anglia cuprinsă de o iarnă aspră, într-o totală disperare, nici măcar nu se gândise la ceea ce o aștepta la ieșirea din avion.

Imediat după prima privire asupra trecătorilor bronzați și îmbrăcați ușor, Celia deveni conștientă de greutatea sufocantă a puloverului gros verde, a blugilor... Și cizme de piele! Ar fi fost mai bine să păstreze pantofii ușori, fără toc, oferiți de compania aviatică, ar fi fost mai puțin ridicolă.

Inspiră adânc, apoi începu să-și croiască drum printr-un grup zgomotos și jovial care flutura deasupra capetelor un stindard de ocazie, pe care era scris: „Bun venit, Helen!“ Helen avea noroc, gândea Celia, pe care n-o aștepta nimeni și care era încă departe de locul în care se ducea. Căută din ochi un panou care să-i indice agențiile companiilor interne și descoperi în loc intrarea la toalete. Dispăru acolo.

Privindu-se în oglindă, regretă că avusese această idee. Oboseala dădea ochilor migdalați o strălucire anormală; părul bogat, de un roșcat închis, îi făcea și mai palidă fața, unde nici măcar gura nu mai avea culoare.

„Semăn cu o fantomă“, murmură Celia în sala pustie, în timp ce răscolea în poșetă. Scoase de acolo un elastic pe care-l folosi pentru a-și strânge părul într-o lungă coadă de

cal. Îi va ține mai puțin cald, își spuse fără prea mare convingere. Întoarse cu hotărâre spatele imaginii sale, care părea a unei adolescente de cincisprezece ani, descumpănită, vulnerabilă și se îndepărtă.

Găsi fără dificultate un zbor spre Brisbane. Se strădui să creadă că era un semn bun pentru restul drumului, dorindu-și cu disperare ca norocul să-i rămână alături și să-i permită să ajungă la timp la Mandarah. O oră mai târziu, în atmosfera calmă și familiară a aeroportului din Brisbane, se îndreptă încă o dată spre o agenție.

Celia rămase o clipă la oarecare distanță, examinându-le pe cele trei tinere femei, care se ocupau fiecare de câte un client. În uniforma pastel, parcă toate semănau; Celia aștepta un semn, oricât de fin, care să i-o indice pe cea care avea părul brunet, tuns scurt și ondulat. Era oare un rezultat al imaginației sale, sau zâmbetul îi era mai firesc decât al celorlalte două?

Celia așteptă ca tânăra fată pe care o alesese să fie liberă, apoi se îndreptă spre ea și-i întinse biletul. Stewardesa zâmbi.

– Veniți de departe, domnișoară Prescott.

După o privire spre ținuta Celiei, adăugă:

– S-ar spune că acolo este foarte frig. Probabil muriți de cald.

Celia reuși să zâmbească.

– Nu-mi vorbiți despre asta.

– Zborul pentru Mount Isa pleacă în mai puțin de o oră, nu veți avea prea mult de așteptat.

Celia o privi drept în ochi.

– Mă întreb dacă ați putea să-mi faceți un serviciu...

Stewardesa răspunse în mod reflex:

– Desigur.

– Am nevoie de o informație referitoare la zborurile care pleacă din Mount Isa. Vedeți...

– Vreți să spuneți, zborurile care se întorc la Brisbane?

Stewardesa consulta deja orarul. Celia o opri.

– Nu, vorbesc despre avioanele pentru Banergee Hills, sau pentru regiunea aceea.

– Pentru unde?

Era un răspuns normal: puțini oameni cunoșteau acest oraș îndepărtat.

– Este la sud-vest de Mount Isa... Este orașul cel mai apropiat de locul în care trebuie să mă duc.

Tânăra fată zâmbi cu amabilitate.

– Noi nu avem zboruri care să deservească această regiune și nici celelalte companii aeriene. Nu veți putea găsi decât avioane particulare care să vă ducă acolo.

Celia își ascunse enervarea. Nu crescuse în cel mai îndepărtat colț din Queensland, fără să cunoască toate mijloacele de transport posibile.

– O știu bine. Ceea ce aș vrea să aflu, este dacă un zbor – un zbor particular – este prevăzut să plece din Mount Isa în orele următoare.

– Oh, înțeleg. Ei bine... Nu vă putem da acest gen de informații referitoare la zborurile particulare. Va trebui să vă ocupați de asta sosind la Mount Isa... Ei vor avea planurile de zbor.

Exasperarea Celiei izbucni:

– Nu voi fi la Mount Isa înainte de trei ore și jumătate și un zbor poate pleacă într-o oră! Nu înțelegeți? Dacă ați putea telefona acum, din partea mea, poate mă va aștepta... Trebuie să merg la Benergee Hills astăzi. Cu siguranță, nu va fi alt zbor înainte de câteva zile. Și nu-mi pot permite să ratez ocazia.

Disperarea Celiei păru s-o impresioneze pe stewardesă; îi adresă un zâmbet compătimitor.

– Vă înțeleg... Dar compania noastră nu se ocupă decât de zborurile comerciale; nu aș obține aceste informații, chiar dacă aș telefona pentru dumneavoastră.

Celia își adună ultimele puteri pentru a încerca, încă o dată, să-și convingă interlocutoarea.

– Bineînțeles, dar trebuie să cunoașteți pe cineva la aeroportul din Mount Isa, care să nu aparțină neapărat de compania dumneavoastră și care să poată obține această informație... Aș fi încercat eu însămi, dar fără îndoială, nu-și vor da osteneala să-mi dea detalii, sau să-i ceară pilotului să mă aștepte. Dumneavoastră vă vor răspunde.

Își ațintă privirea imploratoare asupra stewardesei care se încruntă, apoi o abandonă și închise ochii. Avusese o idee bună, dar nu mersese, atâta tot. Numai... Spera să nu izbucnească în plâns. Se grăbi să deschidă ochii și-și întoarse fața, gândindu-se la alte posibilități ce i se puteau oferi. Tânăra fată avea dreptate. Va trebui să-și organizeze călătoria când va ajunge la Mount Isa. Și dacă nu va găsi un avion? Ei bine, va trebui să închirieze orice vehicul și să facă drumul de cinci sau

șase ore până la Mandarah. Nu era la capătul lumii, dar cu siguranță nu era o perspectivă îmbucurătoare în starea de oboseală actuală.

– Vă simțiți bine, domnișoară Prescott?

Celia nu se simțea deloc bine. Era complet descurajată, pe punctul de a se prăbuși. Explică, aparent fără o logică:

– Sunt foarte obosită și bunicul a murit.

Dându-și seama de ceea ce tocmai spusese, dori să-și muște limba. Compasiunea unei străine era ultimul lucru pe care și-l dorea în acea clipă. Chipul stewardesei se îmblânzi.

– Oh, îmi pare rău. Vă duceți la înmormântare?

Celia consimți ușor, cu mintea aiurea. Trebuia neapărat să se așeze, doar câteva minute, timp în care să-și revină și să se gândească la ce va face. Trebuia mai degrabă să caute un avion care să plece direct din Brisbane? Stewardesa îi vorbea.

– Mă scuzați?

– Spuneam că mă voi duce în birou, să-i cer directorului permisiunea de a telefona. Dacă este de acord, o voi face de acolo.

Celia nu se simți ușurată; își dăduse seama că nu crezuse niciodată cu adevărat că va reuși să găsească un avion. Dacă ar avea măcar timp să-și organizeze călătoria, dacă măcar ar fi luat legătura cu Mandarah, pentru a-și anunța sosirea... Dar fusese prea tulburată pentru a o face. Stewardesa îi arătă un rând de scaune.

– De ce nu vă așezați acolo până așteptați? îmi va trebui poate un anumit timp.

Scaunele, în culori țipătoare, aparent de rigoare în toate aeroporturile, păreau incapabile să primească un copil mai mare de zece ani. În nici un caz o femeie tânără de un metru șaptezeci și cinci, având picioare foarte lungi... Celia se așeză cu stângăcie. Zgomotul și căldura îi dăduseră o migrenă îngrozitoare. Trebui să lupte împotriva unei puternice dorințe de a dormi pe scaunul inconfortabil.

Printr-o ironie a sorții, telegrama nu făcuse decât să-i grăbească întoarcerea la Mandarah; se hotărâse deja să revină acasă. Vastele spații sălbatice îi lipseau tot mai mult și în ultimele luni o chinuise dorul de țară. Și dorise atât de mult să-și revadă bunicul...

„Te vei întoarce când vei fi pregătită", îi spusese Sam Prescott când plecase. În acea perioadă, îi fusese greu să vadă că nu făcea nici un efort pentru a se opune lui George, tatăl vitreg al Celiei, care hotărâse să o îndepărteze pe tânăra fată din Mandarahul pe care-l iubea atât de mult. În cele din urmă, după anumite evenimente, Celia nu mai avusese nimic de făcut decât să plece cât mai repede.

Toate acestea se petrecuseră în urmă cu patru ani. Celia se întorsese din când în când la Mandarah, în timpul anului în care trăise cu mama sa și cu George la Sydney. Apoi fusese acea scurtă vacanță cu mama sa, la Londra, care se transformase, nu știa cum, într-un sejur de trei ani. Se corectă cu severitate: oare pe cine încerca să înșele? Știa bine de ce rămăsese atât de mult timp. Căutase pur și simplu un pretext pentru a nu se întoarce în Australia și acceptase propunerea

de angajare a lui Derek White, un prieten al mătușii Beth care făcea parte din lumea artistică londoneză. Cu multe reticențe, deși Derek se străduise s-o liniștească, mama sa îi permisese Celiei să rămână și tânăra fată se simțea la fel de liberă ca un puișor scăpat din cuib.

Începând din acea clipă, totul se înlănțuise: slujba de însoțitoare a vizitatorilor se transformase într-o carieră de organizatoare de expoziții; cercul de prieteni se lărgi; părăsi apartamentul pe care i-l împrumutase George, pentru a se instala cu adevărat acasă la ea și viața i se părea minunată. Reușise să creadă că Mandarah făcea parte definitiv din trecut, până când recent, amintirile veniseră s-o obsedeze, imagini nostalgice ale domeniului familiei și ale bătrânului pe care nu-l mai văzuse de trei ani. Sam Prescott avusese dreptate: era pregătită... dar prea târziu. Poate nu va reuși nici măcar să ajungă la timp la înmormântare.

– Domnișoară Prescott...

Celia se grăbi spre ghișeu străduindu-se să nu-și pună prea multe speranțe pe zâmbetul stewardesei.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați atât de mult timp. Înțelegeți...

Celia nu-și putu stăpâni nerăbdarea.

– Este vreun avion oare?

– Un avion va ateriza la Mount Isa dintr-un moment în altul. Merge într-un loc numit...

Își consultă foaia de hârtie pe care o avea în mână.

– ... Mandarah. Când l-am contactat prin radio, pilotul a spus că va face un ocol prin Mount Isa, pentru a vă duce la Mandarah. Este ciudat, părea convins că acesta este locul unde vreți să mergeți... Este o fermă, nu-i așa?

– Da, da, asta este.

Celia se simțea mai amețită de ușurare decât fusese de disperare. Își puse poșeta pe birou și-și scoase portmoneul. Stewardesa se bâlbâi, stacojie.

– Oh, nu, nu este cazul. N-aveți de plătit legătura, sau orice altceva. Directorul mi-a permis să telefonez... Este...

Se întrerupse, copleșită de jenă. Celia își luă poșeta, simțindu-se de asemenea roșind. Era gata să-i dea un bacșiș... Se vedea că nu mai fusese în Australia de mult timp. Era la fel de stânjenită ca stewardesa.

– Mulțumesc, mulțumesc foarte mult.

– Fără îndoială, este vorba de cineva care merge la înmormântarea bunicului dumneavoastră, nu credeți?

Celia nu avusese timp să se gândească la asta, dar cu siguranță, stewardesa avea dreptate. Pilotul nu va fi un necunoscut, ci vreun prieten al bunicului.

– Da, cred că așa este.

Frântă de oboseală, dar liniștită asupra continuării călătoriei, Celia se instală în noul avion, de dimensiuni mai mici decât precedentele, și care transporta în principal bărbați. Mount Isa era oraș minier, iar tenul înnegrit al acestor bărbați musculoși, cu trăsături aspre, nu se datora faptului că stătuseră întinși pe plajă. Observă numeroase priviri

interesate care-i erau evident adresate și-și dădu seama de amenințarea pe care o reprezenta scaunul liber de lângă ea. Se grăbi să-și prindă centura de siguranță, își lăsă capul pe spătar și închise ochii. Nu se simțea dispusă să stea de vorbă cu un necunoscut și cu atât mai puțin să se supună unui atac de galanterie.

Sperase în zadar că scaunul va rămâne gol. Un minut mai târziu, Celia simți pe cineva așezându-se alături. Pleoapele îi clipiră ușor, dar se sili să păstreze ochii închiși.

– Oare cum reușiți să păreți destinsă, cu un pulover atât de gros?

Celia recunoscu accentul american. Deschise ochii, oftând în sinea sa. Întoarse capul și se află în fața unei priviri de un albastru deschis. Chipul bronzat al tânărului bărbat contrasta cu părul blond. Zâmbetul îi era plin de dezinvoltură și de farmec; trăsăturile și dinții foarte albi, erau de-o regularitate perfectă.

– Sper că nu v-am trezit... Încă n-ați avut timp să adormiți.

Ochii limpezi continuau să inventarieze fața Celiei. Tânărul bărbat păru mulțumit de ceea ce descoperea; zâmbetul i se lărgi. Celia răspunse scurt, sperând că el se va mulțumi cu asta:

– Nu dormeam, mă odihneam.

Zâmbetul deveni și mai larg.

– Mă numesc Mike Johnson.

Îi întinse mâna și Celia nu putu decât să i-o dea pe a sa, pe care acesta o strânse prea mult timp.

– Mă numesc Celia.

Își retrase cu putere degetele, exasperată să converseze cu acest Mike Johnson, împotriva voinței sale. Adăugă:

– Scuzați-mă, sunt foarte obosită.

Își puse din nou capul pe spătar închizând ochii, singurul mijloc pe care-l putea găsi pentru a-l descuraja pe vecinul său, fără să-i declare cu brutalitate că nu-i dorea compania.

Nu avusese intenția să doarmă. Totuși, deschizând ochii, avu nevoie de câteva minute pentru a-și aminti în ce avion se afla. I se păru că dormise mult timp; îl privi pe Mike Johnson și văzu că o observa de alături, pe sub pleoapele pe jumătate închise. Acesta îi zâmbi larg.

– Ei bine, a fost bună siesta? La naiba, ați adormit într-o clipită. Probabil aveați într-adevăr nevoie de asta. De unde...

Celia îl întrerupse:

– Din Anglia. Și dumneavoastră? Lucrați în sectorul minier?

Sperase să potolească interesul tânărului bărbat și reuși, cel puțin pentru un timp.

– Într-un anumit fel, da. Lucrez în sectorul minier, dar nu depind de companiile care exploatează regiunea Mount Isa; aparțin unei alte societăți. Aș putea rămâne totuși în Mount Isa un anumit timp... N-am noroc.

Celia știa că era de bun-simț să-l întrebe de ce-i displăcea atât de mult această idee, dar nu avea nevoie de elemente suplimentare pentru a ști că vecinul nu se simțea în largul său decât în marile orașe. Mike îi confirmă impresia cu un râs puțin trist:

– Este un orășel de provincie uitat de lume, nu-i așa?

Celia ridică din umeri fără să răspundă și pe chipul lui Mike Johnson apăru o expresie fals îngrozită:

– Să nu-mi spuneți că locuiți acolo... Nu voiam să se subînțeleagă că nu este un oraș frumos... Voiam să spun...

Celia întrerupse ceea ce promitea să fie o lungă și plictisitoare serie de scuze:

– Nu locuiesc acolo. Sunt doar în trecere. Mă duc pe o proprietate unde se cresc animale.

– Nu vă invidiez. Și eu trebuie să merg la una din aceste ferme, nu din plăcere, vă dați seama, ci pentru munca mea. Sunt negociator.

Rostise ultima frază cu o mândrie naivă și Celia ar fi jurat că-și bombase pieptul. Neavând nici o idee despre ce însemna termenul de „negociator", nu fu deloc impresionată. Ceva din manierele tânărului bărbat îi amintea în mod neplăcut de tatăl ei vitreg. Răspunse destul de rece:

– Adevărat?

Mike Johnson păru să observe un interes în acest răspuns absolut automat.

– Da, adevărat. Dintr-o zi în alta, trebuie pusă în vânzare o proprietate și societatea mea a obținut prioritate în această afacere. Domeniul cuprinde câteva coline care ar putea fi interesante. Trebuie să încep negocierile în următoarele două zile; eu mă ocup de contractele asupra terenurilor, de negocierea banilor.

– Înțeleg.

Era cu adevărat un alt George. Se simți cuprinsă de un râs nestăvilit și tuși pentru a și-l ascunde. Mike o observa cu atenție.

– Spuneți, mă întrebam... După aterizare... dacă nu sunteți prea grăbită, am putea...

Trebuia să vină și asta, mai devreme sau mai târziu.

– Sunt așteptată și trebuie să plec imediat la... fermă.

Evită instinctiv să numească Mandarahul. Nu se gândea că o va urmări până acolo, dar avea oroare să-i dea unui străin niște informații, indiferent care, despre viața sa personală... mai ales unui străin pe care era sigură că nu l-ar aprecia dacă l-ar cunoaște mai bine.

– Păcat. Dar... de ce n-ar rămâne pentru întoarcerea dumneavoastră la Brisbane?

Nu era bărbatul care să se lase descumpănit ușor... O calitate, la un negociator. Celia avu un zâmbet rezervat.

– Nu știu deloc când mă voi întoarce.

Ar fi dat același răspuns, indiferent dacă era adevărat sau nu, dar era adevărul. Nu se gândise mai departe de înmormântare, mobilizându-și toată energia să ajungă la timp la Mandarah. Ce va face după aceea? Se gândise vag să rămână acolo un timp, dacă Addie, sora bunicului, nu se împotrivea. Mike îi întrerupse gândurile.

– Există un loc unde te-aș putea contacta? Mi-ar face foarte multă plăcere, Celia.

O privea în ochi, cu o insistentă care o plictisi pe tânăra femeie. Nu clipi.

– Nu.

Mike scotoci în buzunarul interior de la haină.

– Ei bine, îți voi da totuși cartea mea de vizită. Dacă te afli la Brisbane în viitoarele cincisprezece zile, sper că-mi vei telefona. Oh, se află de asemenea numărul de la Sydney; dacă mergi acolo, mă vei putea contacta.

„Contează pe mine", se gândi Celia cu ironie. Parcă îl auzea pe George, în fiecare din cuvintele sale. Luând cartea de vizită cu un gest nonșalant, o puse în poșetă, fără să-i acorde nici o privire. Mike privi prin hublou.

– S-ar spune că aterizăm.

Celia mormăi, indignată să-l vadă atât de convins că nu va avea nimic mai urgent de făcut decât să ia legătura cu el.

– A dat Dumnezeu!

Un semnal sonor se auzi în avion, în timp ce aparatul se oprea. O stewardesă scoase zâmbind mantoul Celiei din cutia de bagaje, măsură costumul tinerei femei și întrebă cu o voce ușor amuzată:

– Este al dumneavoastră, cred?

Mike sări în picioare și luă mantoul înainte ca Celia să aibă timp să întindă mâna.

– Îl voi duce eu pentru dumneavoastră.

Rezistând tentației de a-i spune că-l putea păstra, tânăra femeie îl urmă de-a lungul aleii.

Se izbi de un zid de aer incredibil de umed și de cald trecând de ușa avionului. Avu impresia că intră complet

îmbrăcată într-o saună. Cu răsuflarea tăiată, privi scara care cobora direct pe pista recent stropită cu apă, de unde se degaja un abur fierbinte.

Celia își reveni. Mike o aștepta deja la baza scării, într-o mână ținând mantoul enorm, în cealaltă o servietă-diplomat, două accesorii care păreau complet nepotrivite alături de curiosul său costum bleumarin, cu mâneci scurte. Propria sa îmbrăcăminte nu era mai puțin ciudată, se gândi ea cu resemnare. Când îl ajunse, făcu o grimasă.

– Este cald, nu-i așa? Și te mai miri că nu suport locul acesta!

Nu se mirase de nimic de acest gen, dar reuși să zâmbească slab, păstrându-și respirația pentru marșul lung pe pista de bitum, la capătul căreia, aerogara părea o oază în deșert. Pe frunte începură să-i curgă picături de transpirație, iar puloverul i se lipi de pielea spatelui. La jumătatea drumului, capul i se învârtea deja; se strădui să-și țină privirea ațintită asupra aerogării.

– Te simți bine? Ești mai degrabă palidă... În sfârșit, și mai palidă.

Fără îndoială, Mike voia să spună că era albă ca varul. Încuviință din cap, dar solul i se clătina sub picioare. Mike o ajută cu solemnitate.

– Trebuie să te schimbi cât de repede posibil, nu este genul de ținută potrivit pentru acest climat.

Celia îi aruncă o privire scrutătoare, probabil glumea... Dar nu, era foarte serios. Își reținu un râs ușor. Oare credea că

întotdeauna călătorea încotoșmănată ca un eschimos într-o căldură toridă, doar pentru a se amuza... sau pentru a intra în discuție cu vecinii? Evident, avea intenția să se schimbe îndată ce era posibil. Spera să găsească în dulapul său niște haine vechi care să i se potrivească. Era puțin probabil ca Addie, care păstrase întotdeauna totul, să le fi aruncat.

La câțiva metri de ușile din sticlă ale aerogării, Celia rămase nemișcată un timp, cu ochii ațintiți asupra unei siluete ce sta în picioare, în interior. Apoi își reveni, cu un râs înăbușit: ajunsese să aibă halucinații! Căldura și epuizarea avură ca rezultat o proiectare în trecut, când se întorcea de la internat în vacanță și când Rick Harland o aștepta s-o conducă la Mandarah cu avionul.

– Ce ți s-a întâmplat? S-ar spune că ai văzut o fantomă.

Mike deschise ușa cu un gest larg; silueta care nu mai era voalată de sticla ușor colorată, deveni foarte clară. Rick Harland înainta spre ei. Celia simți cum sângele i se scurge din obraji și picioarele devin ciudat de slabe.

Într-un fel, Rick era exact la fel ca în amintirea sa, doar că fiecare trăsătură părea mai puternică, mai evidentă, ca și când imaginea care o obsedase timp de patru ani, fusese o fotografie mai neclară decât originalul. În realitate, Rick era mai înalt și mai solid constituit. Trăsăturile aspre erau mai ferm conturate, poate pentru că părul era tuns mai scurt decât ultima dată când îl văzuse. Părul părea de asemenea mai închis la culoare, aproape la fel de negru ca tricoul pe care îl vârâse în blugi.

În schimb, ochii cenușii erau exact în conformitate cu amintirea sa; o măsurau calm, în timp ce Celia își ațintă asupra lui o privire năucită. Un colț al gurii sale se ridică într-unul din acele zâmbete pe care le cunoștea bine.

– Bună ziua, Celia.

Vorbise încet, iar tânăra femeie se înfioră la sunetul vocii profunde și grave.

Își imaginase această întâlnire de sute de ori; se văzuse indiferentă, excesiv de sofisticată, căpătând imediat avantaj printr-o frază scurtă, arogantă și tăioasă.

– Bună ziua, Rick.

Propria voce sună oribil în urechile Celiei. Se regăsea la șaptesprezece ani; toată îndrăzneala câștigată de la ultima lor întâlnire, dispăruse fără urmă.

– Blocăm trecerea.

Mike întrerupse acea scenă încremenită. Celia se întoarse spre el, uluită să vadă că era încă acolo; vederea lui Rick i-l șterse complet din memorie pe Mike. Făcură câțiva pași în holul aerogării, apoi rămaseră nemișcați toți trei, ca și când nici unul dintre ei nu știa cum să se comporte. Mike îi privea pe rând pe Rick și pe Celia. Tânăra femeie se încruntă. Oare se aștepta să fie prezentat? Murmură:

– Rick Harland, Mike Johnson.

Îi privi salutându-se cu o mișcare a capului; nici unul dintre ei nu făcu gestul de a-i întinde mâna celuilalt. Părură doar că se privesc mai intens, ca și când fiecare evalua greutatea adversarului său. Mike era aproape de talia Celiei,

ceea ce-i lăsa lui Rick avantajul de cinci centimetri; Mike încerca în mod vizibil să se înalțe cât mai mult posibil sub privirea de un cenușiu neîndurător de rece.

– Ei bine, cred că voi pleca

Prea să creadă că Rick venise s-o ia pe Celia, ceea ce-i convenea tinerei femei. Cu un gest brusc, îi întinse mantoul lui Rick; aceasta îl prinse din reflex, dar Celia observă o scurtă licărire de surpriză în ochii lui. Crezuse la rândul său că Mike o însoțea pe Celia.

– Mulțumesc, Mike.

În clipa în care rostea această frază, Celia se întrebă pentru ce-i mulțumea. Fără îndoială pentru că-i dusese mantoul, pentru că nu avea nimic altceva.

– Voi aștepta să mă suni, Celia.

Mike îi adresă un zâmbet seducător, foarte direct, apoi îi aruncă lui Rick o privire sfidătoare. Aroganța sa naivă, care o iritase puțin pe Celia în avion, o exasperă brusc; îl privi furioasă îndepărtându-se. Simți inexplicabila dorință de a-i explica lui Rick prezența acestui individ alături de ea, să-i spună că-l întâlnise doar în avion și spera să nu-l mai vadă vreodată. Se întoarse spre el cu gura deja deschisă, dar se opri exact la timp. Nu-i datora nici o explicație lui Rick Harland referitor la Mike, nici la oricine altcineva.

Rick se încruntă privind grămada de piele și de blană pe care o ținea în brațe. Celia se pregătea să urle, dacă din nefericire ar face vreun comentariu referitor la ținuta sa! Îi aruncă o privire amenințătoare și el scoase un lung fluierat înăbușit.

– Dumnezeule mare! Sosești direct de la Londra!

Celia răspunse pe un ton tăios:

– Felicitări, capacitățile tale de deducție sunt extraordinare. Am venit atât de repede cum zboară un corb din Mandarah.

Expresia favorită a bunicului îi scăpase. Își uită atitudinea ironică, atunci când chipul bătrânului bărbat, aspru și ars de soare, îi trecu prin fața ochilor. Îl privi pe Rick cu o expresie disperată...

– Aș fi vrut atât de mult să fiu acolo...

Clipi din pleoape pentru a-și reține lacrimile și întoarse capul.

O clipă mai târziu era strânsă la un piept lat și tare, un braț al lui Rick trecându-i în jurul umerilor. Oftă adânc și obosită, se lăsă dusă spre el. Timp de un minut, mintea i se goli, până când deveni conștientă de situație. Ce făcea oare în brațele lui Rick Harland? Se dădu brusc înapoi, cu o mișcare de mânie atât de bruscă, încât s-ar fi poticnit dacă Rick n-o reținea de braț. Îi dădu drumul aproape imediat. Celia, confuză că se simțea atât de bine lângă el, murmură:

– Acum este în ordine. Mulțumesc.

– Îmi pare rău, pentru Sam.

El rosti acele cuvinte cu atâta răceală, încât păreau complet impersonale. Celia dădu din cap, apoi privi în jurul ei.

– Trebuie să mă conducă cineva la Mandarah. Mi s-a spus la Brisbane că pilotul va aștepta să sosesc.

Rosti cuvintele fără să-l privească pe Rick, căutând un pretext să se îndepărteze înainte de a face sau a spune ceva care s-o facă și mai vulnerabilă, și mai descumpănită.

– Eu sunt pilotul.

– Tu?... Dar... Nu mi s-a spus... Ar fi trebuit să mi se spună...

Rick zâmbi ușor.

– Data viitoare să ceri precizări. Vino, să mergem să-ți căutăm valiza și să luăm niște sandvișuri pe care le vei mânca în avion. Mi-ar plăcea să decolăm cât mai repede posibil.

– Compania de avioane mi-a pierdut valiza și nu mi-e foame. Nu te teme, nu te voi întârzia.

Răspunsese pe un ton agresiv, care căuta să-i ascundă agitația și îngrijorarea în fața întorsăturii neprevăzute care o luaseră evenimentele. Rick o prinse de braț și o trase spre cafenea.

– Nu vreau sandvișuri!

Fu uluită să se audă protestând cu vocea unei fetițe capricioase. Oare ce i se întâmpla? De ce-l lăsa pe Rick să creadă că rămăsese aceeași adolescentă incultă, ca la ultima lor întâlnire?

– Nu le voi mânca.

Vocea îi devenea din ce în ce mai stridentă. Era pe punctul să-și piardă controlul. Rick răspunse calm.

– În acest caz, le vei putea da corbilor din Mandarah. Acum, taci!

Capitolul 2

Până la urmă, Celia mâncă sandvișurile cu o lăcomie apărută de nu știu unde. Când termină, își rezemă capul de spătarul fotoliului și făcu tot ce putu mai bine să pară adormită. Nu era lucru ușor: în atmosfera umedă și închisă din cabina mică, spatele îi șiroia de transpirație și o mânca îngrozitor. Într-un minut, va trebui să se îndrepte pentru a-și dezlipi puloverul de piele. Oare de cât timp decolaseră? Nu vru să îndrăznească să arunce o privire spre ceas, dar se părea că nu o făcuseră de mai mult de o jumătate de oră. Ceea ce însemna că mai avea de suportat încă o oră și jumătate.

Nu va mai ruga niciodată destinul să-i acorde ceea ce cerea; ar fi trebuit să bănuiască faptul că va avea un preț de plătit... Dar cum ar fi putut prevedea că acesta va fi două ore de izolare cu Rick Harland? Celia era încă prea furioasă că se purtase într-un mod atât de ridicol, pentru a aprecia ironia situației.

Se gândea să rupă tăcerea printr-o aluzie la oboseala și la starea de șoc la care o adusese moartea bunicului; o frază care să fie o scuză, ar fi explicat de ce se comportase ca o fetiță zăpăcită. Dar renunță. Încă nu-și regăsise calmul și era sigură că dacă va deschide gura, va scoate ceva stupid. Nu schimbaseră nici măcar o vorbă din clipa în care Rick îi întinsese punga de hârtie care conținea sandvișurile și când ea se străduise să spună „mulțumesc".

Spatele o chinuia. Încercă să-și schimbe poziția cât mai lent posibil, pentru a trece neobservat. Oare cât timp mai rămăsese?

– Dar până la urmă, de ce nu-ți scoți puloverul?

Celia își reținu un răspuns prea puțin amabil, ținând ochii închiși. Rick nu se lăsă înșelat nici o clipă.

– De ce te obosești să te prefaci? Știu că nu dormi. Scoate-ți puloverul.

– Nu fi stupid.

Profitând de ocazie, Celia se îndreptă, fără să privească spre Rick. Cu coada ochiului, îl văzu că întoarce capul spre ea, dar continuă să privească cerul, drept în față.

– Dacă deschizi geanta de călătorie de pe scaunul din spatele tău, vei găsi un tricou curat. Nu-ți sugeram să rămâi goală până la brâu. Doar dacă preferi asta, desigur.

Încheiase pe un ton batjocoritor și Celia era gata să scoată un strigăt de furie. Efortul de a se stăpâni îi făcu sângele să-i urce în obraji. După o lungă pauză, răspunse pe un ton glacial.

– Mă simt foarte bine așa.

Era evident că Rick nu putuse rezista tentației de a aminti scena aceea umilitoare. Celia se revăzu în timpul ultimei lor întâlniri... Era într-adevăr goală până la brâu. O cuprinse dezgustul, ca de fiecare dată când această veche amintire ieșea la suprafață.

– Celia?

Refuză să-l privească, așteptând ca imaginea prea vie venită din trecut, să dispară... până când un alt comentariu s-o provoace încă o dată. Rick avu o exclamație iritată.

– N-am vrut să fac nici o aluzie specială, așa că nu-mi interpreta vorbele în felul tău.

Așadar, știa cum reacționase. Își ascundea prost sentimentele!

– Nu înțeleg despre ce vrei să vorbești.

Rick răspunse atât de încet, încât de-abia îi auzi întrebarea:

– După toți acești ani, încă îmi porți pică?

Desigur, și-i va purta mereu pică. Dar nu avea intenția să-i spună cât de dureros rămăsese acest episod din trecutul ei. Rick rupse tăcerea.

– Am încercat să te văd la Sydney... de mai multe ori. Dar probabil știi asta.

O știa, pentru că făcuse greșeala de a telefona pentru a-și anunța vizita. Din fericire, Celia nu răspunsese niciodată la telefon. I se transmisese mesajul și ea avusese grijă să se afle la mare distanță de casă în clipa în care trebuia să vină Rick. Acesta continuă:

– Erai mereu ocupată... în altă parte.

Tonul îi era în mod ciudat ofensat; Celia l-ar fi putut crede întristat, dacă n-ar fi știut cu cine avea de-a face. Nu se putu stăpâni să-i răspundă, cu toate că instinctul îi recomanda să nu se angajeze într-o discuție.

– Ce este de mirare în asta? duceam o viață foarte activă.

– Ce făceai oare?

– Mă distram.

Ignoră expresia ironică și neîncrezătoare a lui Rick. Ce importanță avea dacă o credea sau nu? Oricum, nu era în întregime o minciună. Uneori se distrase ieșind, dansând, lenevind pe plajă... Dar nu suficient pentru a uita sentimentul de profundă tristețe, de intimitate a vieții, de frustrare, care îi dădea dorința să urle. De fapt, fusese nefericită la George, până când începuse să lucreze în galeria de artă a mătușii Beth. Chiar și atunci, nu fusese complet fericită; măcar nu se mai plictisea. Adăugă fără convingere:

– Și, bineînțeles, munceam.

Rick replică scurt.

– Bineînțeles. Mi-a spus Sam.

Celia roși. Oare bunicul îi făcuse lui Rick și alte confidențe care o priveau? Știa cât de mult suferise după ce părăsise Mandarah? Se agită pe scaun. Rick remarcă încă o dată:

– Ți-ar fi mai bine fără pulover.

Celia profită de ocazie de a-și pune agitația pe seama căldurii.

– Îmi este puțin cald, dar este în ordine, mulțumesc. Oricum, ajungem curând.

– Cum vrei. Vor fi surprinși să te vadă. Cred că nimeni nu se așteaptă să te vadă apărând în acest fel, din cer.

– Cum asta? Evident, Addie știe că vin. Ea mi-a trimis telegrama.

– Eu nu vorbeam de Addie, ci de ceilalți.

– Cine? Mama și George?

– Da, printre ceilalți, Eleanor și George.

Celia sesiză un dezgust în vocea lui Rick. Cu mulți ani înainte, înțelesese că Rick n-o plăcea pe mama sa. După ce tatăl îi murise în urma unei căderi de pe cal, Celia avusese impresia că el o evita intenționat pe Eleanor. Apoi, după cinci luni de doliu, mama sa se căsătorise cu George și plecase să trăiască la Sydney; Rick nu vorbea niciodată despre ea și nu cerea vești. Cu George era de o politețe glacială. În schimb, o iubea foarte mult pe Addie, ca aproape toată lumea. Celia murmură, gândindu-se la durerea bătrânei doamne:

– Addie trebuie să fie foarte încercată.

– Nu. Cel puțin nu de moartea lui Sam; a avut timp să se pregătească pentru asta, iar el s-a stins fără suferință. În schimb, familia îndurerată este mai degrabă greu de suportat.

– Erai acolo, când...?

– Când a murit Sam? Da.

Răspunsese fără a arăta nici o emoție și s-ar fi putut crede că tonul detașat însemna indiferență. Celia știa că nu era adevărat; Rick îl iubise sincer pe Sam. Plecă privirea și văzu

mâinile lui Rick crispate pe comenzi. În mod paradoxal, asta îi spori animozitatea față de el. Rick n-avea nici un drept să o înlocuiască în viața personală. Sam era bunicul ei. Era persoana pe care o iubise cel mai mult pe lume, după tatăl său și ea ar fi trebuit să fie prezentă în clipa aceea, nu Rick.

Brusc, buza inferioară începu să-i tremure; se temea să nu izbucnească în plâns și-și mușcă buza cu sălbăticie, conștientă de privirea lui Rick asupra ei. Deodată, tăcerea i se păru insuportabilă. Se strădui să spună primul lucru care-i trecu prin cap, cu o voce prefăcut veselă, care i se păru grotescă.

– Ce coincidență că ai trecut pe acolo! Ce-ai făcut la Brisbane?

– Am fost la Sydney. Pentru a împrumuta bani.

Tonul tăios o făcu pe Celia să înțeleagă că se amestecase în ceea ce nu o privea.

– N-am vrut să fiu indiscretă.

Apoi îndrăzni să întrebe:

– A fost un an prost?

Scrisorile bunicului nu menționaseră în ultimii doi ani secetă prelungită. Din spusele lui, uneori lipsise apa, dar nu până a trebui să se ajungă la bancheri.

– Dacă vrei să vorbești despre timp, n-am avut secetă. De fapt, a plouat foarte mult, iar unele râuri sunt deja în creștere. Pentru moment, ferma tatălui meu și Mandarah nu sunt amenințate, mulțumesc lui Dumnezeu.

Celia nu puse altă întrebare despre călătoria lui Rick la Sydney; spera doar ca familia Harland să nu fie încercată de dificultăți grave, deoarece îi iubea mult, cu o excepție, evident.

Rick începuse să vorbească din nou despărțind cu grijă cuvintele, ca și când i se adresa unei copile înapoiate.

– M-am dus să împrumut bani, pentru a cumpăra Mandarah.

Celia era pe punctul să-i ceară vești despre familia sa. Uită totul, tresărind în scaun.

– Cum?

– Ai auzit bine.

Celia își recăpătă respirația și râse nervos.

– Glumești! Addie nu va accepta niciodată să vândă, niciodată! Știi la fel de bine ca mine. Nu va părăsi Mandarah, pentru toți banii din lume. Este viața sa... Este...

Nu-și mai găsi cuvintele. Încremenită, își ațintise privirea pe profilul impasibil al lui Rick, încercând să găsească o explicație acelor vorbe nesăbuite. Pe trăsăturile aspre și crispate, nu putu citi nimic.

– Nu te-ai gândit că poate nu va avea nici un cuvânt de spus?

Celia continua să-l privească în tăcere. Gura lui Rick se deformă într-un zâmbet lipsit de bucurie.

– Cred că nu. Ei bine, în locul tău, aș începe să mă gândesc la asta.

Celia încerca disperată să înțeleagă despre ce vorbea. Oare era complet proastă? Nu-și putea desprinde privirea de pe chipul de nepătruns al tânărului bărbat, pentru cazul în care expresia sa ar ajuta-o să înțeleagă. Rick adăugă calm:

– Gândește-te la asta, Celia.

– Dar la ce să mă gândesc? Explică-mi, Rick!

Ar fi dorit să-l lovească, mai ales că nu binevoia să răspundă. Ridică furioasă din umeri și se întoarse spre geam. La ce presupunea să se gândească? La posibila vânzare a Mandarahului? Nu-i venea decât o idee: Rick înnebunise, sau se amuza chinuind-o, într-un scop oarecare.

Sub ei, profilându-se la orizont, apăru lanțul de coline care mărginea domeniul Mandarah. Celia scoase un oftat de ușurare. Ajunseseră acasă. Nu, se corectă ea imediat, ea ajunsese acasă. Rick Harland va observa că nu este atât de ușor să-și însușească Mandarah.

După ce avionul fu așezat pe mica pistă de aterizare, foarte aproape de clădirile de locuit ale fermei, Celia i se adresă lui Rick cu o voce glacială:

– Mulțumesc că m-ai adus.

Fără să aștepte ca Rick să facă înconjurul avionului pentru a-i deschide ușa, sări pe iarbă, apoi așteptă, în timp ce Rick nu se grăbea să-i ia mantoul și poșeta de pe scaunul din spate.

– Le voi duce eu.

Celia întinse mâna, grăbită să scape de el, când observă că Rick ținea și propria lui geantă de călătorie.

– De ce geanta asta? Rămâi în noaptea asta aici.

– Locuiesc aici, mai mult sau mai puțin regulat, de o lună.

Prima reacție a Celiei fu un nou acces de mânie la ideea că se instalase atât de bine la ea acasă.

– L-ai ajutat pe bunicul înainte de a muri?

Rostise aceste cuvinte pe un ton acuzator, ca și când el îl omorâse.

– Trebuia să se însărcineze cineva cu asta.

Rick strânse buzele și trecu în fața ei, pentru a se îndrepta spre casă. Era vizibil furios. Celia porni pe urmele lui, dorindu-și ca mintea sa confuză să-i permită să găsească o frază potrivită de scuză.

– Rick, îți mulțumesc mult pentru tot ceea ce ai făcut și...

Ridică din umeri, iritată împotriva lui, și împotriva ei însăși că se simțea atât de descumpănită.

– N-am făcut-o pentru tine, Celia, așa că n-ai de ce să-ți arăți recunoștința.

Răspunsese cu violență; o clipă mai târziu, se opri brusc pe alee. Celia rămase de asemenea nemișcată.

– Oh, Celia, îmi pare rău. Nu voiam să te bruftuiesc în felul ăsta...

Vocea îi trăda o profundă istovire. Celia îl privi în față de data aceasta și avu impresia că-l vedea prima dată. Fu șocată să vadă cât de trase îi erau trăsăturile și de încercănați ochii. O cuprinse fără să vrea un sentiment de milă; reuși să schițeze un zâmbet.

– Nu-i grav, amândoi suntem obosiți.

Rick dădu din cap, apoi adăugă:

– Să fii atentă mâine, Celia. Să nu-i lași să te hărțuiască.

Deși nu era mai mult de ora nouă, George era singurul care nu se culcase. Cu un pahar în mână, împinse ușa salonului în clipa în care Rick și Celia intrară în holul mare. În halatul de casă scurt, din mătase roșie, care-l făcea să semene cu un Buddha bondoc și umflat, George era și mai urât decât în amintirea Celiei... dar de obicei o scutea de vederea picioarelor mici și strâmbe.

Își revăzuse tatăl vitreg pentru ultima oară cu șase luni mai înainte, când venise la Londra cu Eleanor, pentru a petrece câteva zile. Întotdeauna erau între două orașe, rămânând doar timpul necesar ca George să-și poată inspecta numeroasele investiții și mama Celiei se aduna din magazine în pas forțat.

– Dumnezeule! Ce faci aici?

Delicatețea și tactul nu erau punctul forte al lui George. Celia era prea obosită pentru a-i sări țandăra. Răspunse cu un ton plictisit:

– Am venit pentru înmormântare.

O culoare roșu-închis, neplăcută, se răspândi pe gâtul gros și pe obrajii lăsați ai tatălui vitreg. Dădu repede din cap.

– Da, da, desigur... Condoleanțele mele. Nu mă așteptam să te văd, atâta tot. Eleanor nu mi-a spus că vei veni.

– Nici mama nu știa.

Se întoarse spre Rick și întinse mâna spre poșeta și mantoul pe care acesta încă le ținea.

– Mulțumesc, le voi lua imediat.

– Le duc în camera ta.

Își aținti ochii ca gheața asupra lui George, care îi surprinse privirea în același timp curioasă și ostilă.

– Presupun că este încă liberă camera Celiei?

George răspunse tăios.

– Evident. Nu suntem atât de numeroși!

– Bine.

Rick se întoarse spre Celia.

– Încearcă să dormi cât mai mult posibil mâine dimineață. Serviciul nu începe înainte de ora zece, așa că vom decola pe la ora nouă și jumătate. Ceilalți vor pleca mai devreme, cu mașina.

George îl privi pe Rick îndepărtându-se, cu un aer ursuz, apoi adăugă:

– Imbecil orgolios! Știe că n-am putut pune mâna pe un avion care să ne conducă la Banergee Hills, pentru înmormântare. Nu l-ar fi omorât să facă unul sau două drumuri în plus cu avionul său, să ne ducă.

Se întoarse brusc spre Celia.

– Vrei un pahar? Pari istovită. Și ce naiba faci cu îmbrăcămintea asta caraghioasă?

Celia ignoră fără efort acea ofertă puțin plăcută de ospitalitate și răspunse cu răceală.

– Sunt foarte obosită. Cred că mă voi duce să mă culc, mulțumesc.

Camera, luminoasă și spațioasă, era exact la fel cum fusese în ziua plecării Celiei. După ce împinse ușa, tânăra femeie rămase o clipă nemișcată, contemplând cadrul familiar în

tonuri de albastru și crem. Avea impresia că pătrundea într-un domeniu magic, în care regăsea atmosfera caldă și reconfortantă a copilăriei... Totuși, se simțea nefericită. O teamă surdă și copleșitoare îi amintea că nu există drum de întoarcere spre trecut.

Parcurse încăperea cu privirea și observă un mic buchet de flori pe noptieră. De emoție, simțea un nod în gât. Addie era sigură că va veni... Oare cine altcineva venise la Mandarah? Nu-i pusese întrebarea lui Rick, atunci când vorbise cu ironie despre „familia îndurerată". În afară de Addie, nu dorea să vadă pe nimeni.

După ce lăsase poșeta și mantoul Celiei pe pat, Rick dispăruse. Se dusese probabil în aripa clădirii unde fusese prevăzută locuința pentru administrator; bănuia că-și alesese acest loc pentru a se instala. Ușurată să știe că nu-l putea întâlni în această parte a casei, Celia se așeză pe pat pentru a-și scoate cizmele care aproape că i se lipiseră de picioare. Ieși din cameră și se îndreptă spre baia de la capătul culoarului.

Dorea să facă o baie lungă, într-o apă încântător de caldă și parfumată, care ar fi scăpat-o de tensiunea, de praful și de transpirația care o împovărau. Începu să deschidă robinetele de la cadă, dar ezită, spunându-și că putea adormi în apă. Drumul cel mai scurt până la pat trecea prin cura dușului.

Făcu un duș, apoi se întoarse în cameră înfășurată într-un prosop mare de baie. Când intră în încăpere, Addie Prescott se ridică încet de pe pat, unde stătuse.

Celia rămase o clipă nemișcată în ușă. Cu un strigăt înăbușit, lăsă să cadă hainele pe care le făcuse ghem sub braț și se aruncă în brațele bătrânei doamne.

Mâna uscătivă și osoasă a lui Addie mângâie cu stângăcie părul ud al nepoatei, cuibărită lângă ea și, pentru prima dată de când primise telegrama, Celia lăsă să-i izbucnească lacrimile într-o abundență tăcută și continuă. Îi părea că, în sfârșit, scăpase de toată tensiunea nervoasă.

– Haide, haide, gata, totul va fi bine, copila mea mică.

Celia se îndepărtă brusc de Addie.

– Nu, Addie. Nimic nu va fi mai bine vreodată. Nu-nțelegi... Totul s-a schimbat.

Vorbea cu un amestec de mânie și de disperare, ca o fetiță revoltată. Addie scoase o batistă din buzunarul capotului și o puse în mâna Celiei.

– Haide, ajunge. Acum suflă-ți nasul.

Celia își șterse cu furie lacrimile și ascultă. Addie luă de pe pat o cămașă de noapte din bumbac cu culorile puțin spălăcite.

– Ține, îmbracă asta, vei contracta o răceală în prosopul acela ud. Rick mi-a spus că ți-ai pierdut valiza, dar am descoperit niște haine pentru tine. Mâine voi găsi altele.

Celia se lăsă cu docilitate înfofolită în cămașa de noapte și într-un halat de baie bleumarin, care nu mai era la prima tinerețe. Addie îi luă mâna, o duse spre pat și se așeză lângă ea.

– Așa este mai bine. Nu fi atât de nefericită, fetița mea.

– Ar fi trebuit să vin mai curând, Addie, eu...

– Ai venit astăzi, este de-ajuns.

– Dar voiam să mă întorc acasă... N-aveam intenția să rămân acolo atât de mult timp...

Îi părea teribil de important să-i explice bătrânei doamne de ce nu venise mai curând. Dacă Addie o ierta, poate va începe să se ierte și ea însăși.

Addie o întrerupse cu o voce puțin tremurată.

– Destul, Celia. Știu că-l iubeai enorm pe Sam și o știa și el. N-aveați nevoie să vă vedeți pentru a vă iubi. Aveai motivele tale să rămâi în Anglia și amintește-ți: Sam a vrut să pleci. Simțea că te vei întoarce când vei considera că este bine. Era un bărbat înțelept și ar fi crud să-ți lași sentimentul de vinovăție să-ți întristeze amintirea lui.

Strânse în tăcere mâna Celiei.

– Ești prea rezonabilă pentru a face un asemenea lucru.

– Crezi?

Rezonabilă? Nu i se atribuise niciodată acest calificativ. După George, era încăpățânată ca un catâr.

Addie zâmbi slab.

– Desigur, ești. Ai avut întotdeauna bunul-simț al familei Prescott... Ceea ce nu este cazul cu anumiți membri ai familiei.

Celia nu se putu stăpâni să zâmbească în fața acestui comentariu ușor sarcastic. Addie continuă:

– ... Și sora ta nu înțelege că îmbătrânește. Acea mică descreierată! Mai vanitoasă și mai frivolă ca niciodată.

Celia întrebă, neîncrezătoare:

– Vrei să spui că Lucy este aici?

Addie încuviință din cap, cu un zâmbet în colțul gurii.

– Oh, da, sunt toți aici... Absolut toți!

– Dar de ce?

Celia nu înțelegea. Sora sa fugise din Mandarah la vârsta de șaisprezece ani, pentru a locui la mătușa Beth, la Sydney, înainte de a începe o carieră de manechin. Plecând, jurase să nu mai pună niciodată piciorul la Mandarah; detesta viața pe domeniu, la fel ca mama lor, dacă nu mai mult. Cât despre afecțiunea sa pentru Sam... Lucy nu avea prea multă afecțiune de împărțit în jur, pentru că singurul obiect al preocupărilor sale, era propria persoană.

Întâlnind privirea lui Addie, Celia se încruntă. Vârsta îi îmblânzise ochii, dar păstrau acea licărire malițioasă pe care Celia o recunoștea perfect. Bătrâna doamnă făcu o strâmbătură înainte de a exclama:

– Testamentul, copila mea, testamentul.

Pufni în râs, văzând uimirea Celiei.

– Nu este nimic mai potrivit ca moartea unui bărbat bogat pentru a face să vină toată familia, din cele patru colțuri ale lumii...

Văzând-o pe Celia că-și pleacă privirea, reluă cu severitate:

– Nu fi proastă, fetițo, știi că nu vorbeam de tine. Oh da, sunt toți aici... Snoaba aceea de Beth și soțul său manierat... Își spune decorator. Nu înțeleg cum un bărbat se poate amuza cu bucăți de material și să numească asta meserie.

– Familia Lacey, Beth și Julian... sunt aici?

– Da, și ei.

Își trecu mâna peste obrazul Celiei și repetă cuvintele lui Rick.

– Nu-i lăsa să te hărțuiască, draga mea, mai ales pe nedelicatul ăla de George. Ziua de mâine va fi lungă și grea. Trebuie să ai o noapte bună de somn. Rick ne va duce cu avionul... Ceilalți să-și dispute al patrulea scaun.

Redeveni serioasă.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără Rick. Ești fericită să-l revezi, nu-i așa?

Nu-i lăsă timp Celiei să-i răspundă.

– Evident. Întotdeauna l-ai iubit mult și știu că și tu i-ai lipsit. Probabil nu v-ați văzut de... Să vedem... Rick mi-a spus că la Londra nu te-a întâlnit, așa că trebuie să fie de la acel ultim Crăciun aici...

Celia își controlă cu grijă expresia. Oare când venise Rick la Londra? De ce nu-i vorbise despre asta? Este adevărat, nu arătase foarte mult interes pentru faptele și mișcările sale.

Addie o bătu ultima dată pe obraz, înainte de a se ridica.

– Acum te las, micuța mea. Trebuie să dormi.

Celia nu avu decât să închidă ochii, pentru a cădea într-un somn adânc.

Capitolul 3

Bunicul fu îngropat în micul cimitir care înconjura vechea biserică din lemn a orașului Benergee Hills. La ora unsprezece, ceremonia se terminase și toată familia aștepta ca prietenii bătrânului bărbat să-și termine defilarea. Nici unul dintre ei, în afară de Addie, nu avea dreptul să primească acele condoleanțe stângace, dar sincere. Celia simțea în piept un nod de tristețe, la fel de greu ca o piatră.

În hainele de doliu bine croite, provenite de la vreun croitor mare, membrii familiei contrastau puternic cu toți aceia care veniseră de pe o rază de o sută de kilometri să aducă un ultim omagiu lui Samuel Prescott și care erau îmbrăcați simplu în negru, sau cu hainele de duminică. Vulturi eleganți, astfel îi numeau probabil în sinea lor prietenii bunicului. Umilită, Celia avu impresia că nimic n-o va apropia vreodată de familia sa. Nu doar din cauza acestei eleganțe nepotrivite... Să fi fost îmbrăcați în zdrențe, disprețul lor evident pentru acest ținut și pentru locuitorii săi n-ar fi fost mai puțin bătător la ochi.

Celia stătea între Addie și Rick; formau toți trei un grup separat de ceilalți. Totuși, chiar dacă purta o rochie de mătase bleumarin a lui Addie, cu croială clasică și care mirosea încă a naftalină, Celia avea impresia că este o intrusă ipocrită, ca restul familiei. Încercă să înlăture acest gând, dorind ca această încercare să se termine, vrând să scape de privirile acelea care încercau să nu fie prea directe.

Prezența lui Rick o încuraja. Se simțea într-un fel protejată de bărbatul cu trăsăturile trase, țeapăn în costumul de culoare închisă. Rămăsese cu ele, în loc să se alăture propriei familii, cu siguranță pentru a-i oferi un suport moral lui Addie. Oricare ar fi fost motivele și în ciuda ostilității pe care o simțea față de el, Celia îi era recunoascătoare pentru acest gest.

– Cred că acum putem pleca.

Rick îi vorbise la ureche. Celia dădu din cap, ușurată. Detestau fiecare minut din acest calvar. Se întoarse spre celălalt grup pentru a-i semnala mamei că erau gata de plecare, când întâlni accidental privirea lui Lucy, în spatele unei voalete sofisticate, agățată de o epatantă pălărie din pai, neagră. Ținuta de doliu a surorii sale ar fi atras privirile în mulțimea de la un câmp de curse. De fapt, Lucy o privea probabil cu atenție de un timp, încercând să-i atragă atenția.

Nu acum... Nu voia să vorbească nimănui și mai ales lui Lucy. Scoase un geamăt ușor văzându-și sora înaintând spre ea cu mersul său elegant, oarecum nesigur pe nisipul aleii.

– Celia, draga mea! Mi-a spus George că ai sosit aseară... Îmi pare rău că n-am fost acolo. Ce surpriză plăcută... Nu este așa, Rick?

Spusese ultima frază mieros și o însoți cu un zâmbet seducător, fără să se preocupe câtuși de puțin de situație.

– Bună ziua, Lucy, bâigui Celia, descumpănită de privirea sarcastică a surorii sale.

Rick se înclină ușor, cu o expresie mereu la fel de înghețată.

– Ne vom vedea la Mandarah.

O luă de braț pe Celia și o căută din ochi pe Addie, care dispăruse în grupul familiei Harland. Zâmbetul lui Lucy dispăru brusc, pentru a fi înlocuit de o strâmbătură.

– Presupun că plecăm cum am venit.

Rick răspunse calm:

– Da, așa cred. Doar dacă mama ta nu vrea să-ți ofere locul din avion.

– Nu este nici o șansă. La naiba! Drumul a fost îngrozitor. Ai noroc...

Se adresase Celiei, cu un zâmbet fermecător în colțul gurii, care exprima o mulțime de subînțelesuri. Celia era pe punctul să-i spună: „Ia scaunul meu și să nu mai vorbim despre asta“, când Rick o împinse ușor pentru a o duce mai departe, lăsând-o pe Lucy baltă, furioasă să aibă de făcut cu mașina un drum lung, pe căldură. Celia o bănuia de asemenea că este furioasă din cauza indiferenței manifestate de Rick în fața mutrelor ei cochete.

Zborul de întoarcere la Mandarah avu loc în tăcere, ca și cel de venire, dar de data aceasta Celia avu impresia că atmosfera era mai tensionată... Ceva era diferit, era sigură de asta. O privi pe Addie, așezată pe scaunul din față, alături de Rick. Calmul

pe care bătrâna doamnă și-l păstrase în timpul înmormântării dispăruse. Vibra, evident, de o agitație controlată; Celia avu impresia că ar fi decolat din scaun, dacă n-ar fi fost legată cu centura de siguranță.

Așadar, gândi Celia, emoțiile pe care bătrâna doamnă și le stăpânise atât de mult, până la urmă se manifestaseră. Le exprima în maniera sa originală. Celia nu era singura care observase schimbarea care se produsese în atitudinea lui Addie. Eleanor aruncă o privire intrigată spre bătrâna doamnă, când Rick o ajută să coboare din avion. Ca de obicei, Addie o ignoră și Eleanor își consacră toată atenția lui Rick. Îi adresă un zâmbet radios, ciudat de asemănător cu cel al lui Lucy.

– Îți mulțumesc de mii de ori. Ai fost pur și simplu extraordinar.

Își puse mâna pe brațul lui Rick, într-un gest care voia să stabilească o intimitate, dar care era complet deplasat.

– N-ai pentru ce, Eleanor.

Rick răspunse pe un ton glacial; Eleanor își retrase delicat mâna. Își păstră zâmbetul exact destul timp pentru a salva aparențele, dar nu era greu de bănuit că era furioasă. Cu un gest prefăcut indiferent, se întoarse și plecă spre casă. Addie ricană cu maliţiozitate. Rick îi oferi brațul și spuse cu o voce obosită:

– Voi intra să beau un pahar, apoi mă voi întoarce acasă.

Celia mergea alături de Addie, stânjenită pentru mama sa, care înainta cu hotărâre în fața lor și nemulțumită de Rick, pentru că o repezise gratuit. De ce oare trebuia să accepte atât de greu eforturile permanente ale Eleanorei de a seduce toți

bărbații? Rick o cunoștea destul de bine pentru a ști că nu se putea stăpâni, nu mai mult ca Lucy. Nu era ușor să fii frumoasă, se gândi ea cu tristețe, mâhnită pentru mama și sora sa.

Addie luă un ton detașat pentru a i se adresa lui Rick:

– Aș vrea să rămâi... și va trebui să fii aici când va sosi notarul.

– De ce?

Și Celiei i-ar fi plăcut să știe.

– Va fi aici pe la ora patru. Am hotărât să scăpăm de testament cât mai repede posibil. În definitiv, asta așteaptă toată lumea.

Addie evită intenționat să răspundă la întrebarea lui Rick; exact în clipa în care Celia credea că subiectul era abandonat, Addie adăugă cu o privire extrem de misterioasă:

– Sam ținea să fii aici, de asta aș vrea să rămâi.

Se lăsă o lungă tăcere, pe care Rick o rupse în cele din urmă:

– Înțeleg. Foarte bine, rămân.

Părea că nu dorește deloc asta. Celia îl înțelegea... Dar ce voise să spună oare prin „Înțeleg"? Ce dedusese din aerul ciudat al lui Addie? Se încruntă, încercând să reflecteze în timp ce mergea. Erau gata să ajungă acasă, când găsi. Cu respirația tăiată, se lăsă cuprinsă de acea certitudine: bunicul îi lăsase moștenire Mandarah lui Rick! Celia era atât de sigură de asta, de parcă ar fi văzut scris negru pe alb în testament. Se simți brusc fără vlagă; ajunsă în hol, murmură:

– Mă doare capul.

Se grăbi în camera sa. Fără să se gândească la materialul delicat al rochiei lui Addie, se aruncă pe pat și privi tavanul fără să-l vadă. Și-l imagina pe Rick Harland intrând în posesia casei ei și asta, fără măcar s-o cumpere! Oare cum a putut bunicul face asta?

Și de ce nu? Decizia îi aparținea, nu?

– Cui aparținea decizia, draga mea?

Celia tresări și se așeză pe pat; vorbise cu voce tare.

– Oh, tu ești...

Eleanor, evident încă ofensată de primirea neprietenoasă pe care i-o făcuse Rick, răspunse tăios:

– Nu pari foarte fericită să mă vezi.

– Îmi pare rău, Eleanor. Nu asta voiam să spun.

Celia regreta sincer exclamația puțin primitoare și folosi cu bună știință numele mamei sale, care îi ceruse s-o cheme astfel; Celia nu reușise niciodată s-o facă firesc. Continuă cu un zâmbet:

– Îmi pare bine că te văd. N-am avut încă timp să ne vorbim.

Schimbaseră doar câteva cuvinte, înainte de decolare. Și, se gândi Celia, de ani de zile nu schimbaseră niciodată decât cuvinte fugitive. Îmblânzită, Eleanor îi înapoie zâmbetul, apoi își încreți cu delicatețe nasul.

– Rochia asta, draga mea... Miroase puțin neplăcut...

– Pute.

Mama sa o examină cu un aer critic.

– Hm... Cu excepția asta, este foarte bine. Este de necrezut cum revine moda. O revăd pe Addie purtând-o, sunt ani de atunci.

Eleanor se mișca fără zgomot prin cameră. Atingea ici și colo câte un obiect, o perie de pe masa de toaletă din cedru, vechiul urs de pluș doar cu o ureche de pe marginea ferestrei. Celia o privea.

Eleanor se întoarse spre ea cu un zâmbet preocupat, aproape trist.

– N-am venit aici de foarte mult timp. După ce m-am căsătorit cu George, lui Sam nu-i plăcea să mă vadă prin ținut. Era suficient că-i ceream să suporte să mă vadă o dată pe an, de Crăciun.

Resemnată, ridică ușor din umeri. Ce să răspunzi la asta? se întrebă Celia... Tăcu. Mama sa prezentase pur și simplu adevărul. Eleanor rămase nemișcată, în picioare în fața ei.

– Am venit să-ți spun că știu cât de greu de suportat sunt toate astea, draga mea. Îmi pare într-adevăr rău. Sam a reprezentat foarte mult pentru tine și tu pentru el, mai ales după moartea lui Jim.

Se așeză pe pat, alături de Celia și începu să-și învârtă nervoasă numeroasele inele pe care le avea pe degete.

Fără să vrea, Celia își privi propriile mâini, cu degete lungi și solide care nu purtau nici o bijuterie. Mâinile, ca toată persoana sa, erau tipice familiei Prescott. Alături, cele ale mamei, păreau că aparțin unui copil. Cu ani înainte, Celia suferise pentru talia sa înaltă... Cu Eleanor și Lucy ca reprezentări ale feminității ideale, nu era de mirare. Crescând,

acceptase acea diferență, dar îi trebuise mult timp pentru a înțelege că și ea era seducătoare, în alt mod. Eleanor reluă, cu ochii ațintiți asupra inelelor:

– Poate ți se va părea greu de crezut, dar ți-am invidiat deseori dragostea pentru acest loc și acest fel de a trăi.

Înălță capul, arătându-i Celiei ochii mari, de culoare violetă. Părea că voia să se justifice.

– Eu nu mă puteam stăpâni să detest toate astea. Nu eram făcută pentru această viață. Am detestat Mandarah încă din prima zi în care Jim m-a adus aici. Dumnezeule, cât l-am detestat! Căldura, izolarea, totul... N-am fost niciodată decât o străină la Mandarah. A fost dur pentru tatăl tău.

Celia își înțelegea mama; spuse încet:

– Și a fost dur și pentru tine.

Eleanor oftă.

– Destinul este uneori crud... Nimic nu mă reținea aici după... după moartea lui Jim. Lucy era pe punctul de a pleca la Sydney, iar tu erai la pension. Și tu, n-ai avut niciodată nevoie de mine cu adevărat, chiar când erai acasă, nu-i așa?

Vocea îi era aproape imploratoare, ca și când, după atâția ani, Eleanor îi cerea fiicei sale să-i confirme că făcuse ceea ce era mai bine.

Spre propria surpriză și, fără îndoială și cea a Eleanorei, Celia își trecu un braț în jurul umerilor mamei sale. Rămaseră tăcute o clipă, într-o intimitate stângace și fragilă.

– George nu trebuie judecat greșit, Celia.

Era o frază cunoscută; Celia o auzise deseori când locuia în casa lui George. Mama sa continuă:

– În fond, este un bărbat foarte bun și sunt fericită. Ne potrivim unul cu celălalt. Nu mă aștept să înțelegi, dar regret numai că mariajul te-a îndepărtat astfel de mine. Pentru Lucy, asta n-a schimbat nimic.

Căsătoria nu fusese decât ultima lovitură dată unor relații care se degradaseră de mult timp. În timpul copilăriei, Celia nu făcuse parte niciodată din lumea rafinată, excesiv feminină, pe care o împărțeau Eleanor și Lucy, sora cu patru ani mai mare, care era replica perfectă a mamei lor. Moda, machiajul, dorința arzătoare de a duce o viață strălucitoare și mondenă, toate acestea le unise pe Eleanor și pe fiica sa mai mare, lăsând-o pe Celia în afară... Acum, asta era trecut. Celia își luă brațul de pe umerii mamei.

– Și tu, ce vei face, Celia? Te-ai gândit să te întorci la Londra?

– Nu știu încă.

Celia regretă că nu putea fi mai precisă, răspunsul părea încă o ostilitate. Eleanor nu insistă. Se ridică și-și verifică printr-un gest sigur și elegant cocul.

– Ar trebui să ne pregătim pentru prânz; ceilalți nu vor întârzia să sosească. George va fi într-o dispoziție îngrozitoare după acest drum cu mașina... Și Addie care i-a cerut notarului să vină în această după-amiază... Ce zi!

– Știai că vine astăzi?

– Da, desigur. Tu nu? Addie ne-a anunțat, ca și pe Beth și Julian, când ne-a telefonat la Sydney. După toate aparențele, Sam voia să fim toți prezenți la citirea testamentului. Oare ce crezi că înseamnă asta?

„Că s-a gândit să vă joace un renghi, în felul lui“, gândi Celia, în același timp amuzată și îngrijorată.

– N-am nici o idee.

Cei care s-au întors pe drum au ajuns târziu și prost dispuși. După o privire spre tatăl său vitreg, Celia se pregăti de ce era mai rău. Cum era de prevăzut, prânzul începuse îngrozitor de prost.

George o fulgeră cu privirea pe Addie, peste masă.

– Nu înțeleg de ce nu ați organizat înmormântarea în oraș, Addie. Este al naibii de incomod că trebuie să vii în locul acesta izolat. Ce idee să alergi două sute cincizeci de kilometri pentru o înmormântare!

Toți ochii se ațintiră asupra lui, apoi asupra lui Addie, a cărei expresie era îngrijorătoare. În cele din urmă, ea răspunse tăios:

– Sam a trăit aici toată viața.

Era un răspuns incredibil de ponderat pentru bătrâna doamnă și adunarea scoase un suspin de ușurare. George mormăi:

– Ce aveți toți de mă priviți? Spun doar ceea ce gândește toată lumea. Ce mai este?

Julian se grăbi să-l domolească.

– Absolut nimic, bătrâne.

Eleanor interveni:

– Gustă o bucată de jambon pregătită de doamna Gotley, George. Doamna Gotley este o adevărată perlă, nu-i așa Beth?

Se întoarse spre fosta sa cumnată, singura care atacase mâncarea cu mare poftă. Surprinsă, Beth lăsă furculița cu un aer vinovat.

– Poftim? Hm, da, este adevărat. A reușit în mod admirabil să organizeze un prânz pentru toată lumea.

Celia, stânjenită, răscolea în farfurie, hotărâtă să nu întâlnească privirea mamei sale care o va obliga să facă niște comentarii prostești pentru a umple golul conversației. Addie interveni cu o voce iritată:

– Voi două, nu spuneți prostii! Știți foarte bine că bucătăreasa casei este întotdeauna pregătită să hrănească guri în plus. Poate ați uitat, dar aici nu există birtași la care să te grăbești de fiecare dată când sosește un vizitator.

După o lungă tăcere, George vorbi din nou:

– Tot ce pot spune, este că vom fi al naibii de ușurați când ferma asta supărătoare va fi vândută. Aveți noroc că am descoperit o companie minieră care se interesează de ea. Nimeni altcineva nu va vrea să-și facă de lucru. După părerea mea, proprietățile astea enorme nu mai sunt viabile în zilele noastre.

Privi fiecare persoană din adunare, așteptând ca cineva să-i susțină cuvintele, iar Celia își ținu respirația de teama unei izbucniri a lui Addie.

Cum nu se întâmplă nimic, ridică ochii curioasă. Addie zâmbea. Motivul acelui zâmbet nu era greu de bănuit; Celia îi aruncă o privire rapidă lui Rick și găsi chipul impasibil al jucătorului de pocher, care știa perfect că va câștiga partida. Addie nu era singura care se bucura cu anticipație de testament.

Fără îndoială conștient de gafele enorme pe care le făcea de fiecare dată când deschidea gura, George continuă de-a

lungul mesei să facă tot felul de comentarii dezagreabile; în asta Celia văzu cel puțin un avantaj, nimeni nu se gândea să-i pună întrebări referitoare la planurile sale de viitor. Nu spera să poată scăpa de curiozitatea familiei foarte mult timp, dar George îi oferea puțin răgaz. Îi mulțumi în gând tatălui vitreg care, în acea clipă, se plângea de lipsa de aer condiționat în „ferma asta dezagreabilă".

Masa se termină cu o promptitudine care ar fi tulburat orice gazdă; îndată ce ajutorul de bucătăreasă veni să strângă, toată lumea se ridică în bloc și aproape se năpusti afară din sufragerie. Celia profită de ocazie să iasă. Dacă se ducea în cameră, era sigură că va vedea pe cineva apărând pentru o conversație între patru ochi.

Se instală într-un colț al verandei; nimeni nu va veni s-o caute pe o asemenea căldură. Își imagină urmarea citirii testamentului: toată lumea plecând înapoi la Sydney cu o grabă furioasă, George amenințând să atace testamentul... Cât despre Celia, nu se punea problema să rămână la Mandarah; îi va cere ospitalitate Eleanorei și lui George. După aceea, se va întoarce oare la Londra? Acum regreta că fusese atât de generoasă și-i lăsase apartamentul lui Kel, până la expirarea contractului de închiriere. Kel, un tânăr artist se instalase în camera de oaspeți cu două luni înainte. Această coabitare fusese ideea Celiei și se desfășurase foarte bine; tânăra fată apreciase mult compania tânărului bărbat excentric, ce-i spunea deseori: „Nu vei regreta niciodată ceea ce faci pentru mine, Celia. Când voi fi celebru și bogat, nu îmi voi uita binefăcătoarea".

Poate dacă îl va anunța pe Kel la timp, nu va găsi pe cineva care s-o înlocuiască... În ceea ce privește munca, Derek nici nu putuse s-o înlocuiască într-o săptămână.

Gândurile îi fură întrerupte de un zgomot de pași. Rick venea spre ea. Zâmbea ușor, desfăcându-și cravata.

– Te căutam.

– Am venit aici pentru a fi singură.

Rick nu se lăsă descumpănit.

– Iar eu pentru a-ți vorbi. Ar fi trebuit să-ți aduc un pahar. Vrei să mă duc să-ți iau ceva?

Când ea scutură negativ din cap, se instală pe un fotoliu.

– Ascultă, Rick, îți mulțumesc foarte mult pentru tot ceea ce ai făcut...

– Te rog, nu te osteni și tu!

Fără nici o îndoială, Rick făcea aluzie la mulțumirile lui Eleanor, care fuseseră atât de prost primite. Celia îi privi chipul dur, cu ochii de un cenușiu metalic.

– Știi să fii foarte crud, Rick. Cu siguranță, este o mare satisfacție pentru amorul tău propriu să le vezi pe Eleanor și pe Lucy punându-se în mișcare în onoarea ta. Ai putea să arăți ceva mai multă amabilitate.

– Mi se pare că doar acum câteva clipe voiai să-mi spui cât de amabil și serviabil am fost.

– Ai înțeles foarte bine...

– Da, este adevărat. Dar mama și sora ta ar putea avea gentilețea de a nu mă lua de imbecil.

Rick răspunsese cu o patimă neașteptată.

– Nu se comportă astfel cu un scop anume! Este doar... este doar firea lor, explică Celia.

Rick râse amar.

– Vrei să spui că trebuie să i se ierte orice unei femei, dacă este frumoasă? Nu este genul meu. Sunt două copile răsfățate și afectate și nu am venit aici să vorbesc despre ele, nici pentru a te auzi suspinând de recunoștință.

Celia își împinse scaunul de la masă pentru a se ridica și răspunse cu aroganță:

– În acest caz, nu văd ce am avea să ne spunem.

– Te rog, Celia, încetează să te comporți ca o fetiță. Ești furioasă împotriva mea; n-ai încetat să fii niciodată din clipa în care mi-ai făcut propunerea aceea pe care am respins-o – din nefericire fără nici o diplomație. Și despre asta vom vorbi, după toți acești ani. Ia loc. Vei rămâne aici, chiar dacă trebuie să te leg de scaun.

Capitolul 4

Celia începuse deja să se ridice. Îl privi pe Rick cu gura căscată, uluită, apoi se așeză din nou încet, fără măcar să se gândească.

Își simți fața aprinzându-se, în timp ce mânia și furia se succedară umilinței. Ochii verzi căpătară o strălucire răzbunătoare.

– Mă întrebam cât timp vei rezista tentației de a dezgropa această poveste veche!

Rick rămase impasibil.

– Trebuia ca unul din noi s-o facă. Mutenia ta a durat destul, Celia. Am fi putut vorbi ieri, în avion, dar... în starea în care erai, mă puteai arunca în gol.

Celia îl străpunse cu privirea, iar trăsăturile lui Rick se înăspriră. Continuă:

– Îți vorbesc acum, pentru că, ți-o repet, trebuia ca unul din noi s-o facă. Am luat asta asupra mea, pentru că ai reușit să mă eviți timp de patru ani. Nu mi-ai lăsat nici o șansă să mă explic.

– Nu este nimic de explicat și nu voi rămâne aici la...

– Taci! M-am săturat de accesele tale de proastă dispoziție. Vei asculta ce am de spus.

Înainte ca Celia să bănuiască ce va face, Rick se aplecă peste masă și închise mâinile tinerei femei în ale sale. Celia se înroși din nou, dar nu făcu nici o mișcare pentru a se elibera. Rick o privi în ochi.

– Vreau să-ți explic de ce am reacționat în acel mod, în ziua aceea, Celia. Știu că te-ai simțit umilită și că te-am mâhnit...

Celia avu impresia că primește o palmă. Își retrase brusc mâinile din cele ale lui Rick; râsul strident și tăios care-i scăpă o surprinse și pe ea însăși. Nu mai scosese niciodată mai înainte un sunet atât de ciudat.

– Totuși, nu m-ai putut lua în serios? Dumnezeule, Rick, nu eram decât o fetiță!

Își recăpătă respirația, încercând să-și stăpânească râsul nervos care o scutura. O parte din ea asista la scenă cu detașare, cealaltă era hotărâtă să lupte pentru a nu-și pierde complet demnitatea. Continuă:

– Nu există nimic de explicat, eram o elevă de liceu proastă... Admit că eram îndrăgostită, dar mă agățam de tot ceea ce putea contraria autoritatea lui George, aș fi făcut orice pentru asta! Nu m-am gândit niciodată serios să mă căsătoresc cu tine. Nu era deloc uimitor că ai fost surprins... Eu...

Rick o privea, cu trăsăturile încremenite, dar cu o indulgență care biciuia amorul propriu al Celiei. De ce oare o lăsa să continue în acest fel? Închise brusc gura și încercă un zâmbet silit, tremurat! Își lăsă capul în jos. Rick răspunse cu blândețe:

– N-ai știut niciodată să minți, Celia. Chiar când erai copilă, era suficient să te privesc atent, pentru a mărturisi adevărul în două secunde. Acum este prea târziu să reușești să trișezi decent... În special cu mine. Te cunosc prea bine.

Celia înălță capul.

– Cunoșteai o elevă de liceu, Rick, o mică elevă de liceu de șaptesprezece ani, cu care nu mai semăn. Așa că nu-mi spune că mă cunoști, nu este adevărat. Nu mai sunt o copilă.

Rick reluă pe un ton dur:

– Perfect. În acest caz, poate vom discuta ca doi adulți despre ceva care este foarte important pentru fiecare dintre noi.

– N-a fost important pentru mine în acea perioadă; cât despre astăzi... Oh, Addie!

Chipul Celiei se lumină de un zâmbet de ușurare văzând-o pe Addie apropiindu-se din spatele lui Rick. Fără să se miște, acesta înjură și se încruntă.

Addie, radia, evident încântată să-i găsească împreună.

– Iată-vă, copiii mei. Veți muri de cald afară, așa că veniți înăuntru. Bătrânul Burgess a sosit; de aici, probabil n-ați auzit zgomotul avionului.

Cu ochii plini de maliționzitate, îi adresă Celiei o strâmbătură complice.

– ... Îmi pare rău că vă deranjez.

Celia strânse buzele.

– Nu ne deranjezi. Nu vorbeam despre nimic important.

Îi aruncă lui Rick o privire sfidătoare și sări în picioare. Acesta răspunse foarte încet, cu o voce amenințătoare.

– Te voi vedea mai târziu.

– Nu, dacă pot evita asta.

Celia alergă după Addie care se îndepărtă.

George era încă centrul atenției adunării, când Celia intră în salon. Prăvălit în mijlocul canapelei, prezenta toate amănuntele unei operații financiare care-i reușise extraordinar. Julian, prins în cursă la dreapta sa, îl asculta cu o privire inexpresivă, în timp ce Eleanor, așezată la stânga soțului său, nu-i acorda nici o atenție, cu seninătatea sa obișnuită. Celia ar fi luat cu plăcere locul unuia dintre ei: alături de George ar fi fost cel mai sigură că va avea liniște.

Beth Lacey visa cu ochii deschiși într-un fotoliu. Îmbrăcase o rochie de culoare deschisă care nu-i punea în valoare silueta cam plină. Lucy, care își păstrase eleganta tunică neagră încinsă cu o centură de argint, încetă să-și observe unghiile lungi, roșii, pentru a-i arunca Celiei o privire suspicioasă. Semăna cu o mică mierlă neagră, nervoasă, într-un fotoliu prea mare.

Complet ignorat de toată lumea, un bătrân bărbat care părea stânjenit, luase loc în spatele unei mese de mahon, făcând oficiul de birou. Un mare număr de scaune fusese adus din sufragerie și așezate în fața mesei. Ansamblul în întregime, semăna cu o sală de clasă improvizată. Addie o prinse de braț pe Celia și o duse în fața unui scaun, unde o făcu să se așeze.

– Să stăm aici, chiar în față.

Aproape tropăia de exaltare. După ce aruncă o privire rapidă în spate, păru mulțumită. I se adresă notarului cu nerăbdare:

– Putem începe când vrei, Paul.

Paul Burgess înălță capul din hârtii. Fața slabă i se îmbujorase, ca și când nu-și revenise complet după ce fusese luat de la avion și dus la masă, fără să aibă timp să-și tragă sufletul. O privi pe Addie cu o expresie de reproș și murmură:

– Ei bine, da... Da, ei bine...

Își strecură degetele incredibil de lungi în servieta din piele pentru documente și trase o mapă conținând foi de hârtie.

– Nu este captivant, Rick?

Lucy gângurea în al doilea rând. Celia se încordă.

Nu se întoarse să vadă cine venise să ocupe scaunul situat în spatele ei și acum observa că era Rick. Această vecinătate îi aminti Celiei ceea ce disputa lor de pe verandă o făcuse să uite: prezența tânărului bărbat era foarte interesată, cum de altfel era cazul și pentru restul asistenței. Se bucura cu amărăciune că nu-i va vedea expresia mulțumită când va fi momentul.

– Da, ei bine... Mi se pare că toată lumea este aici...

Paul Burgess examină superficial audiența din ochi. George trâmbiță:

– Evident, toată lumea este aici. Dă-i drumul, bătrâne!

Maestrul Burgess își plecă ochii cu tristețe. Începu să citească din testament cu o voce afectată.

Erau dispoziții testamentare pentru personalul fermei... pentru prieteni... o rentă pe viață pentru Addie... Celia nu reuși să-și păstreze atenția. Frazele inexpresive care împărțeau banii bunicului o hipnotizaseră. Asculta cuvintele fără să le înțeleagă sensul. Apoi o simți pe Addie încordându-se lângă ea

și se încordă de asemenea. Aruncând o privire alături, întâlnii ochii agitați ai lui Addie, care jucau pe o față stacojie.

– Cât despre domeniul meu Mandarah, ca și toate clădirile și capetele de animale încorporate de acest domeniu, îl las moștenire în același timp nepoatei mele dragi Celia Elisabeth Prescott și lui Richard James Harland... cu condiția...

Vocea rostise ultimele cuvinte cu emfază, apoi se întrerupse. Celia nu mai reușea să respire. Paul Burgess ridică ochii, ca pentru a se asigura de atenția generală. Apoi, aparent mulțumit să vadă o expresie de stupefacție pe toate fețele, își plecă din nou ochii asupra testamentului. Într-o tăcere mormântală, Celia auzi distinct cum Rick își recăpăta cu greu respirația.

Se simți pălind. Privindu-l cu atenție pe bătrânul și imperturbabilul notar, îi venea să urle. Știa ce urma să spună.

– Cu condiția... să accepte să se căsătorească unul cu celălalt în termen de o lună, începând din această zi. Dacă această condiție este îndeplinită, domeniul Mandarah va intra în posesia lor chiar în ziua căsătoriei. În cazul în care refuză această condiție, numitul domeniu va fi scos la licitație în termen de o lună, începând din această zi. Venitul din această vânzare va fi împărțit în părți egale următoarelor persoane...

Celia nu mai auzea nimic. Rămase nemișcată, cu pleoapele strânse. În cele din urmă își dădu seama de tăcerea grea care domnea în încăpere.

Apoi George izbucni în râs; un râs lung și tunător care răsună straniu în atmosfera încremenită.

– Bătrânul era nebun!

Râsul amenința să i se transforme în criză de isterie. Celia deschise ochii. Observă că mai putea respira și lăsă aerul să-i scape din plămâni într-un lung fior.

– Era senil, vă spun eu! Complet țicnit!

George încercă din nou să râdă, dar nu putu scoate decât un cotcodăcit ciudat.

Cu privirea triumfătoare, Addie sări în picioare. Pielea pergamentoasă era de un roz foarte viu și respira atât de precipitat, ca și când făcuse ocolul domeniului în pas alergător. Șuieră în direcția lui George.

– Oh, nu, prietene, Sam nu era senil! Știa cu exactitate ce făcea.

„Nu este posibil!“ strigă în sinea sa Celia. Crezuse că a vorbit cu voce tare când Addie se întoarse brusc spre ea. Celia refuza s-o privească. În acea clipă o ura cu înverșunare.

Întâlni privirea lui Paul Burgess. Ochii notarului nu reflectau nici o curiozitate, nici o surpriză. Tânăra femeie lăsă ochii în jos profund jignită, umilită de toate privirile ațintite asupra ei. Un zgomot de voci confuze îi zbârnâia în urechi, dar era conștientă mai ales de prezența tăcută a lui Rick în spatele ei. Se împotrivi unui impuls care îi ordona să se întoarcă: îi era prea teamă de ceea ce va descoperi pe fața tânărului bărbat.

Julian spuse:

– Dar legal, este valabilă? Vreau să spun, o asemenea condiție.

George răcni:

– Bineînțeles că nu! Nu este posibil! Dumnezeule, bătrânul a uitat în ce secol trăia... El...

– Este o clauză complet valabilă. Bizară, da, dar valabilă. Și pentru că toți membrii familiei au primit legate apreciabile, nu există nici un mijloc de a ataca testamentul folosind legea din 1981. Această lege...

Beth întrerupse cu vocea sa stridentă tratatul de legislație modern al maestrului Burgess:

– Bizară? Vreți să spuneți medievală!

Lucy încercă să ricaneze, fără mare succes:

– Cine s-ar fi gândit că era atât de romantic.

Vocea blândă și rezonabilă a Eleanorei se făcu auzită:

– La urma urmei, este puțin probabil ca Celia să accepte această clauză... și cu siguranță este de asemenea cazul pentru Rick. Mandarah va fi pur și simplu vândut la licitație după o lună.

Vorbea ca și când nici Celia, nici Rick nu erau în încăpere. De fapt, tânăra femeie avu impresia că amândoi deveniseră invizibili. George începu să râdă din nou.

– Aici o recunosc pe mica mea soție! Nu ești atât de împrăștiată cum pari, nu-i așa? Ai completă dreptate...

Se întrerupse brusc. Celia îl auzi pe Rick împingându-și scaunul, traversând încăperea și trântind ușa în urma lui. Liniștea care urmă era stingherită: se părea că în sfârșit toți înțeleseseră că purtarea lor fusese deplasată. Celia simți că era din nou centrul de interes al adunării. Toată lumea aștepta să vadă ce va face, ce va spune. Chiar și Addie părea stânjenită.

Celia nu avea nimic de spus. Se ridică demnă și ieși cu capul sus, pentru a evita privirile.

Ajunsă în hol, începu să tremure atât de puternic, încât trebui să se rezeme de perete. După o clipă, se simți puțin mai bine. Voia să-l vadă pe Rick, trebuia să-i explice că n-avea nimic de-a face cu această clauză, că nu-și convinsese bunicul s-o introducă în testament pentru a-l face s-o ia în căsătorie. Oare o va crede? Se îndoia și se îndoia de asemenea că starea nervoasă îi va permite să ducă la capăt o explicație, atât de repede după șoc.

În timp ce încă ezita, ușa salonului se deschise brusc și Addie pătrunse în hol; părea de o sută de ani.

– El a plecat! L-am văzut pe fereastră cum mergea spre avion!

În același timp neîncrezătoare și tulburată, își agită mâinile în toate sensurile. Celia aproape urlă:

– Să nu-mi spui că ești surprinsă! Ce credeai oare că va face? Că va scoate o verighetă din buzunar? A fost o idee nesăbuită, nesăbuită și crudă. Știai încă de la început, nu-i așa?

Ar fi vrut s-o scuture de furie pe bătrâna doamnă. Addie se dădu un pas înapoi, uluită. Celia o acuza încă:

– Știai, Addie, știai!

– Da, știam. Sam și cu mine am discutat asta foarte des...

Vocea lui Addie era înspăimântată. Celia și-i imagină pe cei doi bătrâni urzindu-și micul complot, pregătind fără să știe suprema umilință a celei pe care o iubeau atât de mult.

– Este doar efectul surprizei, Celia. Rick te vrea de soție și Sam a ținut să vă căsătoriți. Te rog, copila mea, nu mă privi în felul ăsta...

– Ar fi fost mai bine să se ocupe de treburile sale... Și asta este valabil și pentru tine! Rick nu mă vrea de soție și nici eu nu-l vreau de soț. Iar dacă dorește să aibă Mandarahul, nu va plăti acest preț.

Addie păru că se strânge. Pentru prima dată, Celia văzu lacrimi în ochii cenușii.

– Vino cu mine, Addie, te duc în camera ta. Ai nevoie să te întinzi puțin.

O prinse de braț, temându-se ca bătrâna doamnă să nu cadă. Addie se lăsă condusă în cameră.

– Se va aranja totul, draga mea Celia; Sam era un bărbat înțelept. Nu cred că era un bătrân nebun. Se va aranja totul...

Repeta această frază fără încetare, ca și când faptul de a o rosti avea puterea s-o facă adevărată, dar vocea nu era foarte convingătoare.

Celia nu rămase lângă ea, de teamă să nu-și lase iar furia să izbucnească. Bătrâna doamnă n-ar fi fost în stare să suporte. Ieșind din cameră, o întâlni pe Lucy pe culoar. Sora mai mare nu-și dădu osteneala să ascundă că ascultase la ușă.

– Emoția a fost prea puternică pentru draga noastră soră a bunicului?

Ochii incredibil de albaștri scânteiau de curiozitate. Celia ridică din umeri.

– Sunt obosită, Lucy, aș vrea să fiu singură.

Încercă să treacă prin fața lui Lucy, care stătea în mijlocul culoarului, dar sora sa nu cedă nici un deget de teren.

– Era atât de enervantă în timpul mesei... Am crezut că va exploda. Mă întrebam ce carte păstra în mânecă? Desigur, știa totul și nu aștepta decât momentul citirii testamentului...

Ochii sarcastici scrutară chipul Celiei. Lucy reluă:

– Nici tu nu arăți prea bine. Vino în camera mea, am o sticlă de whisky; îți va face bine un pahar. Să mergem, Celia, ai nevoie să vorbești cu cineva, mai bine să fiu eu... Ești prea furioasă împotriva lui Addie pentru a i te destăinui și te înțeleg.

Lucy reuși să pară sincer îngrijorată și vocea îi era plină de solicitudine. Celia avu o clipă de ezitare, de care se folosi sora sa. O luă de mână.

– Așa. După aceea te vei simți mai bine.

Lucy o conduse pe Celia în mare grabă pe culoar, ca și când se temea să nu-i fie smulsă.

Celia se așeză în fotoliul din catifea aurie din camera lui Lucy. Încăperea semăna cu ocupanta: feminină, rafinată, adorabil de frumoasă. Celia luă în mod reflex paharul care i se întindea. Îl duse la buze, bău o înghițitură și se strâmbă cu dezgust.

– Nu face mutra asta, Celia, este cel mai bun whisky care se poate găsi... Cadou de la un admirator.

Lucy se așeză pe pat, de unde o privea pe Celia cu un zâmbet protector. A doua înghițitură fu mai puțin agresivă,

mai degrabă chiar liniștitoare. Lucy continua s-o studieze pe Celia. Brusc, se lansă în miezul problemei.

– Ar fi trebuit să vezi mutra lui Rick!

Celia ridică din sprâncene în fața acestei introduceri mai curând directe. Lucy continuă:

– A devenit alb ca varul. Era stupefiat... S-ar fi spus că a primit o lovitură în cap.

– Nu este de mirare că era furios.

Celia evita cu grijă să reacționeze în vreun fel oarecare la cuvintele surorii sale.

– Furios? Cine a spus că era furios? Am spus: stupefiat.

Celia își plecă ochii, ascunzându-și surpriza. Fusese sigură că faimoasa clauză îl înfuriase îngrozitor pe Rick. Răspunse cu un aer indiferent:

– Ei și?

– Există o mare diferență, crede-mă.

Lucy își examină sora cu o mină calculată, înlocuită repede de un zâmbet fermecător.

– Te vei căsători cu el, nu-i așa, Celia?

Celia își așeză paharul cu precauție, din cauza ușorului tremur al mâinii. Susținu privirea surorii sale și reuși să răspundă cu nonșalanță:

– Nu fi stupidă, Lucy.

– Stupidă? În nici un caz. O vei face, chiar dacă numai pentru a ne scoate din sărite – mai ales pe George – și pentru a avea Mandarahul... Chiar dacă Rick Harland nu ți-ar plăcea, ceea ce este greșit. Testamentul bătrânului nebun este un frumos chilipir, nu găsești?

Celia se ridică, având grijă să nu-și trădeze agitația.

– Nu voi mai asculta nici o vorbă. Te lași dusă de imaginație, Lucy.

Lucy râse cristalin.

– Rick a fost mereu punctul tău sensibil, nu-i așa? Ești nebună după el... Într-o clipă sau alta, toate am fost. Ar trebui să fii oarbă pentru a rămâne indiferentă la Rick Harland. Și totuși, Dumnezeu știe cât de puțin amabil este uneori. Sărmana Eleanor s-a ostenit de pomană... Erai prea tânără atunci pentru a-ți da seama ce s-a întâmplat.

Celia ajunsese deja la ușă când înțelese despre ce vorbea Lucy. Se întoarse.

– Nu vrei să spui că... mama... Rick?

Lucy se delectă cu reacția surorii sale.

– Nu fi proastă... Desigur, Eleanor și-a încercat norocul pe lângă Rick, după moartea tatii. De ce nu? Imaginează-ți că n-a putut merge prea departe.

Celia refuza această idee.

– Dar...

– De ce aerul acesta îngrozit, draga mea? La urma urmei, Eleanor avea treizeci și cinci de ani când a murit tata și Rick avea... să zicem cu zece ani mai puțin. Nu este nimic teribil în asta.

– Dar ea a detestat întotdeauna locul ăsta!

Lucy păru stupefiată.

– Ce legătură are? Ah! Crezi că voia să se mărite cu el? Dumnezeule, chiar ești complet lipsită de experiență!

Cu siguranță, avea dreptate. Oare cum putea fi atât de naivă? Celia deschise ușa, roșie de rușine. Lucy schimbă brusc tactica.

– S-a întâmplat ceva, în timpul acelui ultim Crăciun la Mandarah, nu-i așa?

Celia încremeni. „Ieși imediat din camera asta“ își comandă. Totuși, făcu stânga-mprejur și se află în fața lui Lucy.

– De Crăciun? Despre ce vrei să vorbești?

– Știi bine despre ce vorbesc. S-a întâmplat ceva, am știut imediat ce l-am văzut pe Rick întorcându-se ca scăpat din pușcă pe sărmanul său cal. Plecase să te caute pe malul râului; sunt sigură că te-a găsit... și că s-a întâmplat ceva. Altfel n-ar fi decolat ca un nebun în câteva minute. Era mai degrabă înnebunit de ceva... Sunt expertă în psihologia masculină.

Tulburată, Celia avu un zâmbet ușor, care se voia sarcastic.

– Sunt sigură că acest talent îți este foarte folositor în viața profesională.

Regretă imediat această înțepătură meschină, dar Lucy rămase nepăsătoare.

– Da, este adevărat. Dacă ai vedea genul de indivizi care se învârtesc în jurul manechinelor...

Ridică din umeri cu grație. Celia răspunse tăios.

– Mă lipsesc de asta.

Lucy continuă pe tonul unei conversații mondene:

– Știi, Eleanor și cu mine n-am înțeles niciodată de ce erai atât de grăbită să părăsești Mandarah – mai ales după ce pretinsesei că nu voiai să pleci. De atunci, nu l-ai mai văzut pe Rick?

– Nu.

De data aceasta, Celia era foarte hotărâtă s-o șteargă.

– Celia!

Ceva în vocea lui Lucy o făcu să se oprească. Se întoarse; zâmbetul fermecător dispăruse.

– Nu știu de ce l-ai respins în acel Crăciun pe Rick, dar astăzi, nu vei ezita, nu-i așa?

Mai întâi, Celia nu înțelese, apoi se lămuri: Lucy era geloasă!

– Nu nega că Rick te-a cerut în căsătorie de Crăciunul acela, Celia! L-ai refuzat și apoi ți-ai mușcat mâinile... Ar trebui să fii complet idiot să nu vezi că ești nebună după el, după modul tău de a-l evita să-l privești jumătate din timp și de a nu-ți putea desprinde ochii de la el, cealaltă jumătate. Oh, da, îl vei lua de soț!

Lucy era chiar scoasă din sărite. În cele din urmă, Celia își regăsi graiul.

– Ești nebună!

Ieși trântind ușa.

Capitolul 5

Nu-și putea încuia ușa. Cheia dispăruse cu ani în urmă și nu fusese înlocuită niciodată. Nu avusese importanță... înainte de această zi, în care Celia era absolut sigură că va avea o criză de nervi dacă cineva își va impune prezența pentru o conversație.

Rezemată de ușă, examină comoda din lemn sculptat care se afla sub fereastră, întrebându-se dacă va avea puterea s-o mute, fără s-o golească înainte. Mobila îi păru la fel de grea ca plumbul când, de bine de rău, o împinse în fața ușii. Știa că era ridicolă baricadându-se astfel, dar era cea mai mică dintre preocupări; mintea îi era într-o totală confuzie, iar whiskyul nu aranjase lucrurile. Aparent, i se urcase direct la cap.

Se ridică făcând un efort, își scoase rochia lui Addie, încă mirosind a naftalină și se strecură între cearșafuri, blestemând-o pe Lucy.

Închise ochii. Să-l iubească pe Rick Harland, după ceea ce se întâmplase? Lucy nu știa cât de comic era ceea ce spusese.

Cu fața înfierbântată, chinuită de migrenă, Celia încercă să râdă. Dacă măcar ar ști Lucy...

Imagini venite din trecut îi defilau prin fața ochilor cu o intensitate insuportabilă, ca de fiecare dată când era fizic și moral prea slabă pentru a le respinge.

În anul acela, se întorsese la Mandarah pentru Crăciun. Viața i se părea frumoasă și simplă... Cu excepția a ceea ce-l privea pe Rick Harland, pe care îl cunoștea dintotdeauna, dar care de puțin timp trezea în ea emoții ciudate. Roșise de fiecare dată când el își ațintea asupra sa o privire amuzată, în avion, când venise s-o ia de la Mount Isa. Era îndrăgostită, în felul acela haotic și dureros al tinerelor fete de șaptesprezece ani, dar mai degrabă ar fi murit decât să-și mărturisească secretul cuiva.

Familia era reunită pentru sărbători. Venise chiar și Lucy: toată farmec superior, sosea doar de la New York, unde pozase pentru o serie de fotografii. Își adusese în bagaje ultimul iubit. Mandarah zumzăia ca un stup; complet fericită, Celia număra orele care o despărțeau de viitoarea vizită a lui Rick. Rick își ajuta tatăl la conducerea firmei familiei Harland, care se afla la aproximativ două sute de kilometri de Mandarah, vecin în aceste regiuni imense și aproape pustii. Vizitele îi erau frecvente și Celia spera în taină că venea s-o vadă.

În seara de Crăciun, George aruncă bomba:

– Este timpul să ieși din locul ăsta uitat de lume, Celia. Nu poți mucegăi aici pentru totdeauna. Vei veni să locuiești la Sydney, cu mama ta și cu mine.

Nu fu în nici un fel impresionat de lacrimile, argumentele și mânia fiicei sale vitrege.

Celia nu se gândise că se putea întâmpla o asemenea catastrofă.... Dar bunicul și chiar Addie, erau în mod inexplicabil de partea lui George. Universul i se prăbușise, cel puțin așa gândea galopând nebunește spre râu, departe de casă, departe de ei toți, asta incluzându-l și pe bunicul.

Nimeni altcineva decât ea nu venea vreodată pe domeniul său, pe această porțiune de râu situată la opt sau nouă kilometri de casă, pe care și-o atribuise de când era foarte mică. Își scoase cu furie hainele, se aruncă în apă și începu să înoate cu frenezie pentru a-și domoli mânia și disperarea.

Rick știa unde s-o găsească. Când apăru, Celia, așezată pe iarbă, aștepta s-o usuce soarele. Era îmbrăcată numai cu slipul și cu o bluză pe care și-o pusese pe umeri; era prea tulburată pentru a se gândi să se acopere când Rick se așeză alături. Îi povesti nenorocirea sa și în cele din urmă începu să plângă în hohote, ca o fetiță. Rick o atrase spre el, pentru a o consola... ca pe un copil, cel puțin la început.

Celia nu-și putu aminti niciodată cum venise sărutul. Dar acel sărut îi era gravat cu fierul roșu în memorie. Simțea și astăzi contactul cald și reconfortant al buzelor lui Rick cu ale sale; apoi gura lui Rick devenise mai insistentă și Celia îi răspunse cu pasiune, tulburată de senzații necunoscute. Îl atrase mai aproape de ea, înfiorată de plăcere amestecată cu teamă când începu să-i mângâie sânii goi.

Se abandonă complet acelui sărut, dorindu-și să dureze mereu, incredibil de fericită. Dar o pornire necontrolată o făcu să se îndepărteze de Rick și să exclame:

– Căsătorește-te cu mine, Rick! Te rog, ia-mă de soție și George nu mă va mai putea lua cu el...

Rick îi dădu drumul, ca și când contactul cu pielea sa moale îi arsese mâinile. Celia, neîncrezătoare, uluită, îi văzu ochii strălucind de mânie. În acea clipă, lăsă să-i scape secretul său:

– Te rog, Rick... Te iubesc.

Rick o privi cu o expresie în același timp sălbatică și descumpănită, apoi închise ochii. Când îi deschise, sclipirea de mânie dispăruse; privirea îi devenise curios de stinsă.

– Îmbracă-te Celia. Ești prea mare acum pentru a rămâne pe jumătate goală.

Vocea aspră o lovi direct în față. Vibră sub impactul sancțiunii și al umilinței.

Rick plecă imediat călare; când multe ore mai târziu, Celia ajunse acasă, nu mai era la Mandarah. Nu se mai văzuseră de atunci, până la acea întâlnire de la aeroportul din Mount Isa, unde o aștepta ca în trecut. Celia știa că Rick voise s-o vadă. Venise deseori la Sydney, dar n-o găsise niciodată acasă la George. Îi scrisese, de asemenea. Trimisese scrisorile înapoi, fără să le deschidă; de fiecare dată, avea un sentiment de victorie: o mică victorie tristă și meschină. Fără îndoială, Rick voia să-i ceară scuze pentru că fusese atât de brutal; dar ar fi putut să se scutească de această osteneală. Nimic din ceea ce ar fi putut spune, n-ar fi putut diminua ura pe care o simțea față de el.

Uneori, Celia se mira să constate că intensitatea sentimentelor sale nu se atenuase cu timpul; amărăciunea

acelei amintiri o obseda. În clipele cele mai rezonabile, se dispreţuia că nu putea reprima acele câteva minute din trecut, că risipeşte atâta energie morală pentru ceva atât de steril ca ura.

În acea perioadă era atât de incredibil de tânără şi de naivă. Acum, de ce n-ar fi un motiv de râs? Lucrul era mai degrabă comic: o elevă de liceu de şaptesprezece ani aruncându-se de gâtul unui bărbat de treizeci şi sperând să fie luată în serios! Dar Rick nu-şi bătuse joc de ea când o revăzuse; ochii săi arătau milă; ceea ce era mult mai rău. Oare ce gândea în acea clipă? Că ea însăşi introdusese acea clauză în testamentul bunicului? Plecase fără să-şi ia lucrurile, ceea ce voia să însemne că se va întoarce. A doua zi, va trebui să se trezească devreme şi să se ducă să-l caute.

Când închise ochii, se lumina de ziuă şi era ziuă când îi deschise. Dar lumina era mai tare, mai crudă. Cu siguranţă, dimineaţa era înaintată. Cu ochii în tavan, Celia asculta zgomotele cunoscute, care făceau parte din viaţa de la Mandarah. Le evoca deseori, la mii de kilometri de acolo: zgomotele de voci în grajd... Slabul nechezat al cailor... Strigătul răguşit şi pătrunzător al unui corb în zbor. În acea dimineaţă, nu le putea suporta.

Zări comoda plină de praf de-a latul uşii şi evenimentele din ajun îi reveniră în memorie ca nişte imagini de coşmar. Se ridică şi puse comoda la loc, sub fereastră.

Mai târziu, după ce făcu un duş, îmbrăcă nişte blugi albaştri vechi şi un tricou deformat pe care îi găsi în dulap şi se aşeză la fereastră pentru a privi grajdurile. Dădea înapoi în clipa în

care trebuia să-l înfrunte pe Rick. De fapt, era absolut capabilă de asta, își spuse cu fermitate, dar îi trebuia doar puțin timp să se pregătească. Brusc, scoase o ușoară exclamație: găsise mijlocul de a-și acorda un răgaz. Sări în picioare și alergă să deschidă ușile dulapului. Încălțase deja o cizmă de călărie, când se deschise ușa.

– Te-ai trezit... Bine.

Bătrâna doamnă, înaltă și slabă, ar fi putut trece drept sora lui Addie; chiar și vocile li se asemănau. Chipul Celiei se destinse văzând-o pe menajeră. Aceasta adăugă:

– Sunt doar eu. Sper că nu vei încăleca fără să-ți fi luat micul dejun.

– Nu voi pleca pentru mult timp, Susan, îți promit... Oricum, nu-mi este foame.

Susan o examină încruntându-se.

– Nu arăți prea bine, poate este o idee bună... Dar să fii punctuală la prânz, fetița mea.

– Promit. Addie?...

– Tocmai am văzut-o. Este bine, a adormit iar. Am așezat-o din nou în pat. După ceea ce s-a întâmplat ieri, n-ar fi trebuit să se ridice. Era tulburată și cred că nu era singura.

Celia ignoră zâmbetul încărcat de subînțelesuri.

– Unde este... Unde sunt toți?

Zâmbetul Susanei se lărgi.

– Dacă vrei să vorbești de Rick Harland, a sosit dimineață devreme. Acum, nu știu unde se află.

Nimic din ceea ce se petrecea în casă nu-i scăpa menajerei; ceea ce ar fi putut să nu știe, îi era raportat de Addie. Cele

două bătrâne doamne erau prietene de prea mult timp pentru a-și ascunde ceva. Celia nu dădu atenție privirii scrutătoare a Susanei.

– Mulțumesc, Susan. Mă voi întoarce pentru prânz.

– Sper.

Evitând încăperile centrale ale casei, Celia se grăbi de-a lungul coridorului îngust, care ducea la ușa din spate. În locul în care culoarul forma un cot, se opri brusc. Încă un pas și s-ar fi izbit de Julian Lacey, în patru labe pe jos, în fața unui încântător mic dulap rustic pentru vase, așezat lângă perete. Celia zâmbi, intrigată de aerul său vinovat.

– Dar ce faci, Julian? Ți-a căzut ceva?

– Oh... Hm... Bună ziua, Celia. Da, eu... Adică, nu...

Se întrerupse brusc, cu un zâmbet crispat. Celia îl privi înroșindu-se treptat, până a ajuns la roșu închis, o culoare îngrozitor de nepotrivită cu ochii de un albastru deschis și cu părul argintiu. Celiei i se trezi curiozitatea.

– Dar ce naiba faci, Julian?

Păstrându-și zâmbetul încremenit, Julian își trecu mâna peste dulapul de vase din spatele său, ca pentru a-i mângâia suprafața lustruită. Celia zări metrul panglică înainte ca mâna lui Julian să-l atingă și să-l facă să dispară. Se încruntă..

– Dar ce...? Măsurai dulapul de vase!

– Ei bine, credeam...

– Credeai că ți-l însușești!

Vocea Celiei tremura de mânie.

– N-o lua așa, Celia. La urma urmei, nu este...

– Nu este al meu? Asta vrei să-mi amintești?

– Nu făceam nici un rău. Se întâmplă să cunosc pe cineva pe care l-ar interesa așa ceva și...

– Și nu poți să aștepți o lună pentru a i-l vinde! Presupun că Beth face turul casei punând etichete pe toate tablourile?

Lacrimi de furie îi ardeau ochii. Julian înghiți cu zgomot, apoi lăsă capul în jos. Nu era foarte elocvent în mod normal, iar explozia de furie a nepoatei îl lăsase mut.

– N-ai putut să aștepți, nu-i așa? Ești... Ești îngrozitor!

Celia era gata să se arunce asupra lui. Se stăpâni, surprinsă de intensitatea mâniei sale. Încă puțin și l-ar fi lovit pe inofensivul unchi Julian. Nervii îi erau încă mai încordați decât crezuse. În plus, Julian era doar cel care fusese prins asupra faptului; ceilalți probabil se plimbau foarte siguri prin casă, pentru a estima fiecare piesă de mobilier. De ce să-i fi oprit? Nu avea nici un drept special asupra Mandarahului, doar dacă... Ori nu se punea problema.

Celia nu mai încălecase de ani de zile, dar nu avea dispoziția de a aprecia prima sa plimbare. O mână nebunește pe biata Elly, ca și când viețile lor depindeau de timpul în care ajungeau la râu.

Încetini viteza în cele din urmă, observând arborii bondoci care formau un mic boschet: ajunsese. În aceeași clipă, zări silueta lui Rick, așezat cu un picior pe unul din arbori.

Celia vru să întoarcă iapa și să plece în galop. Dar Rick o văzuse și cu siguranță o auzise de la distanță. Deja se ridicase. La ce bun să fugă acum? La urma urmei, era de preferat ca întrevederea lor să aibă loc fără martori.

O conduse pe Elly la pas sub arbori și se lăsă să alunece pe pământ. Armăsarul lui Rick mesteca liniștit câteva fire lungi de iarbă. Celia slăbi chinga, căutând să câștige timp. Vocea lui Rick se auzi în spatele ei:

– Știam că, mai devreme sau mai târziu, vei veni aici. Lasă-mă s-o fac eu.

Celia se îndepărtă și Rick scoase șaua de pe spatele iepei. Își trecu mâna de-a lungul părții laterale a lui Elly, apoi și-o șterse pe blugi, într-o tăcere dezaprobatoare. Celia mormăi:

– Eu... Noi... am galopat puțin.

– Vino să te așezi.

Celia se supuse și se instală pe iarba deasă de pe mal, întrebându-se de unde să înceapă. Rick se așeză alături și începură amândoi să contemple suprafața apei.

– Rick, nu știam... despre testament... Nu am nimic de-a face cu asta.

Rick răspunse calm.

– Știu.

– Oh, atunci este perfect. Credeam că te-ai gândit...

Râse stânjenită. Rick o examina cu atenție.

– Credeai că am gândit ce?

– Nimic.

– Că tu ai uneltit această clauză cu Sam?

Celia se simți roșind. Ridică o mână pentru a-și răsuci pe degete o șuviță din părul roșcat, ascunzându-și astfel fața. Rick o prinse de încheietură și-i așeză fără blândețe mâna între ei, pe iarbă.

– Ascultă, mi-ar plăcea să mă privești măcar, în loc să întorci mereu capul.

Celia îl privi cu mânie.

– Și de ce?

Rick răspunse pe un ton iritat:

– Pentru ca să-ți pot vedea ochii. Este singurul mijloc pe care-l am pentru a ști ce se petrece în capul tău încăpățânat. Avem de vorbit și scutește-mă de osteneala de a protesta, nu te voi asculta.

Celia, care începuse deja să deschidă gura, o închise. Rick continuă:

– Vom discuta despre acest testament.

Celia izbucni:

– Ți-am spus deja că n-am nimic de-a face cu povestea asta ridicolă.

– Așadar, o găsești ridicolă?

– Bineînțeles, și tu de asemenea, nu-i așa?

Încerca fără succes să descifreze expresia lui Rick.

– Nu, eu nu găsesc. Așa că ți-aș fi recunoscător să nu mai vorbești în numele meu. Pe scurt, se întâmplă să consider acest testament foarte rezonabil.

Rezonabil? Oare ce voia să spună? Din spusele lui Lucy, fusese stupefiat.

– Nu asta am auzit spunându-se.

Rick o prinse de încheietura mâinii.

– Și ce ai auzit spunându-se?

Tânăra femeie ridică din umeri.

– Că ai părut... mai degrabă surprins.

Rick râse scurt.

– Dacă sora ta ți-a spus asta, se înșală. Am fost surprins de clauza testamentului, ca toată lumea, dar asta nu înseamnă că o consider ridicolă.

Celia îl privi neîncrezătoare.

– Nu sugerezi că...

– Că te căsătorești cu mine? Ba da.

Dacă n-ar fi avut impresia că înnebunește, Celia ar fi izbucnit în râs. Rick se apropie ceva mai mult; brațul său gol, îl atinse pe cel al Celiei. Aceasta tresări, dar nu s-ar fi îndepărtat pentru nimic în lume.

– Nu te îndepărta de mine, Celia. Mi-ai spus într-o zi că mă iubești. Și voiam...

– Cum poți vorbi despre asta acum? Nu reziști tentației de a mă umili, nu-i așa?

Rick strânse buzele, cu fața albă de mânie. O reținu pe Celia, care voia să se ridice.

– După toate aparențele, într-adevăr nu sunt diplomat. Îmi mențin propunerea, dar îi voi da o formă pe care s-o înțelegi mai bine: dacă te căsătorești cu mine, vei avea Mandarahul.

Celia strigă:

– Și tu de asemenea, vei avea Mandarahul! Oare nu acesta este motivul zelului tău în casa asta?

Rick se apropie cu o față amenințătoare și șuieră printre dinți:

– Explică-mi ce vrei să spui prin asta.

– Vreau să spun exact că te așteptai ca bunicul să-ți lase ferma moștenire.

Rick zâmbi amar.

– Așadar, asta gândești... Ar fi trebuit să bănuiesc.

Conversația îi părea Celiei plină de capcane deschise. Încercă să-și măsoare cuvintele:

– Întotdeauna ai spus că voiai să ai propria fermă într-o zi... Iar fratele tău, mai devreme sau mai târziu, va prelua conducerea fermei familiei Harland, așa că...

Ridică din umeri, apoi se lăsă din nou cuprinsă de furie:

– De ce nu i-a lăsat-o lui Addie? În realitate, ei îi aparține Mandarah.

Chipul lui Rick exprima uimire:

– Doar nu vorbești serios! Ba da, cred că da... Proastă mică! Se pare că ai uitat că draga de Addie are cel puțin șaptezeci și cinci de ani.

– Asta nu înseamnă că este senilă! Și aș fi ajutat-o, aș fi rămas... aș fi condus ferma.

Rick făcu o mină disprețuitoare.

– Ah da, desigur, uitasem. Cu vasta ta experiență, nu vei avea nici o greutate în a-i conduce pe bărbați, în a negocia vânzările și cumpărările, în a administra o exploatare întreagă. În definitiv, când te ocupi de două duzini de tablouri agățate pe un perete, te poți ocupa foarte bine și de mii de hectare. Este un joc de copii!

Celia l-ar fi lovit cu plăcere, dar instinctul o avertiză că ar fi lovitură pentru lovitură.

– Imaginează-ți că aveam foarte multă responsabilitate în munca mea și o făceam bine. Toată lumea spunea asta!

Rick se ridică dintr-o mișcare rapidă și suplă:

– În mod sigur. Știu că toți clienții erau foarte mulțumiți de serviciile tale.

Celia se încruntă, încercând să-i înțeleagă cuvintele. Rick se îndepărtă cu un pas de tânăra femeie care se ridicase și ea; articulă cu un zâmbet amenințător:

– Și dacă am începe cu Kel McCarthy? Este o surpriză pentru tine, nu-i așa?

Înaintă. Celia se dădu grăbită doi pași înapoi, înainte de a se izbi de trunchiul unui copac. Rick continuă:

– Am fost la Londra acum două luni. Lui Sam i s-a părut că înțelege din scrisorile tale că ai vrea să te întorci... Și m-am gândit că erai, în sfârșit, pregătită să mă asculți. Ei bine, Sam și cu mine ne-am înșelat. Nu știam nimic despre acel Picasso irlandez. Nu te-ai gândit să răspândești vestea.

– M-ai spionat!

– Să zicem că m-am interesat de tine.

Celia ridică mâinile pentru a-i lovi pieptul, sau poate fața, dar Rick îi prinse încheieturile într-o strânsoare nemiloasă, făcând-o să lase brațele de-a lungul trupului.

– Mă doare!

Rick o strânse mai tare.

– Spune-mi, îi pozai frumosului pictor cu care trăiai?

– Ce te privește?

Da, îi pozase lui Kel. Îi făcuse un portret straniu, enigmatic... „Într-o zi va valora o avere, draga mea!“ exclamase

Kel râzând și Celia îl crezuse, deoarece credea sincer că avea talent. De altfel, era principalul motiv pentru care acceptase să-l ajute, împărțindu-și apartamentul cu el. Era inutil să-i explice toate astea lui Rick; bărbații de felul lui nu puteau înțelege că era posibil să trăiești sub același acoperiș cu o persoană de sex opus în deplină nevinovăție.

El îi privea cu obrăznicie sânii, apoi chipul tulburat.

– Și ceilalți prieteni pictori? Le-ai pozat și lor?

Brusc, Celia se sătură de toate aceste subînțelesuri stupide.

– Poți spune orice, Rick.

Încercă să se elibereze; Rick se apropie mai mult. Aproape o atingea.

– Zău?

Celia avu o clipă de panică. Întoarse capul dintr-o parte în alta, prinsă în capcană.

– Nu!

Gura lui Rick puse stăpânire pe buzele sale, întredeschizându-le cu forța. Acesta îi dădu drumul la mâini și o trase spre el, strângând-o sălbatic în menghina brațelor, strivind-o de bustul dur, în timp ce gura o violenta pe a tinerei femei, ca și când o ura.

O căldură puternică o cuprinse pe Celia. Gura sa începu să-i răspundă celei a lui Rick cu pasiune egală. Era absolut conștientă de ceea ce se întâmpla, dar nu-și putea stăpâni deloc valul înflăcărat de dorință care o copleșea.

Apoi, sărutul deveni mai tandru; Rick îi mângâia părul, îi ținea capul spre spate, în timp ce buzele i se plimbau pe gâtul ei. Brusc, Celia observă că gemea; acest zgomot o făcu să

revină la realitate. Mâinile îi erau pe umerii lui Rick și îl respinse. Acesta păru mai întâi surprins, apoi o cercetă cu o privire scrutătoare.

În cele din urmă, ochii li se întâlniră și Rick zâmbi. Celia crezu că vede în acel zâmbet satisfacție, și sentimentul de umilință care o obsedase ani de zile, o copleși. Începuse din nou, se acoperise din nou de ridicol. Fiecare fibră a trupului său strigase dorința pe care o simțea față de el. Nu era de mirare că Rick se simțea mulțumit de el. Oare se aștepta să-i declare încă o dată că-l iubea? Alergă spre cai.

– Celia!

Vocea lui Rick era furioasă, sau indignată. În câteva secunde, o ajunse și o făcu să se întoarcă. Celia nu încercă să lupte.

– Lasă-mă în pace, Rick. Amorul tău propriu nu este satisfăcut?

O umbră trecu peste fața cu trăsături dure.

– Oh, Dumnezeule...

Celia adăugă calm:

– Dacă nu te deranjează, acum mi-ar plăcea să plec.

Rick deschise gura, o închise, apoi scutură capul, fără s-o scape din ochi. Se îndepărtă de Celia și plecă să pună șaua pe Elly.

Capitolul 6

Celia încălecă singură, ignorând mâna întinsă de Rick. Plecă fără să se întoarcă, simțind privirea arzătoare a lui Rick în spate. Acesta o urma îndeaproape, știa asta: îi simțea prezența mai bine decât dacă l-ar fi văzut.

În clipa în care înțelese că așteptase acel sărut timp de patru ani, Celia se scutură de dezgust. Se detesta pentru că-l dorise pe Rick cum nu dorise niciodată un alt bărbat. Îl detesta pentru că trezise acel zbucium din ea.

Nici un altul nu reușise asta, deși, unii se arătaseră încăpățânați. Indiferența Celiei o dezamăgea pe Caroline, fiica patronului și prietena sa cea mai bună din Londra.

– Dar până la urmă, oare pe cine aștepți, Celia? Pe Făt-Frumos? Știi că nu există și nu este... ei bine, nu este normal să fii atât de distantă și... rece cu bieții inși care stau la poarta ta.

Celia știa foarte bine că prietena sa gândise cuvântul „frigidă". Ar fi fost tentată să creadă că așa era, dacă nu și-ar fi

amintit perfect de acel prim sărut al lui Rick Harland. Dar oricât de apropiată îi fusese Caroline, nu-i vorbise niciodată despre Rick.

O clipă, simți arzând în ea o ură înverșunată pentru Mandarah. Apoi sentimentul dispăru la fel de repede cum venise și fu înlocuit de o profundă disperare. Mandarah fusese întotdeauna căminul său, fie că locuise sau nu acolo, și-l iubea.

„Dacă vrei atât de mult să păstrezi Mandarah, îi spuse o mică voce ascunsă, de ce nu accepți să-l iei de soț?“ A fi soția lui Rick Harland n-ar fi fost o încercare atât de teribilă... Retrăi clipa în care trupul i se presase de al lui Rick. Nu! Vocea continuă, seducătoare: căsătoria aceasta putea fi o căsătorie de afaceri... Celia îi dădu pinteni lui Elly și menținu un galop neînfrânat până acasă.

Descălecă înainte chiar ca Elly să se fi oprit, aruncă frâiele unui băiat de la grajduri și o luă la fugă. Rick va sosi dintr-un moment în altul, singurul loc în care va fi în siguranță era în mijlocul familiei.

Celia așteptă câteva minute în fața ușii salonului pentru a-și recăpăta respirația și a-și pune în ordine părul. Sesiză un zgomot de voci agitate, dar nu se întrebă cine era în interiorul încăperii; oricine va servi ca barieră între Rick și ea.

Celia deschise ușa și conversația se întrerupse imediat. Făcu câțiva pași în încăpere, în mijlocul unei tăceri mormântale, cu un zâmbet pe buze, aproape așteptând să fie aplaudată de asistență. Toți aveau privirea ațintită asupra sa,

cu excepția lui Addie, care contempla peisajul prin fereastră. Exista acolo un bărbat blond; se părea că-l văzuse deja, undeva.

– Bună ziua, Celia.

Mike Johnson se ridică din fotoliu și veni spre ea. Zâmbetul îi descoperi dantura, de un alb strălucitor pe fața bronzată. Celia avea probabil o expresie ciudată, deoarece el se opri în drum. Tânăra femeie izbucni spre George:

– Ce face el aici?

Mike continuă să zâmbească, dar evident se vedeau mai puțin dinți decât înainte. Totuși, trebuia mai mult decât doar o nepolitețe pentru a-l zdruncina.

– Ei bine, ți-am spus deja în avion că veneam în regiune pentru a inspecta proprietățile, Celia. Evident, nu știam că vei fi aici. Am fost al naibii de surprins când George mi-a vorbit de dumneata.

Un negociator... George vorbise despre o companie minieră interesată de Mandarah... Totul se explica. Lucy izbucni:

– Țineam un mic consiliu de familie, Celia. Mike vorbea despre sume... Din fericire, a adus un calculator. Vei fi uimită să afli că cifrele sunt enorme.

Brusc, Celiei i se uscă gâtul, înghiți în sec și se întoarse spre George:

– Este adevărat?

George deschise gura, dar Eleanor interveni înainte de a avea timp să scoată vreun sunet:

– Ai călărit, draga mea? De ce nu te duci să te răcorești și să ni te alături apoi? Susan va anunța prânzul dintr-un minut în altul.

– Taci, Eleanor.

George nici nu-și privi soția, ordonându-i tăcere. Ochii săi furioși nu părăseau chipul Celiei de când aceasta intrase în salon. Reluă:

– Da, am discutat prețul de vânzare al fermei și nu cred că vei avea de obiectat. I-am cerut lui Mike să vină astăzi, pentru că nu văd la ce ar folosi să pierdem timpul, dacă vom putea scăpa de Mandarah îndată ce va expira termenul de o lună. Negocierile vor lua timp. În cazul în care ai uitat, sunt mulți bani în joc.

Apoi, toată lumea, inclusiv George, aștepta ca Celia să accepte provocarea. Foarte lent, aceasta trecu în revistă membrii familiei. Eleanor își examina inelele. Lucy se amuza vizibil foarte mult; întâlnind privirea surorii sale, ridică sarcastic o sprânceană. Beth și Julian păreau a fi un cuplu de figuranți de teatru; pretinzând că nu au nici un amestec în această poveste, evitară ochii Celiei. Mike Johnson nu mai părea atât de sigur că-și va vedea negocierile duse la capăt.

Addie se întoarse cu fața la Celia și tânăra femeie se hotărî:

– Vreau să iasă din casa aceasta.

Îl privi pe Mike Johnson.

– Îți sugerez să urci în avionul pe care l-am văzut afară și să te întorci de unde ai venit. Mă tem că ai fost deranjat degeaba.

Mike roși în fața politeții glaciale a Celiei.

– Așteaptă o clipă, Celia...

George făcu un pas înainte.

– Mă ocup eu de ea.

Celia îl privi cu fermitate.

– Sunt foarte serioasă, George.

George pufni cu dispreț.

– Zău? Îți amintesc faptul că nu ești în situația de a vrea ceva. Orice ai spune, fata mea. Nimeni din această casă nu primește ordine de la tine, doar dacă...

Se întrerupse și privi peste umărul Celiei. Toată lumea se întoarse spre ușă; Mike se străduia să pară mai înalt și Celia știu că Rick se afla în spatele ei.

– Nu vă deranjați pentru mine. Spuneai, George...

George își reluă imediat atitudinea. Începu, din nou furios.

– Spuneam că atâta timp cât comedia asta de căsătorie nu va avea loc, Celia nu va avea mai multe drepturi asupra acestei case decât restul familiei...

Celia nu se mișcă atunci când Rick își trecu un braț în jurul taliei sale. Acesta răspunse pe un ton atât de amabil, încât era amenințător:

– Mi-e teamă că te înșeli, George. Celia și cu mine ne vom căsători cât mai repede posibil. Vezi așadar, că poate acționa cum i se pare bine în ceea ce privește Mandarah. Și-mi permit să adaug că nu apreciez termenul de „comedie de căsătorie". Te-aș ruga să binevoiești să eviți să-l folosești în prezența noastră.

Celia tremura. Fu fericită să simtă susținerea brațului lui Rick. George nu întârzie să reacționeze:

– Nu-mi vine să cred!

Rick ridică din umeri.

– Este problema ta.

Renunțând la tonul monden, Eleanor întrebă încet:

– Dumnezeule, Celia, este adevărat?

Celia întâlni privirea lui Addie în spatele mamei sale. Răspunse cu o voce fermă și limpede:

– Da, este adevărat.

Cu ochii ieșiți din orbite, aproape să facă o criză de apoplexie, George repetă:

– Nu-mi vine să cred! Și când v-ați socotit și ați luat această decizie? Aproape nu v-ați vorbit...

Rick îl întrerupse politicos:

– Asta nu te privește. Acum, dacă binevoiți să ne scuzați.... Celia și cu mine avem de pus la punct niște amănunte.

Rick o conduse spre ușă. Ajunsă în hol, Celia spuse tăios:

– Ți-ai jucat foarte bine rolul, acum poți să-ți iei brațul.

Pe același ton pe care-l folosise cu George, Rick replică:

– Taci.

O duse de braț traversând parterul, apoi străbătură curtea. Celia avea impresia că era prizonieră și era dusă în celulă. Rick îi dădu drumul numai când trecură de ușa clădirii rezervate administratorului; o dată liberă, Celia simțea încă pe braț urma fierbinte a mâinii lui Rick. Acesta îi ordonă:

– Ia loc.

Tânăra femeie se hotărî să rămână în picioare în timp ce el pregătea două pahare, apoi luă un scaun când veni să i-l întindă pe al său. Rezemat cu spatele de perete, Rick o privi în tăcere, apoi își ridică paharul.

– Pentru noi!

Luase un ton degajat și Celia nu-și putu da seama dacă era ironie sau nu; dar în ciuda atitudinii nonșalante, Rick lăsa să se bănuiască faptul că nu era atât de în largul său, cum voia să pară.

Celia bău o înghițitură, felicitându-se că era atât de calmă; dintr-o clipă în alta, adevărul se putea impune minții sale amorțite, aducând încă o dată confuzie. Așteptând această clipă, era fericită să se simtă atât de stăpână pe ea.

– Va fi pur și simplu o căsătorie de afaceri, evident.

Simțise nevoia de a spune ceva și prinsese prima idee care-i venise în minte.

Rick, mereu la fel de amabil, replică:

– Nu asta voia Sam și nu asta intenționez eu.

Celia se consideră stupidă să simtă un mic șoc în piept: era previzibil să-l vadă pe Rick reacționând în acest fel.

– Ei bine, eu asta intenționez.

– Zău?

Celia își examină paharul cu un interes excesiv, în timp ce gândurile i se învârteau cu viteză pentru a găsi un mijloc de a pune lucrurile la punct. Acum, căsătoria – versiunea sa despre căsătorie – devenise foarte importantă. Nu trebuia să-și asume

riscul de a-l șoca pe Rick. Avea nevoie de el. Luă un ton excesiv de rezonabil:

– Ascultă, Rick, când am spus „da", am spus „da" unui aranjament prin care vom obține amândoi ceea ce vrem: Mandarah.

– Iar eu îți propun o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului... O căsătorie care să-mi aducă o soție, nu o asociată în afaceri.

Rick înaintă spre ea; Celia se dădu înapoi, lipindu-se de scaun, apoi se consideră ridicolă. Rick n-o va lovi. Își prinse paharul cu amândouă mâinile, pentru a se stăpâni să nu tremure. Rick îi ridică bărbia, privind-o adânc în ochi. Îi spuse cu blândețe:

– Când eram acolo, pe malul râului, n-am avut impresia că găseai ideea de a fi soția mea atât de neplăcută.

Copleșită de mânie, Celia aruncă într-o parte mâna tânărului bărbat.

– Asta nu are nimic de-a face... Era doar...

Rick termină fraza cu un zâmbet ironic:

– O atracție sexuală?

Tânăra femeie avea prea mult amor propriu pentru a nega ceva atât de evident.

– Nu este suficient pentru reușita unei căsătorii!

– Și eu tot asta vreau: o căsnicie reușită și mă voi mulțumi cu atracția sexuală... pentru început.

Zâmbi, dar ochii îi rămaseră serioși când reluă:

– Nu glumesc, Celia. Dacă nu ești pregătită să împarți patul cu mine, să dai viață copiilor mei, în sfârșit, să joci rolul unei soții adevărate, ar fi de preferat să te întorci în salon și să le spui că ți-ai schimbat părerea. Tatăl tău vitreg și ceilalți vor fi prea ușurați pentru a-ți reproșa că ești capricioasă.

Rick vorbea cu o indiferență care părea să arate că puțin îi păsa de alegerea pe care o va face Celia; dar tânăra femeie știa care era adevărul: Rick voia Mandarahul.

– Nu poți hotărî totul singur. Vrei ferma la fel de mult ca mine și, pentru că singurul mijloc de a o obține este să mă căsătoresc, am aceleași drepturi ca tine să pun termenii contractului.

– Nu sunt prea sigur de asta.

Se îndepărtă, își turnă încă un pahar și întrebă tăios:

– Așadar, ți-ai schimbat părerea? Nu mă deranjează dacă va trebui să te duci să-i liniștești imediat.

Evident, era un bluf... Cu toate acestea, Celia aținti asupra lui o privire nesigură, neștiind ce să creadă.

– Ei bine, oare ce aștepți?

Celia își plecă ochii asupra cizmelor de călărie ale lui Rick, prăfuite. „Demască-l, își ordonă, ridică-te și ieși din această încăpere“. Dar rămase țintuită pe scaun. Bâigui:

– Abuzezi de mine... Te folosești de împrejurări pentru...

Rick păru stupefiat:

– Abuzez de tine? Abuzez de tine! Spune-mi te rog, în ce clipă am abuzat de tine! Oare acum patru ani, când o tânără

fată de șaptesprezece ani, nefericită, vulnerabilă și foarte frumoasă s-a aruncat în brațele mele? Oare în această dimineață, lângă râu, când m-ai lăsat să cred că voiai să faci dragoste cu mine, înainte de a mă respinge ca și când sărisem asupra ta pentru a te viola? Sau în fața familiei tale, când am întrerupt negocierile lui George, care voia să vândă tot ce ai tu mai scump? Ai fi putut spune „nu“ în clipa aceea!

Rick părea nebun de furie.

– Eu... nu cunoșteam modul tău de a vedea lucrurile.

– Ei bine, acum îl cunoști, așa că alege. Îți dau cinci minute.

– Cinci minute?

Celiei nu-i venea să creadă că-i lăsa atât de puțin timp pentru a lua cea mai importantă decizie din viața sa. Rick zâmbi sinistru:

– Da, cinci minute... dacă ai noroc, pentru că dintr-o clipă în alta mama sau sora ta își vor reveni din emoție și vor vrea să vorbească despre ceremonie cu noi.

– Ceremonie?

– Ceremonie! Deoarece va exista totuși o ceremonie: căsătoria mea nu va consta în trei minute petrecute în fața primarului pentru a face în grabă formalitățile. Vom merge la biserică, iar familiile noastre vor fi invitate. Da, sau nu, Celia?

În mintea Celiei se formă o imagine exactă până în cel mai mic detaliu. Putea s-o facă să dispară, cu un singur cuvânt.

– Și presupun că vei vrea să fiu îmbrăcată în alb, împodobită cu voal și flori de portocal?

Acel „nu“ pe care voise să-l rostească nu-i ieșise din gură; de fapt, aproape spusese „da“.

Rick o privi cu un aer confuz, ca și când încerca să-și reprezinte scena pe care i-o descrisese. Apoi ironia sa mușcătoare apăru din nou.

– Da, mi-ar fi plăcut foarte mult... Dar nu este sezonul florilor de portocali. Cât despre rochia albă, având în vedere circumstanțele, te las să judeci singură.

Din nou acea legătură pe care presupunea că o avusese cu Kel! Celia roși, reținându-și negarea pe care Rick nu merita s-o audă. El reluă pe un ton detașat:

– Iartă-mă... Iartă-mă pentru ceea ce ți-am spus lângă râu. Nu mă privește trecutul tău.

– Nu mai mult decât mă privește pe mine al tău.

Știa foarte bine care fusese trecutul lui Rick. Regiunea din Australia în care se afla Mandarah și ferma familiei lui Rick părea un sătuc, în ciuda întinderilor imense și nimeni nu ignora nimic din viața personală a vecinilor. Rick nu trăise în abstinență; nu exista nici un motiv să-și fi schimbat obiceiurile în lipsa Celiei. Observă că răspunsul îi fusese dictat de pură gelozie și spre marea sa rușine, văzuse și Rick. Zâmbi zeflemitor.

– Atins. Vom mai aborda acest subiect, de acord?

Schimbă tonul și adăugă:

– Ne-am putea căsători peste cincisprezece zile.

Celia scoase involuntar un strigăt ușor.

– Este prea repede!

Rick zâmbi indulgent.

– De ce să așteptăm? La sfârșitul lunii ne vom putea instala aici.

– Sam de-abia a murit! Nu este decent.

– Celia, Sam ar fi fost întru totul de acord cu mine, te asigur. Și nu vreau o ceremonie pompoasă, doar o nuntă de familie. Nu există nici un motiv să refuzi.

Până la urmă, Rick semăna puțin cu George, își spuse Celia cu amărăciune. Și unul și celălalt erau la fel de grăbiți să pună mâna pe Mandarah. Ridică din umeri.

– De ce nu?

Rick păru iritat de tonul vocii sale. Făcu un mare efort asupra lui însuși pentru a lua o expresie și o voce amabilă:

– Îți sugerez să te întorci la Sydney cu familia ta: Eleanor va putea începe să organizeze totul. Eu va trebui să rămân aici până în ultimul minut. Dacă mă grăbesc, voi ajunge exact la timp pentru a semna în registru și a alerga la biserică.

Celia se înfioră de mânie. După ce reușise s-o facă să accepte această căsătorie la care el ținea atât de mult, Rick voia acum s-o expedieze la Sydney și s-o recupereze în ziua nunții ca pe un fel de pachet cadou, înfășurat în alb.

Rick se aplecă asupra ei, îi luă paharul din mână și-l puse pe o masă. Apoi o obligă să se ridice. Erau aproape unul de celălalt, prea aproape. Celia făcu nervoasă un pas înapoi. Rick o trase spre el, până ce trupurile li se atinseră. Tânăra femeie își ținu respirația când îi luă fața în mâini.

– Poate merge, Celia... Dacă nu lupți împotriva mea.

Celia deschise gura pentru a protesta, dar nu avu timp. Buzele lui Rick puseră stăpânire pe ale sale, aruncând-o din nou într-o altă stare.

– Vă deranjăm?

Lângă ușă răsună vocea Eleanorei. Rick se îndepărtă fără grabă de Celia.

– Deloc, Eleanor, te așteptam, de asemenea și pe Lucy, nu-i așa Celia?

Pentru prima dată, Celia îl văzu pe Rick adresându-le celor două femei un zâmbet adevărat. Eleanor îi observa cu atenție, cu sprâncenele delicat ridicate, ca și când încerca să descopere ce nu este în ordine în această imagine convențională de pereche îndrăgostită. Ochii lui Lucy nu reflectau decât suspiciune. Mama se repetă:

– Dacă sunteți siguri că nu vă deranjăm...

Rick răspunse cu amabilitate:

– Presupun că aveți să ne puneți niște întrebări.

Eleanor îi adresă unul dintre cele mai spectaculoase zâmbete.

– Ei bine, dacă trebuie să aibă loc o nuntă, va trebui organizată o recepție...

– Cu siguranță!

Rick izbucni într-un râs care-i păru Celiei de o aroganță insuportabilă. La urma urmei, de ce oare nu ar fi fost mulțumit de el? Ea capitulase fără să-i opună o adevărată rezistență; Eleanor îi mânca deja din palmă și va găsi fără îndoială un mijloc de a-i îmbuna pe ceilalți în minimum de timp.

Rick luă mâna Celiei și începu să-și plimbe un deget peste palma sensibilă. Aceasta ridică ochii și-i întâlni pe ai lui Rick, ce-i transmiteau zâmbind un mesaj pe care nu-l putea descifra. Voia oare s-o facă să înțeleagă că era ultima șansă de a da înapoi? Întoarse privirea și dădu de cea bănuitoare a lui Lucy.

– Vei fi domnișoara mea de onoare, nu-i așa, Lucy?

Celia avu impresia că repurtase o mare victorie când de pe chipul surorii sale se șterse expresia sceptică. Lucy răspunse ceva de neînțeles, care nu avea nimic grațios și Rick râse ușor înainte de a întreba:

– George mai este în salon?

Eleanor dădu din cap și Rick reluă:

– Bine, am să-i vorbesc... și de asemenea lui Burgess, dacă mai este acolo. Va fi posibil să organizezi nunta în cincisprezece zile, Eleanor? Celia și cu mine am vrea să ne căsătorim îndată ce va fi posibil. Știu, este puțin cam repede, dar...

Îi strecură Eleanorei o privire dulce și aceasta roși de încântare. Când voia, Rick Harland avea mult farmec. Continuă:

– Ne-am gândit la data de duminică, opt.

– Duminică? Da, cred că... Da, desigur, este întru totul posibil...

Eforturile Eleanorei de a-i plăcea lui Rick erau aproape patetice și Celia îi purta pică tânărului bărbat pentru că știa atât de bine să-i manipuleze mama, pentru care nu avea nici o

simpatie. Dar Eleanor era prea ocupată să-și desfășoare farmecul pentru a vedea limpede jocul lui Rick. Acesta zâmbi iar.

– Bine. Am încredere în voi.

Sărută ușor obrazul Celiei și dispăru. Lucy îl urmări cu privirea.

– Este ceea ce s-ar putea numi o schimbare de tactică: Rick Harland numai zâmbet și amabilitate față de noi... Sper că ești magulită, Eleanor.

Eleanor reluă cu severitate:

– Nu fi copilă, Lucy. Sunt foarte fericită pentru tine, draga mea Celia. Desigur, este o surpriză, dar o surpriză foarte plăcută. Oh, Dumnezeule!

Lucy o întrebă, enervată:

– Ce mai este?

– Am uitat să-l felicit pe Rick... Pur și simplu nu mi-a venit în minte.

Lucy râse strident.

– Nu cred că a remarcat, mamă. Era prea ocupat pentru a face în așa fel ca tu să-i organizezi nunta.

Îi spusese Eleanorei „mamă“, doar pentru a o contraria, iar inima Celiei se strânse la ideea de a petrece o săptămână și jumătate în compania lor.

Capitolul 7

– Toată lumea să zâmbească... Așa... Perfect.

Aparatul fotografic bâzâia, prinzând adunarea din toate unghiurile, în fața bisericii din piatră cenușie. Celia avea impresia că zâmbea de ore întregi. După ce se făcură pozele, fură liberi să se întoarcă acasă. George închiriase pentru tânăra pereche un Roll Royce oribil, alb, foarte puțin discret. În timpul drumului scurt de întoarcere, Rick strângea mâna Celiei atât de puternic, încât începuse să-i amorțească, dar nu spuse nimic, lucru pentru care Celia îi fu recunoscătoare. Dacă ar fi murmurat ceva atât de banal cum era „Cum vă simțiți, doamnă Harland!“ ar fi făcut o criză de nervi.

Tânăra femeie aruncă o privire spre profilul său solemn, care părea gravat în piatră. În timpul ședinței fotografice, zâmbise la fel de mult ca ea... Dar Celia era cea mai în măsură să știe că asta nu dovedea nimic din adevăratele lui sentimente. Oare când își vorbiseră pentru ultima dată? Celia

își întreba memoria încețoșată. Asta fusese probabil cu două zile mai înainte, când Rick venise să cineze la George și Eleanor. Părinții lui Rick fuseseră de asemenea acolo, ca și fratele său, cu soția însărcinată. Toți erau atât de fericiți de această căsătorie, încât Celia avusese un sentiment îngrozitor de vinovăție. Dacă familia Harland fusese surprinsă de această căsătorie neașteptată, nu lăsase să se vadă nimic. În orice caz, testamentul lui Sam Prescott nu fusese menționat de familia Celiei și aceasta nu avea nici un mijloc de a afla dacă Rick îi informase pe ai săi despre circumstanțele cel puțin ciudate ale acestei căsătorii.

Nu-i putuse pune întrebarea lui Rick, pentru motivul întemeiat că nu fuseseră niciodată singuri. Poate Rick voise astfel și Celia își reproșase că simțise o înțepătură în inimă la această idee. Oare ce ar fi preferat? S-o atragă într-un colț întunecos și să-i spună vorbe dulci la ureche?

Nu-și amintea să fi schimbat cu el alte cuvinte decât „bună ziua“ și „la revedere“, de când părăsise Mandahar. Îl privea, întrebându-se despre ce vor putea vorbi tot restul vieții lor... între două certuri.

Rick întoarse brusc capul și-i zâmbi. Era un zâmbet cald și afectuos, care o făcu să roșească inexplicabil. Când o sărută, se înfioră. Dacă sărutul ar fi durat o secundă în plus, nu s-ar fi putut stăpâni să-i răspundă. Mașina se opri în fața verandei casei lui George.

Eleanor făcuse tot posibilul ca recepția să fie reușită, iar George supervizase totul cu un zâmbet chiar mai strălucitor

decât al lui Addie. Se comportase ca și când căsătoria fusese propria lui idee și avusese această atitudine de la plecarea lor de la Mandarah. Evident, Rick știuse cum să-l ia, ca și pe ceilalți, fericirea sinceră a familiei Harland părea banală alături de fețele lor mulțumite.

Celia continuă să zâmbească în mod reflex în timpul elegantei recepții de la Eleanor. Toată lumea îi spunea că era radioasă, în timp ce ea se simțea la fel de naturală și relaxată ca un robot. Sentimentul că tocmai făcuse o greșeală o obseda tot mai mult și gândul că salvase Mandarahul nu era suficient pentru a se calma. Fiecare pahar de șampanie o ajuta să-și domine panica; cu cât bea mai mult, cu atât mintea îi amorțea mai mult. Făcu în așa fel încât paharul să nu-i rămână niciodată gol, mai întâi în mod discret, apoi mai direct. După un timp nu se mai preocupa de părerea celorlalți. Râse și vorbi mult, până când Rick îi spuse că era timpul să plece. Lucy trecu foarte aproape prin fața ei.

– Nervoasă, scumpo? Ai înghițit șampania lui George într-un ritm remarcabil. Este cea mai bună producție a sa, de acord, dar...

– Nu știam că cineva numără paharele pe care le beau.

Lucy o urmă în cameră, desfăcu legăturile rochiei surorii sale și o ajută să se dezbrace.

– Era și situația lui Rick. Asta nu mă miră. În noaptea nunții, tinerii soți sunt în principiu beți morți.

Celia își scoase rochia din mătase de culoarea fildeșului și o aruncă grămadă pe pat.

– Pentru Dumnezeu, Lucy, lasă-mă în pace!

I se părea că se întorsese în timp, în adolescență, când Lucy avea o plăcere răutăcioasă s-o înfurie. Continuă pe un ton obosit:

– Nu mă necăji, Lucy, te rog... Nu în seara asta.

N-avea nevoie de Lucy pentru a ști că abuzase de șampanie și că Rick, la fel ca toată lumea, remarcase. Celia se simțea de mii de ori mai bine înlocuindu-și rochia de mireasă cu o alta, din crep de culoare albastru deschis. Pentru moment distrată, Lucy remarcă:

– Ar trebui să porți un albastru mai pronunțat, te asigur că ți s-ar potrivi mai bine.

Apoi reluă, necruțătoare:

– De ce acest aer lamentabil? Ar trebui să fii cea mai fericită din lume, după formula consacrată. Tocmai ai primit ceea ce este important pentru tine: Rick Harland și Mandarah... De altfel, mă întreb uneori care este pe primul loc.

Celia nu putea să lupte împotriva surorii sale care combina o reală intuiție și o malițiozitate deseori crudă. Îi întoarse spatele și începu să-și scoată florile prinse în păr. Obținuse să nu poarte voal, dar nu-i putuse împiedica pe Eleanor și pe coafor să-i pună flori în păr, pentru a-l înlocui. Celia le aruncă în dezordine pe măsuța de toaletă și-și desfăcu părul pe care-l pieptănă. Constată cu ciudă că nu-i putea da părului mișcarea obișnuită și că parfumul florilor se impregnase în el.

– Miros la fel ca o florărie.

Se privi în oglindă și se încruntă în fața imaginii chipului prea roșu și a expresiei rătăcite. Era beată și se vedea.

Lucy o întrebă, curioasă:

– Unde trebuie să petreceți luna de miere?

Celia se întoarse de la imaginea sa cu dezgust.

– N-am nici o idee.

Dacă n-ar fi depins decât de ea, i-ar fi plăcut să părăsească imediat orașul și să se întoarcă la Mandarah, dar Rick nu-i lăsase de ales. Era unul dintre subiectele pe care nu considerase necesar să le discute cu ea. Celia își luă poșeta și se îndreptă spre ușă, exclamând spre sora sa:

– Mulțumesc pentru că mi-ai fost domnișoară de onoare.

Lucy avu un zâmbet batjocoritor:

– N-aș fi ratat acest eveniment pentru nimic în lume... Noroc, cred că vei avea nevoie.

Celia oftă coborând scara pentru a-i spune lui Rick că era gata de plecare. Trebui să facă față ultimelor bun-rămasuri și ultimelor îmbrățișări. Dacă n-ar fi văzut cu ochii săi reacția familiei oftând că se va căsători, le-ar fi crezut urările de fericire întru totul sincere. George era extrem de demonstrativ. Plin de amabilitate și șampanie, insistă să fie conduși de propriul lui șofer.

O dată așezați în mașină, Celia întrebă:

– Unde mergem?

– La mine la hotel. Am rezervat un apartament pentru două zile, înainte de a pleca.

– Să plecăm unde?

– În insulele Barierei de Corali... Vom putea închiria o ambarcațiune și să facem mici croaziere... dacă îți convine.

Rick era îngrijorat și Celia îi reproșa asta: era puțin prea târziu pentru a se neliniști de ceea ce-și dorea, atâta timp cât neglijase să-i ceară părerea mai înainte. Nu răspunse și Rick îi aruncă o privire dură înainte de a continua:

– Credeam că-ți va plăcea puțină culoare locală, deoarece vii din Anglia... Dacă vrei, vom putea pleca în străinătate mai târziu.

N-ar fi putut alege locul mai rău; Celia n-ar fi vrut pentru nimic în lume să facă parte din mulțimea de tineri căsătoriți care-și petreceau luna de miere pe insule. Cât despre a fi prizonieră pe o ambarcațiune cu Rick...

– Aș fi preferat să ne întoarcem la Mandarah, dar ceea ce prefer eu nu pare să aibă prea mare importanță, pentru că nici măcar nu m-ai consultat.

Rick se posomorî și Celia fu ridicol de fericită că-l contrariase. Păstrară tăcerea până când mașina se opri în fața hotelului.

– Iată-ne ajunși.

Rick zâmbi puțin forțat și o trase pe Celia de mână, ca și când se temea să nu fugă. La drept vorbind, se gândise la asta.

Era un hotel de lux tipic, decorat cu multă marmură, oglinzi și lustre de cristal. Apartamentul enorm etala un bun-gust foarte costisitor care l-ar fi aruncat pe Julian în extaz; tablourile care împodobeau pereții erau originale, iar vederea de la etajul al șaisprezecelea îți tăia respirația.

Celia făcu să gliseze ușile din sticlă și ieși pe balcon, în timp ce Rick se ocupa de portarul care le urcase bagajele. Nu era foarte târziu și seara se anunța umedă și caldă. Cu toate acestea, Celia se înfioră. Contemplă minunatul spectacol de lumini al orașului și-și dori cu disperare să se afle în noaptea blândă și liniștită de la Mandarah, unde singurele lumini vizibile erau cele ale stelelor. Tresări violent când simți mâna lui Rick înconjurându-i talia. Acesta murmură:

– Este frumos, nu-i așa?

– Da.

– Și eu încă nu ți-am spus cât de frumoasă ai fost astăzi...

Buzele lui înlăturară părul care îi cădea Celiei pe gât, atingând pielea catifelată.

– ... Cât ești de frumoasă...

Continuă să o sărute pe gât, în timp ce mâinile îi explorau trupul. Celia își ținu respirația, în pragul panicii. Prinzând mâna lui Rick, îl imploră:

– Te rog, Rick...

Rick se încordă.

– Nu face lucrurile și mai dificile, Celia. Am așteptat mult timp clipa aceasta.

O trase spre el. Tânăra femeie gemu, lăsându-și capul pe spate, pe umărul lui Rick, fără nici o rezistență. Nimic n-ar fi fost mai ușor decât să plonjeze în vârtejul senzual pe care-l făceau să se nască în ea mâinile care o mângâiau... Dar în cap îi răsună o mică voce aspră, care o împiedica să uite că se vânduse pentru Mandarah și că, dacă ceda atât de ușor, nu se va mai putea privi niciodată în oglindă.

Se eliberă dintr-o săritură și se întoarse în apartament. Întrebă cu o voce ascuțită:

– N-am văzut oare o sticlă de șampanie într-o frapieră?

Observă că mâinile îi tremurau când luă sticla; avea într-adevăr nevoie de un pahar.

Rick se întoarse încet și intră în încăpere. Pielea înnegrită de soare părea de bronz în contrast cu materialul cămășii; era incredibil de frumos. Celia își simți stomacul crispându-se, ca și când mâinile lui Rick se aflau încă pe ea. Oricare ar fi fost ordinele pe care i le dădea mintea sa, tânăra femeie nu putea să ignore că trupul ei îl dorea cu pasiune pe acest bărbat.

Cum venea spre ea, flutură sticla cu brațul întins deasupra capului, pentru a-l împiedica să se apropie. Îi întâlni privirea și de data aceasta nu avu nici o greutate s-o descifreze. Rick era furios. Își plecă ochii și, fără o vorbă, Rick îi luă sticla din mână. Celia aștepta un comentariu sarcastic, o aluzie la faptul că băuse deja prea mult, dar nu se întâmplă nimic, ceea ce o făcu și mai nervoasă. Zâmbi ușor pentru a-și domoli tensiunea interioară când Rick desfundă sticla cu un gest priceput și umplu ceremonios o cupă de cristal luată de pe o tavă din argint. Cea de-a doua cupă rămase goală.

– Tu nu bei?

Rick îi întinse cu un zâmbet sarcastic cupa plină. Ea ar fi vrut să-l refuze... Poate ar fi făcut-o dacă în privirea soțului său n-ar fi fost atâta ironie. Cu o expresie sfidătoare, bău îndelung. Bulele îi gâdilară nasul; nu se putu stăpâni să râdă prostește și să-și golească paharul.

– Este delicioasă, bea puțin! declară.

Auzi un râs silit în încăpere și observă că ieșea din propria gură.

Rick îi întoarse spatele și trecu în încăperea alăturată, care trebuia să fie dormitorul. Îl privi dispărând, apoi își umplu din nou cupa pe care se grăbi s-o golească. În nici un caz nu trebuia ca mintea să i se limpezească, sau se va comporta într-un mod și mai stupid; de exemplu, ar fi izbucnit în plâns. Ori, dacă începea să plângă acum, nu se va mai putea opri niciodată.

Se adânci în fotoliul moale și continuă să bea cu hotărâre. Îl auzea pe Rick mergând prin camera vecină. I se părea extraordinar de nostim să golească singură o sticlă de șampanie în noaptea nunții sale. Nu observă întoarcerea lui Rick înainte ca el să-i ia paharul și să-l așeze cu putere pe tavă. Zgomotul produse o durere ascuțită în capul Celiei; mormăi un protest. Rick o prinse de amândouă brațele și o trase din fotoliu fără blândețe.

– Vino să te culci.

Celia avu impresia că trupul îi cântărea incredibil de greu pe picioarele instabile. Lăsă ochii în jos și le privi cu surprindere, apoi se lăsă să cadă spre Rick, chicotind prostește la pieptul său. Propriul trup îi devenise fluid, iar cel al lui Rick avea o fermitate liniștitoare. Nu făcu nici o mișcare când, după o ușoară ezitare, Rick o îmbrățișă. Rămaseră astfel nemișcați o clipă și Celiei situația nu i se mai păru deloc comică. Înălță capul spre Rick ce-și lăsă ochii în jos, cu o față impasibilă. Îl imploră încet:

– Nu în seara asta, Rick... Te rog.

Acesta îi dădu drumul atât de brusc, încât era gata să se prăbușească. Cu maxilarul crispat de mânie, Rick replică printre dinți:

– În legătură cu acest subiect, nu-ți face griji. Îmi place ca atunci când fac dragoste cu o femeie, să fie conștientă.

Celia se clătină ca și când fusese pălmuită. Minți mizerabil.

– Nu sunt beată.

Se întrebă dacă toate acestea se întâmplau în realitate, sau dacă și le imagina într-un delir etilic.

– Ești beată. Băusei deja prea mult în timpul recepției.

Celia îi întoarse spatele; ripostă brusc – prea brusc, deoarece camera începu să se învârtă în jurul ei. Exclamă cu o expresie puerilă de triumf.

– Ah! Ai numărat paharele pe care le-am băut! Lucy mi-a spus...

– Ce a spus sora ta nu mă interesează. Poți să mergi, sau trebuie să te car?

Celia se simțea atât de nefericită, încât nimic nu mai avea importanță, nici măcar să-și păstreze o urmă de demnitate.

– Nu știu.

Rick își trecu un braț în jurul taliei sale și o duse în cameră, unde o așeză pe pat. Îndată ce el își retrase brațul, tânăra femeie se rostogoli pe o parte și închise ochii. Avea impresia că se afla pe un vapor, iar patul se legăna ușor în oscilațiile sale. Asta ar fi fost plăcut dacă senzația aceea nu i-ar fi agravat greața.

Mâinile lui Rick o trăgeau dintr-o parte în cealaltă, scoțându-i rochia albastră din crep. Șopti, crezând că țipă:

– Lasă-mă în pace...

O parte a creierului îi funcționa totuși; știa ce se pregătea el să facă și, într-o clipă, găsi puterea de a se ridica și a-l respinge.

***

Rochia albastră din crep era atârnată pe un umeraș agățat de mânerul șifonierului. Fu primul lucru pe care-l văzu Celia, deschizând cu greu ochii în dimineața următoare.

Bineînțeles, Rick o făcuse intenționat; pusese rochia în acel loc pentru ca Celia s-o vadă trezindu-se și să se simtă umilită. Se întoarse pe partea cealaltă. Într-o strălucire de luciditate, își dădu seama că bătea câmpii: s-ar fi putut foarte bine trezi cu fața la perete. Se simți vinovată și rușinată, nu era un motiv să-i atribuie lui Rick tertipuri sadice.

Pentru a fi cinstită – și asta nu era ușor – trebuia să admită că se comportase cu un extraordinar sânge-rece pentru cineva a cărui soție fusese beată în noaptea nunții. Își scoase mâna stângă de sub cearșafuri, contemplându-și cu detașare verigheta din aur. Râse înăbușit îndepărtând pătura pentru a se ridica, apoi scoase o ușoară exclamație îngrozită când descoperi cămașa de noapte cu care era îmbrăcată. Bustiera minusculă din dantelă nu reușea să-i cuprindă sânii.

Până la urmă, Eleanor își atinsese scopul. Trusoul tinerei mirese fusese unul dintre numeroasele subiecte de dispută în timpul ultimei săptămâni. Celia își cumpărase două cămăși de noapte foarte simple din bumbac, iar Eleanor văzându-le, ridicase scandalizată brațele spre cer și se năpustise prin magazine pentru a aduce o colecție de lenjerie ispititoare. Celia refuzase categoric s-o ia, dar nu prevăzuse că mintea șireată a mamei sale era plină de resurse. Cu siguranță, valiza îi era plină ochi cu acest gen de articole... iar Rick le văzuse și se gândise... La ce se gândise oare? Că prevăzuse să joace marea scenă a seducției, dar că fusese prea beată pentru a o face?

Roși puternic, imaginându-și-l pe Rick îmbrăcând-o cu acea cămașă de noapte îngrozitoare. Dacă trebuise s-o dezbrace, de ce oare n-o lăsase pur și simplu doar cu slipul?

– Să înțeleg că te-ai trezit?

Vocea lui Rick era amabilă când trecu de ușă. Celia își ridică din nou pătura până la gât. Era îmbrăcat în blugi și o cămașă ușoară, iar Celia îl privi cu neîncredere văzându-l că părea foarte bine dispus. Rick se așeză pe pat.

– Am comandat micul dejun, va fi aici în câteva minute. Până atunci, vei putea face un duș, te vei simți mai bine.

Când îi zâmbi cu amabilitate, Celia se încordă sub pătură. Se simțea în poziție de inferioritate; se ridică în capul oaselor ținându-și totuși cearșaful până la bărbie, fără să se gândească la faptul că nu mai avea mare lucru de descoperit după noaptea precedentă.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc.

Reuși chiar să zâmbească. Se simțea mult mai bine decât merita: avea doar o ușoară durere de cap. Ochii i se întoarseră spre rochia albastră. Rick îi urmări privirea și-i explică:

– Am pus-o pe un umeraș, ca să nu se șifoneze.

Îmbujorată, Celia murmură:

– Mulțumesc. Apropo de noaptea trecută, eu....

– Uit-o.

Rick îi atinse brațul gol, cu siguranță pentru a o înconjura. Celia și-l retrase cu un gest brusc.

– Cum aș putea? M-am acoperit de ridicol.

Îi purta pică lui Rick pentru că nu voia să vorbească despre acel incident, în timp ce se simțea obligată să-i dea explicații.

– Ți-am spus să uiți noaptea asta.

Se ridică și se duse la fereastră. Celia îl studie, apoi nu se putu stăpâni să întrebe:

– Unde ai dormit?

– În camera cealaltă. A fost foarte confortabil.

– Îmi pare rău.

Rick îi ignoră scuzele și anunță:

– Astăzi plecăm la Mandarah.

– Mandarah? Dar ai spus...

– Insulele pot aștepta puțin. N-a fost o idee atât de bună... ca de altfel nici acest hotel. Voiai să te întorci la Mandarah, nu-i așa? Asta voiai, nu-i așa?

Celia nu răspunse. Oare asta voia? Nu mai era sigură. Se gândi la Susan și la Addie, la toți cei care locuiau la fermă, descoperind că mariajul lor era un eșec și că luna de miere se terminase chiar înainte de a începe. Nu credea că amorul său propriu va suporta asta. Era de preferat să-și reglementeze disputele la adăpost de priviri curioase, adică la distanța cât mai mare posibilă de Mandarah.

Mai era și altceva: la Mandarah n-ar mai avea scuză, nu se va mai putea ascunde în spatele valurilor de șampanie. Insulele și chiar acest hotel foarte luxos din mijlocul orașului, i se păreau mai puțin amenințătoare. Rick aștepta un răspuns. Îi spuse politicoasă:

– Nu vreau să deranjez programul pe care l-ai făcut.

Văzu imediat că nu spusese ceea ce trebuia. Rick va crede că-i reproșa din nou că organizase totul fără ea.

– Vreau să spun că... Voi fi absolut mulțumită să mergem pe insule.

Rick întrebă, alegându-și cuvintele cu precauție:

– Încerci să mă faci să înțeleg că, până la urmă, ai fi preferat să plecăm în călătorie de nuntă?

– Ei bine, eu... Presupun că da.

Calmul lui Rick fu de scurtă durată.

– Renunț să încerc să te înțeleg, Celia! Ești furioasă că te îndepărtez de ferma aia păcătoasă și, un minut mai târziu te comporți ca și când era ultimul loc în care ai fi vrut să mergi! Ei bine, acum este prea târziu. Am anulat toate rezervările și

nu am intenția s-o iau de la început. Oricum, nu vreau să mă îndepărtez prea mult de Mandarah, acum... inundațiile...

– Ah, așa stau lucrurile! Ar fi trebuit să bănuiesc! Vrei să te întorci, așa că trebuie să ne întoarcem, iar eu nu am nimic de-a face cu asta. Puțin îți pasă de ceea ce-mi pot dori, așa că de ce vrei să mă faci să cred că ți-ai schimbat planurile pentru a-mi face plăcere?

Din doi pași, Rick fu lângă pat.

– Oare ce ai, Celia? Îmi vine să te scutur ca pe un prun!

Celia se dădu înapoi, așteptându-se ca într-adevăr s-o facă. Ochii lui Rick reflectau mânie, dar și incapacitatea de a înțelege. Bătaia din ușă veni exact la timp. Rick ieși din cameră.

– Grăbește-te, dacă vrei să iei micul dejun. Nu ți-l voi servi în pat.

Se întoarse și înainte de a ieși, adăugă:

– Vei avea cârcei la mâini dacă vei continua să te agăți de cearșaful acela.

Capitolul 8

Părăsiră Sydneyul la mijlocul după-amiezii, cu o cursă regulată și regăsiră avionul lui Rick la aeroportul din Brisbane. De dimineață, nu se mai certaseră; Celia se închisese într-o mutenie încăpățânată. Când se plictisi să răsfoiască revistele pe care le cumpărase pentru călătorie, încercă să privească pe fereastră, dar asta o plictisi la fel de mult. Își lăsă capul pe spătarul scaunului și închise ochii.

Avea impresia că se întorsese în timp: Rick la comenzi, zbârnâitul motorului, atmosfera încărcată de tensiune. Din când în când arunca o privire pe furiș spre verighetă, pentru a-și aminti ce se întâmplase.

Zgomotul motorului se schimbă în timp ce pierdeau din altitudine. Ajunseseră, se gândi Celia cu o strângere de inimă, care nu avea nimic de-a face cu coborârea rapidă. Întrebă pe un ton care încerca să fie indiferent:

– Oare Addie s-o fi întors deja?

Își încrucișă degetele în minte, dorindu-și ca Rick să răspundă „nu“ și să nu se afle în fața ochilor pătrunzători ai

bătrânei doamne, care ar fi înțeles totul dintr-o privire. Rick răspunse pe un ton sarcastic:

– Ți-e teamă de ce ar putea crede despre tinerii căsătoriți?

Ofensată că era atât de transparentă, Celia ridică din umeri. Rick continuă:

– Nu, nu va fi aici. Liniștește-te, se va întoarce probabil cu părinții mei și va petrece cincisprezece zile la ei. I-am cerut să nu se întoarcă la Mandarah înainte de un anumit timp: poate că pe tine nu te preocupă aparențele, dar eu vreau ca această căsătorie să nu fie un eșec și nu țin ca cineva să se amestece în treburile noastre.

– Am încredere în tine!

Rick mormăi, stăpânindu-se în mod vizibil.

– În cazul în care ai uitat, pentru asta trebuie să fie doi.

Făcu avionul să aterizeze cu o bruschețe neașteptată, rulă cu mare viteză pe pistă, apoi frână brusc. Celia fu proiectată în față; centura de siguranță îi tăie talia. Strigă înspăimântată numele lui Rick, apoi se închise într-o mutenie furioasă când avionul se opri încet. Când își recăpătă respirația, izbucni:

– Ce-ai încercat să faci, poate să mă omori?

Rick scoase o înjurătură și se întoarse spre ea, cu fața albă de spaimă.

– N-ai nimic? Iartă-mă, m-am comportat într-un mod stupid.

Celia scutură din cap cu mânie. Picioarele îi tremurau și-l lăsă pe Rick s-o ajute la ieșirea din avion, dar îl respinse imediat ce fu cu picioarele pe pământ. Rick făcu o mișcare spre ea, dar renunță, lăsând brațele să-i cadă de-a lungul corpului.

– Ești sigură că te simți bine?

– Absolut sigură, mulțumesc. Și în cazul în care cauți să-ți însușești ce-a de-a doua jumătate din Mandarah, ar fi mai bine să găsești un accident mai discret decât acesta.

Îl lăsă să se ocupe de valize și se îndreptă spre casă. Mergea încet, mai zguduită decât voise să lase să se vadă. Când ajunse la peluza mare care se întindea în fața casei, așteptă ca Rick s-o ajungă. Era de preferat să ajungă împreună, asta le va părea mai firesc Susanei și oamenilor de la fermă.

S-ar fi putut scuti de această osteneală: nici un comitet de primire nu apăruse; nu văzură nici o ființă vie înainte de a intra în hol. Susan apăru din fundul unui culoar, întâmpinându-i fără nici o surpriză, cu bruschețea obișnuită.

– Ah, v-ați întors. Duceți-vă să vă schimbați și vă voi servi o cină rece. Cu siguranță, doriți să vă culcați devreme.

O privi pe Celia și continuă:

– Ești foarte palidă, îți va face bine să dormi. Camera este pregătită.

– Bine. Mulțumesc, Susan.

Rick răspunsese cu multă politețe, dar era evident că o concedia pe Susan. Aceasta înțelese, cu toate că nu avea obiceiul să audă decât ceea ce-i plăcea. Expresia sumbră a lui Rick n-o incită să insiste:

– Ei bine, dacă nu mai este nimic altceva...

Celia îi adresă un zâmbet rapid.

– Sunt... Suntem mai degrabă obosiți. A fost o călătorie lungă.

Prima încercare fusese trecută, gândi Celia cu ușurare văzând-o pe bătrâna menajeră plecând; apoi, această reacție

puerilă o irită. Nu avea de dat nici o explicație Susanei referitor la luna lor de miere scurtată. Nici Susanei, nici nimănui altcuiva.

Celia merse de-a lungul culoarului, urmată de Rick. Trecând prin fața ușii de la vechea sa cameră, avu o ezitare, apoi întinse intenționat mâna spre clanță. Într-o fracțiune de secundă, Rick lăsă valizele și o prinse de mână.

– Unde vrei să mergi exact?

Pur și simplu voise să câștige timp. Rezistă tentației de a se înfuria pe Rick și minți calmă:

– Uitasem.

Rick își luă degetele de pe încheietura mâinii.

– Într-adevăr. Știi unde este camera noastră...

Îi arătă drumul cu o politețe ceremonioasă, apoi plecă primul. După o ezitare, Celia îl urmă. Pentru că se obișnuise cu rolul de soție ascultătoare.

Camera lor era cea mai mare din casă, cea în care dormiseră tatăl și mama Celiei, iar înaintea lor, bunicul și bunica ei. Era o încăpere încântătoare, decorată cu lambriuri de culoarea mierii. Perdele de dantelă veche împodobeau ușile-fereastră care dădeau spre verandă. Patul enorm din lemn sculptat fusese adus la Mandarah de părinții lui Sam, la sfârșitul ultimului secol și părea destul de solid pentru a mai dura o sută de ani. El atrăgea ca un magnet privirile Celiei; cu cât încerca mai mult să nu-l vadă, cu atât îl privea mai mult. Își dădu seama că Rick o observa cu atenție. Lăsase valizele pe jos.

– Voi scoate mai târziu celelalte bagaje din avion. Ar fi trebuit să mă lași să merg la George pentru a lua restul lucrurilor, le-am fi putut aduce cu noi.

Pentru ca toată familia să afle despre schimbarea planurilor lor? Nu, mulțumesc, se gândi ea cu amărăciune. Răspunse pe un ton glacial:

– Am tot ce-mi trebuie în valiză, îți mulțumesc. Eleanor ne va trimite restul într-o săptămână sau două... Nu prevăzuse că voi avea nevoie de ele atât de curând, și nu este singura.

Adăugase ultima frază pentru a-i aminti lui Rick că era încă furioasă că se întorseseră la Mandarah. Rick ignoră provocarea.

– Mă întorc imediat.

Celia făcu rapid un duș, temându-se ca Rick să nu se întoarcă după câteva minute. Materialul halatului verde de baie i se lipise de pielea spatelui pe care nu avusese timp s-o șteargă. Trebui să bată toate recordurile, dar așteptă în salon mai mult de o jumătate de oră înainte de a-l auzi pe Rick intrând în casă.

Trecu de ușă cu brațele încărcate cu o tavă.

– M-am gândit că am putea cina aici. Trebuie cel puțin o duzină de comeseni pentru a umple sufrageria.

Zâmbi forțat și reluă:

– Ia loc, mă ocup eu de tot.

Celia se îndreptă cu pas nonșalant spre canapea și se așeză, murmurând cu o politețe exagerată:

– Mulțumesc.

Apoi observă sticla de șampanie desfundată și două cupe pline. Îi aruncă lui Rick o privire surprinsă și deveni imediat suspicioasă. Șampanie după ceea ce se întâmplase noaptea trecută?

– Nu cred că voi bea iar șampanie.

– Sunt sigur că vei suporta o cupă mică.

Zâmbetul lui Rick părea sincer, fără vreo umbră de ironie. Celia ridică din umeri și luă paharul. Nu era destul de naivă pentru a nu vedea unde voia să ajungă Rick: declara un armistițiu temporar, cu un scop evident.

Mâncă pentru că-i era foame, dar ar fi fost incapabilă să spună ce-a mâncat. Bău două înghițituri de șampanie și lăsă restul, jucându-se nervoasă cu paharul în timp ce Rick făcea conversație. Îi era imposibil să se concentreze asupra a ceea ce spunea, în timp ce mintea îi revenea neîncetat la acest pat imens, aștepta cu nervii încordați la maximum clipa în care Rick va înceta să vorbească și-i va sugera să meargă la culcare.

Până la urmă, cuvintele lui Rick o liniștiră; se relaxă ușor. Îi vorbea într-un mod monoton și calm, ca unei iepe tinere pe care încerca s-o domolească. Comparația i se păru întru totul potrivită, și nu-și putu stăpâni un zâmbet ușor.

Rick se apropie de divan.

– De ce zâmbești?

– Din cauza mea... a ta... a noastră.

Rick se posomorî.

– Ce este oare atât de amuzant?

Celia răspunse cu dezinvoltură, cu toate că tonul lui Rick era ușor amenințător.

– Modul în care-mi vorbești... Ca unui cal pe care ai vrea să-l dresezi. Mi s-a părut nostim.

– Este un fel foarte cinic de a vedea lucrurile.

– Dar este adevărat, nu-i așa? Vorbeai doar pentru... în sfârșit, pentru a vorbi.

– Pentru a-ți da încredere? Presupun că nu ți-a venit în minte că-ți puteam vorbi despre Mandarah deoarece credeam că te va interesa?

Era în același timp iritat și mâhnit; Celia se simți brusc vinovată. Protestă:

– Bineînțeles, asta mă interesează!

Rick zâmbi trist.

– În acest caz, ce-ți spuneam?

– Ceva în legătură cu râul... Oh, nu știu. Ar fi trebuit să mă anunți că mă vei întreba despre fiecare vorbă a ta.

Își puse brusc paharul pe masa joasă și se ridică pentru a merge la fereastră, în timp ce continuă:

– Asta n-a fost inclusă în contractul nostru. Ar fi trebuit să-ți specifici clauzele în scris.

Rick făcu un gest de mânie.

– Oare trebuie să vorbești neîncetat despre căsătoria noastră în acești termeni? Totuși, este mai mult decât un contract!

– Nu în ceea ce mă privește! Nu văd de ce te încăpățânezi să pretinzi contrariul. Știm amândoi că este un simulacru de

căsătorie. M-ai făcut s-o accept pentru a intra în posesia Mandarahului. Nu te condamn și eu eram interesată, de aceea m-am pretat la asta. La drept vorbind, nu aveam de ales.

Rick râse printre dinți.

– Te-ai putea convinge de orice, nu-i așa? Ai acceptat mai degrabă ușor, așa că nu lăsa să se subînțeleagă că te-am târât la altar. Dacă voiai să renunți, aveai aproape două săptămâni la dispoziție. De ce n-ai făcut-o?

– M-am gândit la asta.

Rick repetă cu un zâmbet cinic:

– De ce n-ai făcut-o?

Celia îl privea furioasă, în timp ce motivele îi defilau prin minte. Nu putuse accepta faptul ca Mandarah să fie vândut și ca Addie să rămână fără cămin. Și de asemenea, probabil nu avusese puterea să reziste o dată ce Eleanor pusese în mișcare mașinăria căsătoriei. Dar acesta nu era un motiv întemeiat. În loc de orice răspuns, ridică din umeri. Rick spuse calm:

– Voiai să te căsătorești, Celia. Altfel n-ai fi acceptat niciodată. Nu poți să admiți asta, în fața mea, pentru că n-ai admis-o niciodată tu însăți.

Celia vru să râdă, dar nu reuși.

– Nu fi ridicol! Te crezi atât de seducător încât nici o femeie nu te-ar putea refuza de soț? Ei bine, ascultă-mă, Rick, poate am vrut o dată să mă căsătoresc cu tine, dar nu este cazul de data aceasta. Acum, căsătoria a fost doar un mijloc de a obține ceea ce voiam.

Îl sfida, în picioare în fața lui, căutând cu disperare ceva care să-i șteargă zâmbetul sarcastic. Brusc, găsi:

– Nu te-am așteptat ca pe Făt-Frumos în timpul acestor patru ani, după cum ai putut vedea venind la Londra să mă spionezi.

Zâmbetul lui Rick se transformă în grimasă. Marcase un punct. Tocmai se felicita, când Rick sări în picioare de pe canapea și o prinse cu sălbăticie de braț.

– La el te gândeai noaptea trecută, nu-i așa?

Luată pe nepregătite, Celia nu înțelese.

– La cine?

Rick o scutură cu violență.

– Nu face pe proasta cu mine!

În clipa aceea, înțelese. Îi râse în nas, pe de-o parte din cauza absurdității a ceea ce subînțelesese Rick, pe de alta pentru că-i era teamă. Își pierdu curând controlul nervilor și hohotul de râs se transformă într-un râs isteric. Rick ridică mâna. „Mă va pălmui", se gândi imediat Celia. Închise gura, ilaritatea dispărându-i. Rick n-o lovi; o prinse de braț.

– Au, mă doare!

Încercă să se elibereze, dar el o strânse mai tare. Cu lacrimi în ochi, Celia exclamă:

– Probabil te simți foarte tare.

– La el te gândeai noaptea trecută, nu-i așa? Voiai să fie el în locul meu. De asta ai băut...

Îl privi cu fascinație pe străinul pe care-l cunoscuse dintotdeauna și cu care se căsătorise. Deschise gura pentru a-i spune că era nebun.

– Ești gelos?

Fu ea însăși surprinsă de aceste cuvinte. Însemna să arunce gaz peste foc, știa asta, dar n-o mai preocupa. Trebuia neapărat să-l rănească.

– Gelos, eu? Gelos pe tipul ăla amărât, afemeiat? Mă întreb chiar dacă este capabil să...

– Nu-ți permit să-l insulți în acest mod pe Kel!

Celia își apăra prietenul mai înverșunată decât s-ar fi apărat pe ea însăși. Kel nu avea o înfățișare deosebit de masculină, cu siguranță, dar acea remarcă a lui Rick era necinstită. Continuă:

– Oare pentru că nu are aerul unei gorile, gândești astfel?

Rick exclamă, cu un triumf nestăpânit.

– Așadar, într-adevăr la el te gândeai! O știam!

Expresia sa începu s-o neliniștească pe tânăra femeie. Îi susținu privirea. Totuși nu-i replică. Era furioasă, fie, dar nu proastă: o provocase în plus și Rick nu se va mai putea controla. Avea o licărire ucigașă în ochi.

Rămaseră mult timp încremeniți. Celia spuse calmă:

– Acum, cred că ar trebui să-mi dai drumul.

Rick ascultă. Fața albă ca varul era acoperită de o mască împietrită. Scoase un oftat lung și se întoarse de la ea.

Celia ar fi dorit s-o ia la fugă, totuși se sili să meargă și reuși chiar să nu trântească ușa. N-avea rost să alerge, n-avea nicăieri unde să se refugieze. Nu mai era în oraș, unde noaptea era animată, agitată, unde se găsesc o mulțime de

restaurante sau de cinematografe pentru a dispărea. Era la Mandarah. Sute de kilometri împrejur, nu exista nici un loc în care să se ascundă.

O întâlni pe Susan pe culoar.

– Ți-ai terminat cina? Bine. Acum, vei avea o noapte bună pentru odihnă.

Susan o credea pe drumul spre cameră. Văzând-o dispărând, Celia își întoarse într-adevăr pașii în acea direcție. De ce nu? Rick o va găsi chiar dacă se ducea în altă încăpere. Nu mai dorea să reziste. Și nu-i era teamă de el, își spunea încercând să uite furia din ochii lui cenușii.

În cameră, dădu perdelele la o parte și rămase un timp în fața ferestrei, respirând adânc. Ultimele licăriri ale apusului dispăruseră în spatele colinelor; curând, cerul va avea culoarea albastră profundă, care-i plăcea atât de mult. Noaptea precedentă își dorise cu disperare să regăsească această culoare... Ei bine, acum o avea. În plus, îl avea pe Rick Harland. Oare ce să-și dorească mai mult? se întrebă cu amărăciune.

În mod curios, Rick nu părea să se obișnuiască atât de bine ca ea cu ideea că făcuseră o căsătorie din interes, sortită inevitabil eșecului. Era problema sa, își spuse cu mânie, iar ea nu-și va schimba atitudinea pentru a-i face lucrurile mai ușoare! Plătiseră amândoi prea scump concretizarea visului lor. Orice ar fi, trebuia să-și asume hotărârile. Făcuseră un contract și ea nu-l va retracta. Când Rick va veni, va fi gata.

– Blestemat Mandarah.

Înjură în șoaptă și se întoarse de la peisajul care se întuneca rapid. În spatele încăperii, patul era o masă amenințătoare. Celia îl privi impasibilă. Cel care inventase proverbul „cum îți așterni, așa dormi", știa despre ce vorbea.

Străbătu încăperea cu pas hotărât, aprinse lampa de pe noptieră și descoperi patul cu precauție. Apoi își deschise valiza, răscoli lenjeria dată pe ascuns de Eleanor și alese o cămașă de noapte la întâmplare. Semăna foarte mult cu cea cu care o împopoțonase Rick; poate era aceeași, Celia n-ar fi putut spune și o preocupa prea puțin asta.

Se dezbrăcă în întregime și îmbrăcă rapid cămașa de noapte, pentru a nu avea timp să-și schimbe părerea. Tocmai își agăța rochia în dulap, când Rick intră în cameră. Pieptul i se strânse de teamă, dar anunță cu cea mai senină voce:

– Sunt gata să mă culc.

Continuă să cotrobăie prin dulap, făcând să zornăie toate umerașele, atât de tare îi tremurau mâinile. Se întoarse încet auzindu-l pe Rick apropiindu-se. Când fu în picioare în fața ei, observă că respira precipitat. Nu făcu nici o mișcare când întinse brațul pentru a-i mângâia umărul gol; se înfioră ușor, dar continuă să-l privească fără expresie. Rick o întrebă cu neîncredere:

– Oare ce carte vrei să scoți din mânecă?

– În cazul în care n-ai remarcat, nu am mâneci.

Nici unul, nici celălalt nu zâmbi. Rick își plecă ochii spre pieptul de-abia acoperit de dantela ușoară, apoi se întoarse la chipul său. Privirea îi exprima încă suspiciune, dar și o dorință sporită.

O preveni cu un zâmbet înspăimântător.

– Dacă ai vrut doar să mă provoci, vei regreta.

Celia scutură din cap. Acum nu mai putea da înapoi și nu avea nevoie de Rick pentru a i-o spune. O citea în ochii săi.

Acesta își puse un braț în jurul taliei ei, o atrase spre sine în timp ce cu cealaltă mână îi ridică bărbia. Cu privirea încă ațintită în cea a Celiei, își coborî gura peste a sa, despărțindu-i ușor buzele.

Gesturile îi erau atât de stăpânite, încât părea că face o demonstrație. Celia rămase de gheață, iar el nu întârzie să observe asta. Se îndepărtă cu ochii scânteind.

– Ah, vrei să te joci de-a frumoasa indiferentă! Vom vedea.

O ridică în brațe și o duse până la pat unde o lăsă să cadă. Îi dădu drumul imediat, pentru a-și smulge în grabă hainele. Celia nu-și putu lua ochii de la el, în timp ce se dezbrăca. În ultima clipă, întoarse capul. În fața mișcării de pudoare, Rick râse încet.

Celia se aștepta să se arunce asupra ei și tremura anticipat de teamă, dar Rick se arătă foarte tandru. Tânăra femeie îl privi întinzându-se lângă ea, rămânând sprijinit într-un cot. O sărută cu o blândețe dezarmantă și își strecură mâna sub materialul ușor al bustierei. Celia își ținu respirația.

Rick înălță capul pentru a privi sânii goi și propria mână care-i mângâia cu voluptate. Se mișcă ușor lângă picioarele

sale și atingerea acelui trup tare și musculos declanșă în ea un tremur ce nu putea fi stăpânit, stârnindu-i valuri de dorință tot mai puternice. În tot acest timp, Rick îi privea chipul.

Celia se simțea vulnerabilă, complet dezarmată, în timp ce trupul i se cambra sub mâinile lui Rick. Rațiunea o părăsise, lăsând-o singură într-un univers de senzații. Gemu încet când gura lui Rick se așeză între sânii ei.

Fără să-și dea seama, tânăra femeie îi mângâia părul, îl atrăgea spre ea, iar degetele i se afundară în buclele dese.

Gura lui Rick urma drumul cămășii de noapte, care cobora tot mai jos. Celia bâigui cuvinte de neînțeles când în cele din urmă el îi scoase veșmântul ușor, înfășurat în jurul gleznelor și-l aruncă din pat. În acea clipă se înfioră, apoi rămase nemișcată, tăcută. Îl privi pe Rick așezându-se în genunchi pe pat, plecându-și ochii asupra ei. În timp ce el contempla cu o încetineală deliberată trupul alb, își simți sângele pulsând cu putere în urechi. După câteva clipe nu mai putu să aștepte. Îi șopti numele, se ridică pentru a-și trece o mână în spatele gâtului lui Rick, pentru a-l atrage spre ea, lăsându-se să cadă înapoi pe cearșafuri.

În lumina blândă a lămpii de pe noptieră ochii cenușii ai lui Rick păreau de un negru profund. Acesta șopti:

– Spune-mi acum, spune-mi că pe mine mă vrei.

Celiei îi trebui o clipă să înțeleagă. Kel? Tocmai vorbise iar despre Kel? În acea clipă? Întoarse capul, simțind un frison de gheață înlocuind căldura arzătoare din vene. Rick insistă la urechea ei.

– Sunt eu, Celia, sunt eu care te vreau.

Tânăra femeie își ațintì privirea asupra peretelui, fără să-l vadă, încremenită ca un bloc de gheață, cuprinsă de greață, înțelegând că Rick voise s-o seducă doar pentru a marca un punct împotriva presupusului său amant... Și ea îl dorise cu atâta pasiune încât era să fie sedusă.

Rick înălță capul.

– Ce ai?

Cum nu-i răspunse, Rick îi ridică bărbia.

– Nu te închide astfel, Celia, te rog...

O implora, cu vocea vibrând de frustrare și de mânie. Apoi puse cu furie stăpânire pe gura ei, căutând cu sălbăticie un răspuns pe care tânăra femeie nu i-l va da, pe care nu i-l putea da. Nu în acea clipă. Trupul pe care i-l trezise atât de abil, îi era încă la dispoziție... N-avea dreptul la nimic în plus.

Vocea lui Rick tremura.

– Dar, la ce te gândești oare?

Celia exclamă cu o încetineală răutăcioasă:

– La ce? Ar trebui să spui: la cine?

În tăcerea interminabilă care urmă, inimile le băteau cu putere una lângă cealaltă. Apoi Rick izbucni:

– Destrăbălato! Destrăbălată josnică și meschină!

***

Se prăbuși asupra ei, îndepărtându-i cu duritate picioarele.

Celia nu luptă până în clipa în care puse stăpânire pe ea.

Strigă de durere și-l respinse furioasă, cu mâinile pe umerii săi, apoi căzu din nou pe pernă, în timp ce el continua într-o izbucnire de furie și de dorință. Brusc, Rick îi gemu numele și rămase nemișcat. Când stupefacția protectoare în care căzuse dispăru, el era întins alături.

Cu furia în suflet, rămase tăcută. Se încordă când Rick își puse o mână șovăitoare și tandră pe umărul ei, dar n-o îndepărtă.

– Proastă mică, m-ai făcut să cred deliberat...

Celia replică furioasă:

– Așa, reproșează-mi tendințele tale paranoice!

Mânia lui Rick se trezi imediat.

– Dar până la urmă, de ce nu mi-ai spus nimic? Nu voiam să-ți fac rău.

Tânăra femeie îl privi cu dezgust.

– Nu mi-ai făcut rău.

Rick murmură cu o voce în care se amesteca tandrețea și ce mai rămăsese din mânie.

– Nebună mică... Te iubesc.

Dintr-o mișcare, Celia îi respinse mâna și se așeză pe pat. Urlă, în pragul unei crize de isterie:

– Nu spune asta! Să n-o mai spui niciodată. Ai obținut ceea ce aveai dreptul, să-ți fie suficient!

Capitolul 9

Rick părea șocat. Fața bronzată căpătase o tentă pământie. Apoi închise ochii și își apăsă palmele pe pleoape. Își lăsă mâinile să cadă într-un gest învins și o privi scuturând din cap.

Celia aștepta să părăsească patul, urând apropierea acelui corp lângă al ei. Tresări când Rick o prinse de umăr și o împinse pe pernă.

– Te iubesc... Nu poți să înțelegi?

Celia îi lovea pieptul cu pumnii strânși, din toate puterile.

– Nu spune asta, ți-am spus să n-o mai repeți niciodată!

Îl lovi până când furia i se epuiză. Probabil îl durea, dar nu lăsa să se vadă nimic. Celia îi ceru cu amărăciune:

– Lasă-mă în pace.

Închise ochii pentru a nu vedea chipul lui Rick. Acesta își luă mâna de pe umărul Celiei. Tânăra femeie nu făcu nici un gest: se simțea la fel de slabă ca o păpușă din cârpe. Rick șopti:

– La naiba cu Sam!

Ea deschise ochii imediat.

– Acum este și vina lui?

Rick pocni iritat din limbă.

– Ești obosită. Vom vorbi mâine. Trebuie să dormi.

Vocea i se îmblânzi pentru a continua:

– Îmi pare rău că te-a durut. Ți-am spus deja.

Celia îi întoarse spatele, fără să se mai preocupe să știe dacă Rick rămăsese în pat sau se ridicase. În noaptea aceasta n-o va mai atinge.

***

Celia se trezi la atingerea unei mâini pe brațul său. Își revenea cu greu dintr-un somn profund.

– Rick?

– Ceaiul dumneavoastră este gata, doamnă Harland.

Jean, fiica bucătăresei, zâmbea timid punând o tavă pe noptieră. Reluă:

– Domnul Harland a plecat de mai multe ore cu bărbații.

Celia se îndreptă brusc.

– A plecat?

Jean își plecă ochii și Celia își aminti cu jenă că era complet goală. Trase cearșafurile pentru a se acoperi și bâigui, ca și când plecarea lui Rick n-o surprindea:

– Oh, înțeleg. Mulțumesc mult, Jean.

Jean se îndreptă spre ușă. Căutând să spună ceva, anunță:

– Plouă.

Celia se încruntă. Așadar, Rick plecase... fără îndoială pentru toată ziua, dacă bărbații fermei îl însoțiseră. Ei bine, nu-și dorea o nouă confruntare cu el și cu siguranță nu-și dorea să-i vorbească. Cu cât se vor vedea mai puțin, cu atât va fi mai mulțumită. În acest caz, de ce oare se simțea atât de amărâtă? Ce-o apucase? Sperase că Rick se va plictisi toată ziua, se va umili în fața ei reînnoindu-și scuzele pentru că o posedase atât de sălbatic? Va trebui să se mulțumească doar cu acea minciună plină de compasiune, cu acel „te iubesc“ pe care-l rostise din vârful buzelor după ce aruncase asupra ei responsabilitatea eșecului nopții lor.

Trebuia să admită: voise să-l facă să creadă că avusese deja iubiți. Dar de ce? Celia luă ceașca, pierdută în contemplarea ploii fine și dese pe care o vedea prin fereastră. Bău o înghițitură de ceai, întrebându-se de ce oare încurajase gelozia lui Rick, lăsându-l să creadă că avusese o legătură cu Kel?

Oare din amor propriu? Dacă Rick ar fi știut că era încă virgină, ar fi fost destul de înfumurat pentru a crede că-l așteptase în timpul acestor patru ani. Dar fusese o hotărâre greșită; era inevitabil ca Rick să descopere într-o zi că nici un bărbat nu o atinsese vreodată. Era un fapt care nu putea trece neobservat pentru un bărbat cu experiență – cum era cazul lui Rick Harland. Torsese ca o pisică până în clipa în care stricase totul cu gelozia lui neașteptată.

Celia așeză ceașca brusc și se ridică pentru a merge în baie.

Nu fusese o bună idee să facă o baie după ce se întinsese în cadă. Apa caldă și parfumată îi relaxa corpul care o durea,

dar cu siguranță nu și mintea chinuită de imagini și senzații pe care ar fi preferat să le uite. Când eforturile de a le îndepărta se dovediră fără rezultat, ieși din apă, se șterse și îmbrăcă o bluză din bumbac și o jupă.

Încercă să ia o expresie radioasă ajungând la ușa bucătăriei.

– Bună ziua, Susan... Cred că am dormit puțin mai târziu. Eram atât de obosită... Acum mor de foame.

Susan veni încet spre ea. Spre marea surprindere a Celiei, o luă de braț și o duse cu blândețe la masă, ca și când se ridica pentru prima dată după o boală gravă.

– Așază-te, fetița mea. Mă voi ocupa de micul dejun.

Această atitudine era uluitoare din partea Susanei, care nu menaja pe nimeni, în afară, poate, de bătrâna sa prietenă Addie. Celia o privi cu gura căscată. Bătrâna doamnă zâmbi încurajator.

– N-ai de ce să-ți faci griji, totul va merge bine. Bărbații au mai făcut deja față la acest fel de lucruri, nu-i așa?

– Acest fel de lucruri? Despre ce vorbești? Nu sunt îngrijorată, de ce aș fi?

Fu rândul Susanei s-o privească uluită. Apoi fața sa își reluă expresia normală.

– Așadar, nu știi?... Credeam că te sileai să fii veselă...

Era exact, dar Susan nu știa de ce.

– Pentru Dumnezeu, Susan, încetează să vorbești în enigme și spune-mi ce se întâmplă!

– Credeam că ți-a spus Jean...

– Mi-a spus că Rick a plecat cu bărbații, ce este atât de extraordinar în asta?

Susan se întoarse spre mașina de gătit; Celia întrebă pe un ton imperativ:

– Unde s-au dus?

Susan luă fără grabă tigaia în care se prăjeau ouăle și le făcu să alunece în farfurie. Celia dorea s-o scuture din toate puterile.

– Bill Harrison a chemat prin radio de la Keldon Downs, în zori...

Celia ghici urmarea. Își duse mâinile la gură, cu un strigăt îngrozit.

– Râul! Oh, nu! A ieșit din albie și...

– Nu încă. Slavă Domnului, vor avea timp să construiască diguri. Altfel, ferma familiei Harrison este distrusă. Harrison a cerut toate brațele disponibile; Rick și doisprezece bărbați au plecat imediat.

– De ce nu mi-a spus nimic?

– Nu voia să te neliniștești.

Susan îi puse cu bruschețe farfuria în față, ca pentru a arăta că găsea ideea lui Rick ridicolă. Celia întrebă cu o vagă și inexplicabilă speranță:

– A lăsat vreun mesaj pentru mine?

– A cerut doar să fim pregătiți pentru a primi familia Harrison, dacă va fi necesar. Asta nu pune probleme... Am făcut-o deja.

Celia respinse farfuria; pofta de mâncare îi dispăruse.

– Nu știam că inundația era atât de aproape... Am survolat ieri zone acoperite de ape, dar nu credeam că apele vor ajunge până la Keldon...

– Se umflă repede în această perioadă a anului, ar trebui să-ți amintești asta. Iar ferma familiei Harrison a fost întotdeauna prima lor victimă, pentru că a fost construită în apropiere de brațul râului, fără nici o colină cât de mică pe kilometri împrejur.

Bătrâna menajeră părea că reproșează familiei Harrison locul ales de strămoșii lor cu mai mult de o sută de ani mai înainte, dar Celia știa că în spatele aerului ursuz își ascundea neliniștea. Toți locuitorii regiunii cunoșteau foarte bine ravagiile produse de ape, care luau în valurile lor recoltele, animalele domestice și uneori vieți imenești. Celia se simțea îngrozitor de vinovată.

– Vă voi ajuta să pregătiți totul... dacă trebuie să fie evacuați.

Rick încercase să-i vorbească aseară. Probabil era deja îngrijorat, iar ea nu dăduse nici cea mai mică atenție la ceea ce spunea, deoarece fusese convinsă, încerca doar s-o domolească, pentru a împărți patul cât mai repede posibil. La Sydney, spusese de asemenea că inundațiile îl îngrijorau și ea explodase de mânie; schimbarea programului nu-i convenise. Oare cum se putuse arăta atât de egoistă?

Munci toată dimineața, cu Susan și Jean. Căutară cearșafuri și pături și pregătiră toate paturile din imensa casă. Apoi Susan o trimise pe Celia în cămară să facă socoteala proviziilor, deși era cunoscut în familie că menajera știa ce se găsea în dulapuri, până la ultimul bob de orez. Celia făcea tot ce i se cerea; doar pe la jumătatea după-amiezii își dădu seama că Susan îi cam inventa treburi, pentru a o menține ocupată. În acea clipă, fu cu adevărat îngrijorată.

– Nu este într-adevăr pericol acolo, nu-i așa? Vreau să spun pentru... pentru bărbați?

– Știu ei cum să se descurce. Cunosc deja totul despre asta.

Susan nu vru să discute mai mult și asta nu fu de-ajuns pentru a o liniști pe Celia.

În acea zi nu se întoarse nimeni. Mandarah se cufundase într-o atmosferă de așteptare calmă și dezolată. Casa era tăcută. Cea mai mare parte a bărbaților care nu plecaseră cu Rick, ieșiseră pentru a muta turmele și a le duce spre zone mai înalte. Căldura era înăbușitoare; ploaia fină de dimineață se transformase într-un potop în toată regula, care părea că nu se va opri niciodată. Nu era nimic altceva de făcut decât să aștepți.

Veni seara și Celia era chinuită de teamă. Epuizată, palidă, se agăță de prezența Susanei ca o fetiță căreia îi era frică să rămână singură.

– Ai face mai bine să te culci. Nu folosește la nimic să rămâi trează.

Chipul Susanei se îmblânzi brusc și puse cu stângăcie mâna pe umărul Celiei.

– Nu te neliniști, micuțo, totul va fi bine.

***

Celia petrecu o noapte îngrozitoare, ridicându-se dintr-o săritută la cel mai mic zgomot și dimineața era moartă de

oboseală. Casa era în stare de urgență, peste tot în încăperi fuseseră aranjate paturi de campanie, ici și colo erau așezate vrafuri de pături, totul era pregătit pentru a îngriji răniți, dacă era cazul... și nu venea nimeni. Nu exista nici un mesaj de la Rick, iar tânăra femeie renunță la speranța de a primi vreunul. Un bărbat care îndesa cu disperare saci cu nisip pentru a indigui o inundație, nu se preocupa să trimită mesaje prin radio cuiva care nu arătase decât un egoism feroce.

Rămase în cea mai mare parte a zilei deprimată în sinea sa, până când Susan îi aduse toată argintăria din Mandarah, ordonându-i s-o lustruiască. Asta îi luă ore întregi și totuși, când termină, ar fi dorit s-o ia de la început. Nu putea să mănânce și refuză cina, așa cum refuzase și prânzul. La sfârșitul acelei zile lungi, Susan o târî în camera sa, bodogănind că avea prea multe de făcut pentru a se ocupa de ea.

Celia se dezbrăcă, apoi se înfășură în halatul de casă al lui Rick, pregătindu-se de o noapte de veghe.

Se întinse pe pat, ascultând liniștea cu atâta atenție, încât avu impresia că o dor urechile. După un timp neprecizat, căzu până la urmă într-un somn agitat.

Se trezi brusc, convinsă că auzise în sfârșit ceva.

Se năpusti desculță afară din cameră, și se izbi de Susan. Cocul de obicei ireproșabil al menajerei era complet ciufulit și silueta subțire înfășurată într-un halat îmbrăcat în grabă. Celia îi prinse brațul atât de puternic, încât bătrâna doamnă se strâmbă de durere.

– Unde este?

– În locuința administratorului. Veneam să te iau.

Celia alergă până la ușa din spate și străbătu curtea ca o săgeată. Ușa camerei era deschisă și lumina aprinsă.

Rick era întins pe pat, acoperit de noroi, ud din cap până în picioare, complet îmbrăcat. Celia se grăbi lângă el.

– Oh, Dumnezeule!

Susan șopti din ușă, deși Rick părea adâncit într-un somn atât de profund încât nici o lovitură de tun nu l-ar fi trezit.

– Lasă-l, micuțo, este epuizat. Nu cred că a dormit de ieri dimineață, de când a plecat.

Celia n-o ascultă.

– Ajută-mă să-i scot cizmele.

Îi scoaseră cizmele și reușiră să-l dezbrace, rostogolindu-l pe o parte. În timpul acestei operațiuni, Rick rămase complet inert. Când nu mai avea pe el decât slipul, Susan se îndreptă spre ușă.

– Te las acum... Trebuie să mă ocup de ceilalți.

Celia de-abia observă că plecase. Rămase în picioare lângă pat, contemplând corpul înalt, epuizat, apoi trase cearșaful până la umerii lui Rick. Fără să se gândească îi atinse obrazul, mângâind ușor barba de două zile.

– Oh, Rick...

Ușurarea îi dădu dorința de a plânge. Când își luă mâna, pleoapele lui Rick tremurară, dar nu deschise ochii. Rosti câteva cuvinte greu de auzit:

– Rămâi cu mine, Celia... Te rog.

Fără nici o ezitare, aceasta îndepărtă cearșafurile și se strecură în pat.

Se așeză astfel încât capul lui Rick să se odihnească pe brațul său. Rick se ghemui lângă ea, murmurând cuvinte nedeslușite. Celia îi comandă cu blândețe:

– Dormi.

El oftă profund și se relaxă. Câteva secunde mai târziu, tânăra femeie știu după respirația sa regulată că adormise. Întinse brațul cu precauție, pentru a nu-l deranja și stinse lampa de pe noptieră.

După o clipă de întuneric total, Celia distinse vag ceea ce o înconjura. Ghici chipul lui Rick lângă pieptul său, vulnerabil și încrezător, abandonat ei în somn. În timp ce-l privea, ceva izbucni în ea, o durere pe care o combătu instinctiv. Murmură, refuzând să admită adevărul:

– Nu, nu este posibil...

Știuse tot timpul, în mod inconștient desigur, că nu încetase niciodată să-l iubească pe Rick, nu încetase niciodată să-l dorească. Deși voia să se convingă de contrariu, nu Mandarahul era ceea ce dorea. Nu dorul de țară o făcuse cu câteva luni mai înainte să-și dorească atât de fierbinte să se întoarcă acasă. Mandarah nu însemna nimic fără Rick; ultimele două zile de disperare și de îngrijorare nebună îi dezvăluiseră asta. Exclamă:

– Oh, Dumnezeule!

Rick făcu o mișcare ușoară și ea își afundă fața în buclele dese.

– ... Totul va fi bine.

Îl atrase spre ea, pentru a simți mai bine trupul puternic lângă al său.

– Totul va fi bine...

Îl legănă, înnebunită de durere, pentru că știa că nimic nu va mai fi bine vreodată

Se întorsese la punctul de plecare; iubea un bărbat care n-o iubea. Dar nu era același lucru ca la șaptesprezece ani.

De data aceasta era vorba de o dragoste matură, mai profundă, mai potolită. Când va pleca, va trebui să înfrunte singurătatea ca un adult.

Să plece? Instinctul îi dictase conduita de urmat. Trebuia să plece, era evident. Nu era o atitudine foarte curajoasă, dar era sigură: pe termen lung era mai ușor să suporte mai degrabă ani, sau o viață de singurătate decât să coabiteze cu un bărbat care o luase de soție pentru a obține Mandarahul, și nu din dragoste.

Nu-i reproșa nimic. Acționase la fel, sau mai exact așa crezuse în acea clipă. Dacă nu ar fi descoperit iubirea din ea, ar fi rămas. Dar nu mai era posibil. Ar suferi prea mult să-l vadă pe Rick în fiecare zi, să-l iubească, să-l dorească, fără să fie iubită.

Ce importanță avea că el pretinsese contrariul? Deși nu avea nici o experiență în acest domeniu, bănuia că cea mai mare parte a bărbaților doresc să fie galanți față de femeia cu care fac dragoste. Nu fusese nimic mai mult decât un mijloc politicos de a-i mulțumi și dacă Rick l-ar fi repetat în acea clipă, ar fi coborât imediat din pat, ar fi sărit în orice vehicul ar fi gonit drept înainte, fără să se mai întoarcă vreodată.

Nu voia să se întâmple asta! Nu, decise Celia, va pleca în mod demn... îndată ce va găsi mijloc. Poate asta îi va lua săptămâni, dar va pleca. Privi lumina zilei ce mijea printre obloane și se simți înghețată, epuizată. Își eliberă brațul care susținea capul lui Rick, se vârî în pat și închise ochii.

***

Revenindu-și dintr-un somn fără visuri, îl văzu pe Rick la câțiva centimetri de ea. Se rezema într-un cot și o contempla, impasibil. Rămaseră în aceeași atitudine un timp, la capătul căruia, într-un impuls necontrolat, Celia îi mângâie fața.

Nu se scăpară din ochi în timp ce degetele Celiei urmăreau curba maxilarului lui Rick, coborând de-a lungul gâtului, înainte de a se pierde în părul brun de pe piept. Respirația lui Rick se acceleră, în timp ce tânăra femeie și-o reținu pe a sa.

Celia își opri brusc mângâierea, își trecu mâinile în spatele cotului lui Rick și-l atrase încet spre ea.

Fu un sărut lung, blând și calm, care o umplu de o căldură reconfortantă. Fără să se întrerupă din mângâierea buzelor ei, Rick îi descheie capotul pe care-l purta și își strecură o mână în jurul său pentru a o strânge lângă el. Celia simți că se topește. De data aceasta, mintea nu-i mai impunea nici o barieră și se lăsă purtată de undele de dorință, ondulându-se senzual lângă trupul lui Rick.

Sărutul se sfârși prea curând. Rick înălță capul. Ochii îi străluceau și îi trecu încet o mână peste obraz.

– Îți voi irita pielea. Nu acum... Trebuie să mă întorc la ferma familiei Harrison în aproximativ o oră, dar mă voi întoarce diseară... Îți promit.

Îi zâmbea ca și când îi promitea lumea întreagă. Orice căldură o părăsi pe Celia. Cum oare îi putea spune că va fi prea târziu... Că voia să facă dragoste acum, înainte ca barierele din mintea sa să se ridice din nou, înainte de a-și permite să se gândească la faptul că el n-o iubea... Dădu din cap și Rick coborî din pat.

– Îți aduc un halat.

Reuși să ia o voce firească, în timp ce cobora la rândul ei.

Când se întoarse, Rick era în baie. Vesel ca un cintezoi, cânta cu vioiciune și Celia se simți cuprinsă de un sentiment de vinovăție. Aruncă halatul pe pat și se întoarse în casa principală pentru a se îmbrăca, apoi i se alătură la masă pentru micul dejun.

Hotărându-se să asiste la masă, Susan întreținea conversația prin comentarii despre inundațiile pe care le văzuse în trecut. Celia se simți încurajată de prezența bătrânei doamne. Asta pentru că-i era teamă să nu se trădeze rămânând singură cu Rick, să nu-i mărturisească dragostea, sau să-i spună că va pleca.

Puse o mulțime de întrebări referitoare la familia Harrison, la râu, la orice subiect impersonal care îi venea în minte. Dată fiind tulburarea profundă ce o chinuia, consideră că nu se descurcase atât de rău, când Rick ridică ochii din farfurie:

– Oare ceva nu este în ordine?

Celia tresări, întrerupând felicitările pe care și le adresa:

– Ce vrei să spui? Că nu sunt foarte veselă? Sunt obosită... Am fost îngrijorată pentru tine, este doar o reacție...

Ridică din umeri; Rick nu insistă, dar știa că nu-l convinsese. I se părea chiar că privirea pătrunzătoare a ochilor cenușii îi putea citi gândurile... Sau era o invenție a conștiinței sale vinovate? Îi adresă un zâmbet seducător, în timp ce Susan se întorcea de la bucătărie cu un ceainic plin.

– Am auzit spunându-se că femeile angajaților familiei Harrison trebuie să sosească în curând. Este adevărat?

– Da, am uitat să vă spun. Doar două femei și copiii lor... Le-au fost inundate locuințele. Doar pentru câteva zile: avionul lor va sosi în dimineața asta pe la zece.

– Am pregătit totul. Sărmanii, se vor simți bine aici.

Celia se înfioră auzind cuvântul „avion". Inima îi bătu mai repede. Întrebă pe un ton complet indiferent, încât sfida pe oricine ar fi legat vreun interes personal de întrebarea sa:

– Al cui este avionul?

Rick îi adresă o privire ciudată.

– Al Pazei Civile... De ce?

Celia râse cu indiferență.

– Pentru nimic...

Se grăbi să schimbe subiectul, punând o întrebare despre familia Harrison, pe care o pusese deja mai înainte și ascultând răspunsul lui Rick, deoarece mintea îi era ocupată cu altceva.

Rick plecă într-un vehicul de teren, o jumătate de oră mai târziu. O sărută rapid pe treptele verandei, în fața Susanei și a celor doi bărbați care trebuia să-l însoțească. Celia nu putu prelungi acel rămas-bun și cu siguranță era mai bine astfel.

Când îl văzu îndepărtându-se, simți dorința de a se așeza pe trepte și a plânge. Sub privirea foarte amabilă a Susanei, afișă un zâmbet superficial și declară:

– Am treabă.

Dispăru în casă.

Nu-i trebuiră decât câteva minute să-și facă bagajele; îi fu suficient să arunce lucrurile de toaletă în valiza pe care n-o desfăcuse încă. Cel mai greu va fi să redacteze scrisoarea pe care avea intenția să i-o lase lui Rick. Se gândea la asta în timp ce aranja distrată camera, dorind în mod inconștient se șteargă orice urmă a trecerii sale pe acolo. Când nu-i mai rămăseseră decât douăzeci de minute înainte de sosirea avionului, se așeză în fața măsuții de toaletă cu un stilou și un teanc de hârtii.

Coșul pentru hârtii dădea pe afară de ciorne neterminate, când auzi motorul avionului.

***

Celia luă rapid o foaie nescrisă și scrise cât mai repede posibil: „Căsătoria noastră este o greșeală. Dar nu te neliniști, voi face în așa fel încât să ai jumătatea mea din Mandarah“. Semnă „Celia“ și reciti mesajul. Era brusc, fără nici o

delicatețe. Nu l-ar fi putut face mai rău, dar nu avea timp s-o ia de la început și era incapabilă să găsească altceva. Poate va ști să-și aleagă cuvintele mai târziu; îi va scrie de la Sydney, sau din Anglia, când va pune o distanță destul de mare între ea și Mandarah, când va suferi mai puțin.

Lăsă mesajul pe măsuța de toaletă și ieși pe verandă. Susan împingea deja în fața ei, ca o cloșcă, două femei și trei copii. Celia le făcu semne largi cu mâna, alergând spre avion.

Spre marea sa ușurare, tânărul pilot nu puse nici o întrebare stânjenitoare, nu se arătă surprins când îi ceru s-o ia cu el.

– Desigur, doamnă Harland. Încântat să vă fac acest serviciu. Merg la Mount Isa să iau alimente pe care trebuie să le parașutez unui grup de turiști blocați de ape. Nu puteți ști numărul proștilor de felul lor: în timp ce toată lumea a fost anunțată de săptămâni că nu trebuie s-o ia pe anumite rute. Sunt nebuni!

Aruncă o privire spre ceas.

– Aș prefera să plecăm imediat, dacă nu vă deranjează.

Celia îl liniști în grabă:

– Am totul pregătit, mă duc doar să-mi iau valiza.

Avea intenția să lipească scrisoarea și să i-o dea Susanei în ultima clipă. Bătrâna doamnă se va înfuria, dar asta era inevitabil. Și Rick se va înfuria... totuși va fi de mult timp la adăpost.

Se simțea cuprinsă de panică. Trebuia să urce cât mai repede posibil în avion. Alergă spre casă și când ajunse gâfâind la ușile-fereastră de la verandă, care dădeau spre cameră, Rick era în încăpere.

Capitolul 10

Un sunet ciudat ieși din gura Celiei, în timp ce rămăsese încremenită în cadrul ușii, hipnotizată de silueta lui Rick. Până la urmă, întrebă cu o voce tremurătoare:

– Ce faci aici?

Apoi auzi un foșnet de hârtie și știu ce ținea în pumnul închis. Se repezi spre el, încercând să-i prindă mâna.

– Dă-mi asta!

Rick era prea rapid și prea puternic pentru ea. Ridică brațul, pentru a nu ajunge la scrisoare și o respinse cu cealaltă mână. Celia încerca încă să prindă scrisoarea, sărind ca un mic câine furios, apoi înțelese inutilitatea eforturilor și renunță. Probabil Rick văzuse deja ce era scris pe foaia de hârtie, așa că n-avea rost să vrea să i-o ia.

– Nu voiam s-o citești.

– Nu înainte de a pleca, vrei să spui?

O privea cu un zâmbet necruțător. Celia era frântă de oboseală, înnebunită, în timp ce el își păstra calmul imperturbabil.

– Te credeam absent.

– Te-am dus de nas, nu-i așa?

Tânăra femeie îl acuză imediat, cu sentimentul că fusese înșelată:

– N-aveai intenția să te duci la Keldon Downs astăzi!

Rick era din ce în ce mai amenințător.

– Greșeală. Aveam această fermă intenție, înainte ca atitudinea ta din timpul micului dejun să mă facă să cred că mintea ta întortocheată pregătește ceva. Am considerat că merită osteneala să rămân aici.

– Ești un mincinos! Dacă țineai într-adevăr să pleci, ai fi luat avionul. Voiai doar să-mi întinzi o cursă!

– Evident. N-am avut nici o greutate să ghicesc ce aveai de gând, când aproape ai leșinat de ușurare auzind vorbindu-se de sosirea avionului.

– Este demn de dispreț și... și necinstit!

Cuvintele îi ieșiră din gură fără să le poată opri și privirea disprețuitoare a lui Rick o făcu să înțeleagă imediat cât de inutile și de nejustificate îi erau acuzațiile.

Rick îi flutură furios scrisoarea pe sub nas.

– Și asta, cum o vei califica oare?

Celia făcu un pas înapoi.

– Ți-aș... ți-aș fi scris mai târziu...

– Oh, zău! Voiai să te explici? Ce idee bună, măcar o dată. Dar de ce nu ești în stare să vorbești sincer, în loc să te închizi în tine însăți și să fugi?

Când se ciocăni la ușă, se întoarse violent și strigă:

– Da?

Amândoi își ațintiră privirea asupra ușii și apăru Susan, care-i măsură pe rând, cu fața complet inexpresivă.

– Iertați-mă că vă deranjez. Pete – pilotul – mi-a cerut să vin să văd dacă nu ai nevoie de ajutor pentru valiză, Celia.

Celia aruncă o privire disperată spre fereastra prin care se vedea un mic vârf din aripa avionului, apoi spre valiză. În aceeași clipă în care îi veni în minte tentația nebunească de a-și lua valiza și de a alerga de-a lungul peluzei, Rick se apropie și îi trecu ferm un braț în jurul umerilor. Nu mai exista nici o speranță să prindă acel avion.

Celia deschise gura, fără să știe neapărat ce va spune. Oricum, Rick răspunse primul:

– Binevoiește și spune-i lui Pete că doamna Harland și-a schimbat părerea. Rămâne aici.

– Înțeleg...

Susan răspunse cu o voce senină; emoția nu-i era vizibilă decât în licărirea ochilor de pe fața impasibilă. Rick continuă:

– Ei bine, fii amabilă și transmite-i mesajul.

Susan dispăru. Îndată ce ușa fu închisă, Celia șuieră cu o voce joasă:

– Nu mă poți împiedica să plec.

Se stăpâni să meargă să vadă dacă bătrâna menajeră curioasă nu avea ochiul lipit de gaura cheii sau urechea pe ușă. Rick replică liniștit:

– Tocmai asta fac.

– De data aceasta...

Se răsuci pentru a respinge brațul care o strângea și reuși fără greutate, doarece Rick nu făcu nici un efort pentru a o reține. Continuă:

– Data viitoare...

Rick o întrerupse.

– Taci și dă-mi niște explicații.

Celia privi foaia de hârtie pe care încă o ținea.

– Explicațiile sunt în scrisoare.

– Explicații? Aici?

– Voiam... să-ți scriu mai târziu, pentru a face precizări.

– Ei bine, te scutesc de această osteneală. De ce nu ai face precizări imediat?

Din expresia sa încordată, Celia văzu că făcea mari eforturi pentru a se stăpâni, pentru a se împiedica s-o brutalizeze.

Tânăra femeie consideră mai înțelept să se îndepărteze cu ceea ce credea că era naturalețe. Ajunsă la fereastră, se întoarse spre el.

– Căsătoria noastră a fost o greșeală. La Sydney m-aș fi dus să-l văd pe notar pentru a regla lucrurile... legal.

Se opri, gândindu-se ce va mai spune apoi.

– Da. Continuă...

– Dacă ai fi încetat să-ți bați joc de mine cu sarcasmele tale, poate ar fi fost mai ușor! M-aș fi dus la maestrul Burgess pentru a-ți dona partea mea din Mandarah; astfel, n-ai fi pierdut nimic din cauza rupturii noastre.

– N-am observat să fie vreo ruptură.

Celia îi susținu privirea.

– Nu era mare lucru de rupt, nu-i așa? Nu mai vreau toate astea, Rick. Nu mai pot continua... Îmi pare rău...

Îl privi cu disperare, știind că n-o putea înțelege. Totuși, prin ochii lui Rick trecu o lumină, iar mânia și ironia dispărură.

– Înțeleg... Și când ai luat hotărârea asta?

Celia ridică din umeri, obosită.

– Asta n-are importanță. În schimb, ceea ce are, este că vei obține ceea ce ți-ai dorit mereu. Ai două soluții: sau o iei pur și simplu, sau...

Rick ridică sprâncenele cu uimire. Întrebă:

– Sau ce?

Celia își alese cu grijă cuvintele.

– Sau despăgubești familia. Date fiind împrejurările, cum căsătoria a fost un eșec... te vei putea oferi să cumperi partea mea, adăugând o anumită sumă la ceea ce Sam le-a lăsat moștenire, sau... în sfârșit, să le propui altceva...

Se oprise într-un punct în care nu putea continua fără să folosească vorbe ca „demnitate“ sau „onestitate“. Cum Rick părea că-și regăsise calmul, nu voia să îndrăznească să le rostească. Rick râse furios.

– Vulturii aceia pe care-i numești familie au primit deja tot ceea ce trebuia să primească din partea mea.

Desfăcu pumnul și privi foaia de hârtie mototolită. Foarte calm, o făcu un cocoloș și mai mic, pe care-l aruncă în coșul pentru hârtii. Adăugă pe tonul unei conversații normale:

– Nu vei pleca.

Celia răspunse, accentuând deliberat fiecare cuvânt:

– Ce vrei să spui?

– Am spus că nu vei pleca.

Tânăra femeie scutură din cap.

– Nu, fraza precedentă... referitoare la familie... Ai spus...

– Nu-mi mai amintesc. Nu era important. Ceea ce mă interesează, este...

Făcu un pas spre ea, în clipa în care Celia se năpustea asupra sa. Voia să strige, dar nu putu decât să șoptească:

– I-ai plătit deja!

Rick se îndepărtă, mânios.

– Nu fi melodramatică. N-am plătit pe nimeni, am făcut o tranzacție absolut legală.

Celia îl privea cu ochii măriți de uimire, incapabilă să prindă vreo idee dintre cele care-i treceau cu mare viteză prin minte.

– Ți-ai cumpărat partea ta!

– Oarecum, da.

Făcu un gest evaziv și se întoarse. Tânăra femeie îl prinse de braț.

– Cum asta, oarecum? Și partea mea personală, ai cumpărat-o de asemenea?

Era scuturată în întregime de o furie inexplicabilă. Rick păru ușor stânjenit.

– Ți-aș fi spus oricum... Voiam să ți-o spun diseară...

– Așadar, ai cumpărat partea mea. M-ai cumpărat!

Îl privi cu atenție câteva minute, înainte de a-i lăsa brațul și de a se îndepărta. Avea impresia că fusese trasă pe sfoară, că Rick trișase. Rick o prinse de mână și o trase spre el.

– Nu, nu te-am cumpărat. Este exact ca și când nu ai fi moștenit-o.

Celia strigă cu o voce stridentă:

– Totuși, nu este același lucru!

Rick o scutură, făcându-i părul lung să joace în jurul umerilor.

– Proastă mică! Ceea ce am făcut, am făcut pentru noi. Am cumpărat Mandarah și ne aparține în comun, pentru că suntem căsătoriți.

– N-aveai dreptul să faci asta. Mi-ai luat ceva ce îmi aparținea și acum pretinzi că nu s-a schimbat nimic, pentru că mi-l faci cadou?

Rick scutură din cap, exasperat. Studia expresia ofensată a Celiei cu un zâmbet ușor, pe care aceasta nu-l putu interpreta.

– N-ai uitat oare ceva? N-ai fi avut absolut nimic dacă nu te căsătoreai cu mine!

Ceea ce spunea era adevărat, își dădu seama de asta cu toată furia și tristețea ei. Rick continuă cu o voce rezonabilă:

– Ascultă-mă, Celia. Trebuia s-o fac. Nu m-aș fi putut privi niciodată în față dacă aș fi acceptat Mandarahul doar prin clauza abuzivă a lui Sam... și nici tu n-ai fi putut s-o faci. M-ai fi urât – mă urai deoarece credeai că așa am făcut. Voiam să-ți spun adevărul, dar trebuia să aștept ca să înțelegi exact pentru ce ai acceptat această căsătorie. Trebuia să afli că m-ai luat de soț nu pentru Mandarah, ci pentru mine însumi. Și ai înțeles asta. Mi-ai arătat-o de dimineață.

O speranță plăpândă se trezi în ea, dar durerea, prea puternică n-o lăsă să se dezvolte.

– Toată lumea știa, nu-i așa? De aceea, până la urmă, erau atât de mulțumiți de această căsătorie... În ciuda testamentului, își primiseră partea. Iar eu eram singura care nu bănuia nimic.

– Eu le-am cerut... le-am ordonat să nu-ți spună nimic.

– Dar de ce? De ce ai recurs la acest șantaj?

Rick ridică din umeri cu o grimasă.

– Te-ai fi căsătorit cu mine dacă ți-aș fi spus totul? Dacă ai fi știut că Mandarah nu va cădea în ghearele companiei miniere, te-ai fi căsătorit sau nu cu mine?

Celia îl observă îndelung înainte de a răspunde.

– Probabil că nu.

Rick lăsă să-i scape un râs tăios.

– Ai fi putut să treci peste „probabil". Ai fi plecat mereu furioasă pe mine, convinsă că mă detestai. Trebuia să exercit o presiune asupra ta – șantajul, cum ai spus – și încă repede. Testamentul picase din cer și am profitat de el. M-am grăbit să te trimit la Sydney înainte de a-ți schimba părerea. M-am gândit că nu vei scăpa de ghearele Eleanorei, ajunsă acolo. Știam că-mi purtai pică pentru asta. N-a fost delicat, dar trebuia s-o fac.

– Dacă nu te-ai căsătorit cu mine pentru a avea Mandarahul, atunci de ce?

Cunoștea răspunsul, dar voia să-l audă din gura lui Rick.

– Uneori, când te comporți atât de stupid ca acum, îmi pun aceeași întrebare. Soarta mea este să iubesc o mică proastă. Te iubesc, Celia.

Nu mai zâmbea și în ochi îi strălucea un fel de durere. Tânăra femeie lăsă cuvintele să o pătrundă încet, întrebându-se de ce se simțea brusc atât de detașată. Știa că spunea adevărul, n-ar fi avut nici un alt motiv s-o ia de soție... Dar furia surdă n-o părăsise încă.

– De cât timp mă iubești?

Îl privea impasibilă; Rick păru descumpănit de răceala ei.

– De când aveai cincisprezece ani.

Îi zâmbi, crezând că spusese ceea ce voia să audă. În clipa aceea, Celia îl lovi cu pumnul strâns; avu timp să-i dea două lovituri în pieptul musculos înainte ca el să reacționeze și s-o prindă de încheietura mâinii.

– În acest caz, de ce nu te-ai căsătorit cu mine când ți-am cerut-o? De ce a trebuit să mă umilești în acel mod? Ca să mă faci să te urăsc toți acești ani?

Rick o prinse în brațe cu un gest violent. Celia se zbătea cu furie în timp ce o conducea spre pat și o culcă lângă el pe cuvertură. O ținu cu putere până când încetă să lupte, epuizată. Apoi rămaseră nemișcați, îmbrățișați. În tăcere, se auzi răsunând strigătul unui corb.

Rick își eliberă o mână pentru a îndepărta o șuviță de păr roșcat care-i cădea Celiei în ochi.

– Oare cum aș fi putut? Erai o copilă.

Tânăra femeie vru să se îndepărteze când o sărută pe obraz.

– Eu te iubeam...

Rick îi privi chipul scăldat în lacrimi.

– Este posibil, dar nu acea iubire doream de la tine. Oare nu poți înțelege, Celia? Întotdeauna am făcut parte din viața ta, mai întâi ca un frate mai mare, apoi ca un înlocuitor al tatălui tău. Și la acel Crăciun, în timp ce credeam că începusei să mă vezi altfel, te-ai întors la rolul de fetiță, pentru a-mi cere să-ți fiu protector împotriva lui George... A te căsători cu mine nu era decât un mijloc de a rămâne la Mandarah.

Celia scutură nervoasă din cap.

– Nu era deloc ceea ce voiam să spun... Nu voiam să plec pentru că nu voiam să te părăsesc... pentru că te iubeam.

– Dar nu puteam să știu. În acea zi te-am dorit, crede-mă. Nu poți să știi cât de mult îmi doream să fac dragoste cu tine... A lipsit foarte puțin să cedez; așa că mi-am asumat consecințele. Dar eram atât de mânios, erai atât de.... tânără, de vulnerabilă, nu mai știu ce era cu tine, iar eu eram furios pe mine să profit de situație. M-am comportat într-un mod îngrozitor de umilitor pentru tine, dar nu asta era intenția mea.

Își ascunse fața la gâtul Celiei, dar aceasta nu era încă pregătită să cedeze sărutărilor.

– M-ai lăsat să plec. Știai că te detestam.

Rick înălță capul și o privi surprins.

– Trebuia! George avea dreptate, trebuia să părăsești Mandarah, să înveți să cunoști viața. Nu aveam nici un drept să te țin aici... și voiam de asemenea să înveți să mă vezi ca pe un bărbat, să mă iubești ca pe un bărbat și nu ca pe un fel de protector fratern. Eram pregătit să aștept câțiva ani în plus.

Voiam să ți-o spun, să-ți explic motivele mele, dar nu mi-ai dat ocazia. Mi-a fost foarte teamă la un moment dat, că te-am pierdut pentru totdeauna.

Acesta era motivul furiei Celiei, pentru asta îl lovise... din cauza riscului teribil pe care și-l asumase, punându-le în pericol viitorul.

– M-aș fi putut căsători cu un altul... La asta te-ai gândit oare?

– Bineînțeles, m-am gândit, dar nu te-aș fi lăsat s-o faci. Când ai refuzat să rămâi în legătură cu mine, te supravegheam datorită lui Sam. Îmi cunoștea sentimentele față de tine și mă informa. Eram gata să plec în Anglia dacă una dintre scrisorile tale ar fi lăsat să se presupună că te interesa în mod special un bărbat.

– Nu sunt sigură că asta ar fi fost foarte eficace... Amintește-ți cum ai reacționat găsindu-l pe Kel în apartamentul meu.

Rick îi făcu favoarea de a lua un aer încurcat, apoi zâmbi silit.

– A fost șocul. Nu-mi poți reproșa că mi-am pierdut manierele când un tip mi-a deschis ușa casei tale, când mi-a spus că erai la Paris pentru o săptămână și că locuia cu tine. Asta mi-a produs un adevărat șoc. Eram deja în avion pentru a mă întoarce aici, când mi-am revenit. Când m-am întors, Sam s-a îmbolnăvit și nu mai puteam pleca. Crede-mă, Celia, aceste ultime două luni au fost cele mai greu de suportat din viața mea. Apoi ai revenit și te-ai comportat ca și când visai să-mi implânți un cuțit în spate... Am oftat profund de ușurare.

Celia avu surpriza să se audă izbucnind în râs. Rick continuă:

– În situația noastră, o femeie nu dorește să omoare un bărbat dacă nu-l iubește. Pictor irlandez sau nu, mă iubeai încă suficient pentru a fi furioasă pe mine.

– Rick, apropo de Kel...

El scutură din cap și-i puse un deget pe buze.

– Nu mai vorbi despre asta, te rog... Eram nebun de gelozie. Știi, li se întâmplă deseori gorilelor cu atitudine discriminatorie față de femei.

Celia nu voia să-l lase să se îndepărteze de subiect printr-o glumă.

– Ar fi fost foarte important dacă într-adevăr Kel mi-ar fi fost amant?

Rick răspunse cu un fulger de mânie în ochi.

– Cum poți să-mi pui o asemenea întrebare? Da, ar fi fost foarte important, dar n-ar fi schimbat cu nimic sentimentele mele pentru tine. Pentru a vorbi pe șleau, mă simțeam mai amenințat de pasiunea ta pentru Mandarah decât pentru orice bărbat. Știam că mă iubeai, dar nu știam cum să te fac să înțelegi asta. În noaptea aceea, când ți-am pus întrebarea... La asta mă gândeam.

Așadar, nu se gândise la Kel... Îi ceruse să-i spună că pe el îl voia și nu Mandarahul. Răspunse încet:

– Am înțeles, Rick, te iubesc.

– O știu. Am fost sigur de asta în această dimineață, când mă țineai în brațe. De aceea am vrut să-ți explic totul diseară, să-ți spun că am cumpărat Mandarahul pentru noi doi, că nu trebuia să te gândești că m-am căsătorit cu tine pentru niște hectare de teren sau niște capete de animale. Apoi...

Degetele lui Rick atacară nasturii de la corsajul Celiei, în timp ce continuă:

– Apoi, aș fi făcut dragoste cu tine.

Printr-un efort de voință, Celia își stăpâni dorința ce o copleșea. Declară, serioasă:

– Noaptea trecută am detestat Mandarahul, pentru că se înălța între noi.

Plină de admirație, își adânci privirea în ochii lui Rick. Oare cum putuse crede că nu-l iubea? Probabil fusese oarbă!

– Ar fi mai bine să-l iubești din nou, pentru că suntem complet legați de el.

Rick o sărută pe nas, apoi vru să-i sărute gura. Celia îi puse un deget pe buze, urmărindu-i cu dragoste conturul, știind că o dorea și respingând sărutul pentru a-l tachina. Zâmbi.

– Te-a costat probabil o avere.

Rick încuviință cu indiferență.

– Într-adevăr. Toată viața noastră vom avea datorii de plătit.

Celia izbucni în râs, îl luă pe Rick după gât pentru a-i atrage gura spre a sa. Îi murmură lângă buze:

– Toată viața? Ce idee minunată!

Sfârșit